Hazel Fisher

Legământul dragostei

Colecția EL S I EA

Editura ALCRIS

HAZEL FISHER
LEGĂMÂNTUL DRAGOSTEI

Coperta: ANDY

© by Hazel Fisher, 1982
LEGACY OF LOVE
Toate drepturile asupra acestei ediţii aparţin
editurii ALCRIS - M 94

HAZEL FISHER

LEGĂMÂNTUL DRAGOSTEI

Traducere din limba engleză de
TEODOR ATANASIU

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREŞTI, 1994

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TEODOR ATANASIU
Lector: ANGELA VASILE

I.S.B.N. 973-9169-09-0
Colecţia "EL şi EA"

CAPITOLUL I

- Bine! Ce poţi să-mi spui despre cazul domnişoarei Hanson? s-a interesat infirmiera Jessica Bradley, pe un ton încurajator.

Cu sprâncenele încruntate, Rosalyn Hayward şi-a scormonit memoria. Încerca să rememoreze fiecare din fişele celor douăzeci şi patru de bolnavi, de care începuse să se ocupe.

Înainte lucrase la secţia de chirurgie pentru bărbaţi a aceluiaşi spital Jevington. Dar fusese transferată în ajun la pavilionul de femei Sainte-Anne, pentru întărirea efectivului.

Rosalyn nu era chiar novice în noul sector. Avea deja numeroase relaţii acolo şi Jessica, o prietenă mai veche, îi făcuse o primire agreabilă. Aceasta se grăbise să o pună imediat la curent cu noile ei atribuţii.

Era foarte urgent! A doua zi era zi de consultaţii, dar infirmierea şefă se afla în concediu medical şi Jessica, care era singura în măsură să-i ţină locul, pleca devreme de dimineaţă la nunta unei rude. Rosalyn

trebuia să-şi asume deci, în mod excepţional, această sarcină grea.

Şi nu era chiar un fleac... Noul boss, Max Barrington, era cunoscut că are o fire cam dificilă. Va pretinde ca infirmiera responsabilă să cunoască perfect fişa fiecărui pacient. În caz de greşeală nu-i va acorda nici o circumstanţă atenuantă.

Rosalyn şi-a reluat respiraţia şi a enumerat socotind pe degete:

- Domnişoara Hanson: în observaţie, presupusă ocluzie intestinală, dificultăţi respiratorii, se plânge de greaţă...

- Foarte bine, a subliniat Jessica. Te-am întrebat numai pentru a avea conştiinţa împăcată. Iese mâine şi va scăpa de consultaţie, cel puţin ea.

- Esenţialul e să participi, a glumit Rosalyn. Nu mă împiedică să am presentimentul unei catastrofe.

- Nu, nu! Totul va ieşi bine... dacă exigenţele insurmontabile ale noului consultant nu te îngrozesc prea tare, bineînţeles! a declarat Jessica, făcându-i cu ochiul.

- Te implor, nu-mi mai zice nimic! a ţipat Rosalyn, acoperindu-şi urechile cu mâinile. Simt cum mi se năruie puţina încredere care o mai am.

Cele două tinere au râs în hohote. Rosalyn şi-a aranjat boneta. Alunecase pe părul ei mătăsos, de culoarea mierii.

Jessica a reluat chestionarea.

- Să continuăm. Trebuie să mă asigur că cunoşti pe dinafară toate fişele. Ce poţi să-mi spui despre doamna Lloyd?

- Doamne! Sărmana femeie! A suspinat Rosalyn. Laparotomie, prezintă un carcinom inoperabil, se externează în două zile... Ce nenorocire! Nu-i chiar nimic de făcut? Poate că domnul Barrington...

- Rosalyn! o certă Jessica. Regula de aur a profesiei noastre este de a nu ne înduioşa inutil. S-a încercat totul pentru a o salva de această nenorocire. În zadar, însă! Nu ajută la nimic s-o căinăm. Datoria ta este, dimpotrivă, de a rămâne impasibilă. Ia-l ca exemplu pe patronul nostru. Este o adevărată mască de gheaţă.

- Te rog! N-o să-mi repeţi şi tu că este o fiinţă insensibilă. Nimeni nu-l cunoaşte încă foarte bine. Totuşi bârfa e în toi în secţie. Sunt convinsă că nu e chiar atât de îngrozitor cum se spune.

Prin geamul uşii care le separa de salon, Jessica a aruncat o privire spre bolnavi. Era linişte.

A ridicat din umeri şi s-a uitat la prietena ei.

- Un clinician menţine întotdeauna o distanţă între el şi personal. E normal. Totuşi, atunci când domnul Barrington a venit să examineze sediul, nu mi-a lăsat această impresie. Mi s-a părut mai mult că se află într-o sferă diferită de a noastră, că respiră la o altă altitudine, dacă înţelegi ce vreau să spun?

Rosalyn a încuviinţat printr-o înclinare a capului.

Cea mai mare parte a medicilor consultanţi ajungeau să se ridice prin fermitate în vârful ierarhiei spitalului. Se credeau atunci superiori faţă de simplele infirmiere şi adesea le tratau de sus. Totuşi, nu era cazul lui Max Barrington. Nu-i dispreţuia pe subordonaţii săi, îi ignora.

Potrivit zvonurilor, era înalt, musculos, foarte brunet, cu un chip frumos, în care dominau ochii negri, pătrunzători. Se exprima cu un uşor accent.

- Atitudinea lui rezervată e determinată, fără îndoială, de originea lui maghiară, i-a explicat Rosalyn.

- Poate că are dreptate, a comentat Jessica. Până una-alta, sunt dezolată că te las singură mâine. În sfârşit! Ştii cât ştiu şi eu. Sunt sigură că totul va ieşi bine.

Cu aceste cuvinte, s-a ridicat pentru a aranja fişele. Lecţia pentru seara aceea se

terminase. Rosalyn a strâns pumnii. Conta din tot sufletul pe indulgenţa chirurgului.

Vocea Jessicăi i-a întrerupt gândurile.

- Ah! s-a făcut în sfârşit ora! Înlocuitoarea mea n-o să întârzie. Abia aştept să mănânc. Eşti sigură că nu vrei să faci o pauză?

Rosalyn a clătinat din cap. Mai avea atâtea de făcut! Şi apoi, o băutură caldă va înlocui la fel de bine masa.

- Fii drăguţă, Jessica! Nu pleca încă! Alerg să-mi fac un ceai.

- Bineînţeles. Nu te grăbi. Te aştept până ce vii.

Rosalyn a ajuns în grabă la camera de gardă. Firește, infirmierele nu aveau voie să bea sau să mănânce acolo. Era un privilegiu rezervat consultanţilor şi medicilor. Dar, la urma urmei, asta nu deranja pe nimeni!

Tânăra şi-a concentrat atenţia asupra apei pe care o pusese la fiert. Evita cu grijă să se gândească la penibila zi ce urma. Cu toate acestea, perspectiva vizitei o obseda fără încetare. Se temea din ce în ce mai mult de prima ei întâlnire cu Max Barrington.

În realitate, el nu venise decât o singură dată la Jevington. Nici măcar nu rostise, cu acel prilej, tradiţionalul discurs de intrare în funcţie. S-a mulţumit să denigreze secţia, prost administrată după părerea lui. Fiecare

a înghiţit după aceea partea sa de reproşuri, inclusiv Jessica şi paşnicul doctor Turner, predecesorul său. După noul patron, echipei îi lipsea eficienţa şi disciplina. Voia ferm să pună capăt delăsării generale.

În cursul acestei prime luări de contact n-a surâs nimănui. Nici măcar infirmierei care-i oferise puţină cafea. La plecarea, sa trebuie precizat însă, spre scuza lui, că îi mulţumise foarte curtenitor. Spre onoarea lui!

- Regulamentul vă interzice orice băutură caldă în afara cantinei, domnişoară, a rostit o voce uşor zeflemitoare.

Rosalyn era să scape ceainicul de frică. L-a recunoscut imediat pe doctorul Jones, un medic tânăr şi simpatic, totdeauna gata să râdă şi să glumească.

- Nu ţi-e ruşine să mă sperii astfel! i-a replicat ea, scoţând o a doua ceaşcă. Pentru că e aşa, n-o să primeşti nimic. Păstrez totul pentru Jessica şi pentru mine.

- Oh! Te rog! Ai milă de un biet practicant surmenat, a continuat el pe un ton fals rugător. Permite-mi să mă arunc la picioarele tale şi să te implor pentru o picătură din această licoare nobilă.

Subliniind gestul cu vorba, doctorul Jones a îngenuncheat pe podea şi a întins două mâini împreunate spre Rosalyn.

Aceasta a pufnit în râs. Era atât de nostim în această atitudine teatrală!

Brusc i-a îngheţat râsul. În cadrul uşii, o siluetă înaltă îi fixa cu nişte ochi severi. Lui Rosalyn i s-a oprit inima. Nu putea fi un vizitator. Era prea târziu. Şi ar fi fost prea devreme ca să fie consultantul... Dar mai ştii?

- Cu ce vă pot fi de folos? a întrebat ea, forţându-se să-şi păstreze vocea calmă.

Totuşi, obrajii îi erau în flăcări şi boneta îi alunecase din nou într-o parte. Bietul doctor Jones devenise stacojiu.

- Doctorul Barrington! Nu vă aşteptam atât de devreme, a bolborosit el ridicându-se.

Privirea noului venit a rămas de gheaţă.

Aşa deci, acesta era faimosul Max Barrington! Cel care, după spusele tuturor, era un om rece, eficient şi competent. Un veritabil profesionist!

Ochii negri ai chirurgului s-au aşezat pe pupilele albastre, admirabile ale lui Rosalyn. Aceasta s-a cutremurat. Avea impresia că este un prizonier evadat descoperit de un reflector în ascunzătoarea sa.

- Cine răspunde de secţie? a rostit el cu o voce neutră.

- Domnişoara Bradley, domnule, a reuşit ea să spună. Vă conduc imediat la ea.

A mormăit ceva ininteligibil. Asta însemna probabil că e de acord. Rosalyn s-a grăbit să iasă.

Ce noroc avea! Din prima ei zi, patronul o prinde în greşeală. Ar fi dorit să se afle la mii de kilometri de spitalul Jevington.

L-a însoţit, totuşi, până la administrativ.

În mod clar, era seara încălcărilor regulamentului. Ajungând la destinaţie, au descoperit-o pe Jessica discutând cu una din bolnave. Acestei femei cumsecade îi plăcea mult să şadă la taifas cu infirmierele în birou, la adăpostul urechilor indiscrete.

Îndată ce l-a văzut pe Max Barrington, Jessica s-a ridicat dintr-o săritură.

—Bună seara, domnule, a zis ea cu mult aplomb.

În sinea ei, Rosalyn s-a extaziat în faţa sângelui rece al prietenei ei. Această siguranţă provenea cert din experienţa Jessicăi. Rosalyn a invidiat-o un moment. Apoi, a condus-o pe pacientă la patul ei. După care, a revenit în birou şi a închis cu grijă uşa după ea.

Chirurgul şedea în fotoliul supraveghetoarei. I-a făcut semn să plece,

cu un gest impacientat din mână. Surprinsă de a fi concediată într-un mod atât de arogant, tânăra a rămas neclintită, incapabilă să facă o mişcare.

- Da, domnişoară! a rostit el pe un ton sec. Nu am nevoie de două asistente. Îmi ajunge una... şi nu lăsaţi să se răcească ceaiul şi nici ardoarea acelui tânăr fermecător.

Rosalyn a tresărit. Se pregătea să-i răspundă când a întâlnit privirea Jessicăi. O îndemna la cumpătare.

- E domnişoara Hayward, a explicat aceasta din urmă repede. Va răspunde mâine de secţia noastră, şi vă va însoţi la consultaţie.

Buzele chirurgului s-au strâns în semn de dispreţ. Totuşi s-a abţinut de la orice comentariu.

- Aduceţi-mi fişele, i-a ordonat el Jessicăi.

Rosalyn s-a simţit exclusă. Să-i ofere ceva cald de băut? Inutil! Nici măcar n-o va băga în seamă. Ce atitudine să adopte?

Deşi el a ignorat-o complet, s-a forţat să-i surâdă. Când, în cele din urmă, s-a retras, ea a scos totuşi un oftat de uşurare.

- O! a suspinat Jessica la rândul ei. Curaj! Cred că vei avea nevoie de mult curaj.

- E odios! Cum îndrăzneşte să mă trateze astfel? Nici măcar n-a catadicsit să-şi dea seama că exist.. Ca represalii, am renunţat să-i ofer o ceaşcă de cafea. Însă data viitoare îi voi aduce una cu otravă de şobolani.

Jessica a izbucnit în râs, imediat urmată de Rosalyn.

Aceasta din urmă avea să-i dovedească ea chirurgului de ce e capabilă. De asta depinde onoarea pavilionului Saint-Anne. La urma urmei, acesta era la fel de valoros ca faimoasa instituţie londoneză unde Max Barrington lucrase înainte. De ce nu rămăsese el mai bine în capitală?

În ziua fatidică, Rosalyn a sosit la spital la ora şapte. Programul ei normal era de la şapte şi jumătate la patru şi jumătate după-amiază, sau de la douăsprezece şi jumătate la opt jumătate seara. Totuşi, echipele de dimineaţă nu ajungeau la spital decât la ora opt, în momentul când gărzile de noapte îşi prezentau raportul.

În ceea ce o privea, Rosalyn ţinea să-l convingă pe Max Barrington de seriozitatea infirmierelor de la Jevington.

Văzând-o, domnişoara Brown, secretara, a privit-o cu o expresie de profundă stupefacţie.

- Nu dormiţi niciodată? a glumit ea.

- Voiam să verific totul înaintea vizitei domnului Barrington, a mărturisit Rosalyn.

- Înţeleg. E riguros, se pare. Eu îl găsesc mai degrabă seducător, cu imenşii lui ochi negri.

- Sunt pe măsura sufletului său.

- Oh! Am impresia că nu-l aveţi la inimă. Nu sunteţi singura. O agasează chiar şi pe infirmiera şefă.

- Da? O cunosc, are o răbdare de înger. Ce s-a întâmplat?

- Ca să fiu cinstită, nu ştiu. Nu sunt poate decât bârfe. Cu toate acestea, nu iese fum fără foc. Şi apoi, are un asemenea caracter... Şi nu e o simplă infirmieră care-l îmbunează.

Această remarcă i-a smuls un zâmbet Rosalynei, care a dispărut repede. Acest ungur misterios o impresiona din ce în ce mai mult.

Deodată nişte braţe necunoscute au cuprins-o de umeri. Timp de un minut i-a fost teamă să nu fie acel bărbat înspăimântător!

- De unde vine această teroare subită? a întrebat o voce familiară. Ştiţi că e primul pas spre nebunie?

- Everett. Dacă continui să mă sufoci astfel, risc să ajung mai degrabă la camera

de reanimare decât la azil, a replicat tânăra fată, cu un aer prefăcut de indignare. N-ai milă? Lasă-mă să respir!

Everett Scott i-a dat drumul, în cele din urmă, victimei sale. Blond, cu ochii albaştri, se distingea printr-o alură de atlet şi o talie impresionantă.

- Nu te eliberez decât pentru a-ţi permite să participi cu noi la consultaţie. Presupun că ai venit atât de dimineaţă pentru a te asigura că totul e în regulă.

- Şi tu la fel, cred.

- Da. Însă eu am vrut, înainte de toate, să te surprind. Şi cred că am reuşit, a declarat el râzând puternic.

Prezenţa simpatică a tânăruluui a reconfortat-o pe Rosalyn. S-a apucat imediat să pregătească vizita. A verificat mai întâi noile sosiri. Exista una singură pentru o operaţie dentară, care nu era de resortul domnului Barrington. Bineînţeles că puteau sosi noi bolnavi. Asta făcea parte din neprevăzutul unei secţii de chirurgie. Era, în acelaşi timp, ceea ce o făcea interesantă.

Rosalyn considera meseria ei de infirmieră ca o veritabilă vocaţie. Existenţa ei îi era în întregime consacrată.

Cu un temperament ponderat, ea ducea o viaţă aproape monahală. După ziua de lucru, se retrăgea în micuţa ei cameră,

situată într-o anexă a spitalului. Foarte solitară, făcea eforturi, în ciuda acestui fapt, să întreţină relaţii de camaraderie sinceră cu personalul, fără să permită sexului opus să-i facă curte.

Trebuie timp pentru a fi sociabilă. Fire discretă, nu făcea niciodată primul pas către cealaltă persoană. Singura ei prietenă era Jessica Bradley, pe care o considera mai degrabă o amabilă relaţie profesională.

De la dispariţia recentă a mătuşii ei Gwen, singura ei familie, Rosalyn era complet singură pe lume.

A simţit subit un nod în gât la amintirea bătrânei dragi. Cu lacrimi în ochi, a trecut imediat în salon pentru a le saluta pe bolnave. Apoi, i-a primit pe colegii care soseau. Printre ei se aflau trei studente pe care le-a luat cu ea în birou. Aveau să asiste şi ele la vizită. Rosalyn le-a luat cu ea în birou. Aveau să asiste şi ele la vizită. Rosalyn le-a dat cu răbdare toate informaţiile necesare.

Brusc a năvălit Everett. Tocmai primise un mesaj de la doctorul Barrington. Acesta stipula că vizita va fi cu jumătate de oră mai devreme. Dorea să stea mai mult cu pacientele sale.

S-a produs o adevărată agitaţie în rândul corpului medical. Fiecare se alerta

pentru ca totul să fie în ordine la sosirea patronului.

Acesta a apărut la ora menţionată. Expresia chipului lui era la fel de detaşată. Impresionată, în ciuda hotărârilor ei bune, Rosalyn a făcut eforturi să pară că e în largul ei.

- Bună ziua, doctore, i-a surâs ea.

El a salutat-o cu o curtoazie distantă. Părea că nu-i vede pe cei ce gravitau în jurul lui. Turneul a debutat fără complicaţii. Chirurgul avea o listă de nume. I-a pus întrebări scurte lui Everett asupra fiecăruia.

Rosalyn asculta cu atenţie. La aproape douăzeci şi doi de ani, era avidă să acumuleze cât mai multă experienţă. Îşi cunoştea perfect lacunele, fără ca pentru asta să se sustragă de la sarcini şi responsabilităţi. În faţa unei probleme dificile, celelalte infirmiere se retrăgeau cu aplomb. Rosalyn o înfrunta întotdeauna curajos.

De altfel, asta s-a şi întâmplat.

- Daţi-mi fişele centrale, domnişoară, vă rog, a cerut Max Barrington.

Tânăra s-a grăbit să se execute. A căutat în cărucior, unde secretara le punea pentru consultaţie. Dar vai! Degetele ei umblau în gol. Fişele dispăruseră!

- Ei! Aştept, s-a impacientat el făcând o mişcare exasperată cu mâna.

- Sunt dezolată, a murmurat ea. Nu sunt... E ciudat...

- Fişele pacienţilor dispar des, în secţia asta? a luat-o el peste picior.

Rosalyn s-a uitat la el cu un aer descumpănit, în timp ce doctorul o privea cu dezamăgire. Evident, prevăzuse incidente de acest gen.

- Nu ştiu ce s-a întâmplat, domnule, a bâiguit tânăra. Fişele sunt ţinute, în general, într-un compartiment special al biroului. Cu ocazia vizitelor sunt puse în cărucior în ordine alfabetică. Nu înţeleg ce s-a întâmplat.

O tăcere acuzatoare se abătuse asupra lui Rosalyn. Aceasta, cu obrajii în flăcări şi o senzaţie de gol în stomac, a fugit pe loc să verifice dacă fişele plecaseră de la serviciul administrativ. Şi acolo, nici urmă de ele.

A strigat-o pe secretară, care tocmai trecea pe culoar.

- Domnişoară Brown! Îmi lipsesc rapoartele medicale, a gâfâit ea. Ai idee unde ar putea fi?

- Cum? Dar chiar eu le-am pus pentru... of! Îmi aduc aminte! Una din studente a venit de dimineaţă pentru a lua câteva. Erai ocupată, aşa că i-am dat voie. Fără îndoială că nu le-a mai pus la loc...

Lui Rosalyn i s-a accelerat pulsul. Stagiarele erau adesea neglijente. Nu-şi dădeau încă seama de importanţa muncii ordonate şi metodice în viaţa de spital.

- Cine e?

- Leonora Atkins.

Era de aşteptat! Leonora era fermecătoare şi veselă. Totuşi, această zăpăcită simpatică avea darul de a produce catastrofe.

Rosalyn s-a hotărât să se ducă personal după hârtiile preţioase. Mai bine să nu se întoarcă la domnul Barrington cu mâinile goale.

A descoperit-o pe Leonora în spălătorie. În faţa privirii ei de câine bătut, n-a avut curajul s-o certe.

- Unde ai pus fişele pe care le-ai consultat de dimineaţă, domnişoară Atkins? s-a interesat ea cât putea de calmă. Nu le găsesc deloc.

- O! Cred... cred că le-am uitat. Ce îngrozitor!

- Încearcă să-ţi aminteşti unde. E foarte important. Patronul le aşteaptă urgent.

- Mi se pare că... Ah, da! În sala de odihnă...

A tăcut brusc şi a privit spre uşă cu o expresie de teroare în ochi. Rosalyn s-a

întors. În spatele ei se afla Max Barrington. Flutura hârtiile care lipseau.

S-a adresat bietei Leonora, care se înroşi ca un rac.

- Aştept explicaţii.

- Vă rog să mă scuzaţi, domnule! Ştiu că e o greşeală gravă, dar...

Cu aceasta a izbucnit în lacrimi.

Rosalyn a închis pleoapele. Se părea că furtuna avea să se abată asupra ei.

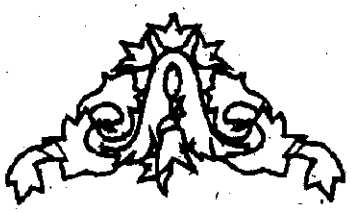

CAPITOLUL II

- Putem oare începe vizita, domnişoară? N-am toată ziua la dispoziţie, a declarat Max Barrington pe un ton fără replică.

Inima lui Rosalyn şi-a reluat ritmul normal. De acum înainte conta numai consultaţia.

În fapt, la întoarcerea lor în birou, n-a făcut nici o aluzie la ceea ce tocmai se întâmplase. Cu sprâncenele încruntate, a plasat de la început discuţia pe teren profesional.

- Ce ştiţi de doamna Ingram? s-a interesat el cu o voce gravă.

- Pacienta suferă de o cistită cronică necesitând o intervenţie chirurgicală, a răspuns Rosalyn, cu impresia stranie că debitează dintr-o carte de telefon sau dintr-un articol din enciclopedia universală.

Medicul a privit-o cu un aer consternat şi a păstrat un moment mai lung de tăcere. Jenată de mutismul lui, a crezut că a confundat numele bolnavei.

- Nu vă cer să recitaţi pe dinafară fişa, a rostit el în cele din urmă. Vreau numai să ştiţi cine e femeia asta, ce meserie are, ce viaţă duce etc.

Încurcată, Rosalyn n-a ştiut la început ce să-i răspundă. Şi-a regăsit sângele rece.

- Da, are cincizeci de ani. Locuieşte cu fata ei, care e divorţată, şi cei doi copii mici ai ei. Nu e uşor s-o îngrijeşti. Are... cum să spun?... mult caracter.

- Da, înţeleg, a murmurat Max Barrington fixând-o direct în ochi.

Timp de o secundă, ei i s-a părut că surâde. Însă nu! Era imposibil. Un om ca el nu avea umor.

- Bine! a continuat el. în această situaţie, consultaţia poate începe.

- Cum doriţi, domnule, a fost de acord Rosalyn.

I-au găsit pe Everett şi cei trei studenţi care-i aşteptau la intrarea salonului. Rosalyn îl urma pe medic ca o umbră. Cum se oprea lângă un pat, ea îi înmâna fişa bolnavei şi îi furniza informaţiile suplimentare.

Turul a durat foarte mult. Noul boss întârzia lângă fiecare pacientă. Se interesa de fiecare dată de condiţiile lor de viaţă şi de problemele lor. El, de obicei atât de distant, stabilea imediat un contact profund uman cu ele.

Doamna Lloyd i-a reţinut în mod special atenţia. Sărmana femeie! Cu inima strânsă, Rosalyn o privea cu o tristeţe nemărginită. Abia de cincizeci de ani, cu un bărbat cu sănătatea şubredă, cu un mic venit care abia le permite să supravieţuiească şi acum, această boală îngrozitoare...

În sfârşit, vizita s-a terminat. S-au întors toţi în birou. Rosalyn a scos un oftat de uşurare, în timp ce se simţea dintr-odată mai uşoară.

Brusc, privirea ei violacee a întâlnit ochii negri ai noului patron. A avut imediat impresia de a se afla scufundată într-o baie cu apă ca gheaţa. Nu uitase inconvenientul de care evident o făcea responsabilă. Dornică să facă ceva, i-a spus Leonorei Atkins să pregătească o cafea. Era o sarcină de care aceasta din urmă se achita cel puţin fără buclucuri.

- Cine e această domnişoară Atkins? s-a interesat Max Barrington.

- O stagiară, domnule, i-a răspuns laconic Rosalyn.

Tânăra infirmieră nu voia s-o denunţe pe biata Leonora. Numeroasele greşeli serioase de care aceasta se făcuse vinovată îi atrăseseră deja suficiente necazuri sărmanei fete.

Sprâncenele lui Max Barrington s-au ridicat.

- Sper să nu verse lacrimi în ceaşca mea, a rostit el sec.

Ca o surpriză, pe Rosalyn a pufnit-o râsul. Fusese o proastă să încerce să-i ascundă adevărul. Everett Scott, care auzise totul, surâdea complice.

Totuşi, chirurgul nu glumea deloc.

Cu maxilarele înţepenite, o privea însistent şi dur pe Rosalyn. Aceasta comisese o nouă gafă.

- Vă rog să mă iertaţi pentru rătăcirea fişelor, doctore, s-a scuzat ea pentru a îndepărta jena care o cuprindea.

- Bine. Principalul e să nu se mai repete.

Apoi, după un minut de reflecţie, a continuat:

- Poate că nu trebuie încredinţată o asemenea sarcină unei persoane atât de tinere.

Rosalyn fremăta de indignare.

- Ce vârstă aveţi? a întrebat el mai amabil.

- În curând douăzeci şi doi, domnule, a spus ea.

- A, într-adevăr! E începutul responsabilităţii, a declarat el cu o licărire amuzată în ochi.

Rosalyn simţeam cum o ard obrajii. În ciuda lipsei ei de experienţă, nu aprecia să fie luată în bătaie de joc!

El se pregătea să spună altceva când a fost întrerupt de soneria telefonului. A ridicat receptorul şi l-a ascultat, atent, pe cel care telefona.

Era fără îndoială o urgenţă. Rosalyn deja trecea în revistă mental locurile disponibile. Poate că în salonul...

- E pentru dumneavoastră, domnişoară. Data viitoare să-i rugaţi pe curtezanii dumneavoastră să vă telefoneze în afara orelor de serviciu, i-a notificat el, întinzându-i telefonul.

- Dar, niciodată n-am...

A refuzat să mai asculte. S-a întors cu spatele la ea şi a început o discuţie cu Everett, asupra unei bolnave a cărei operaţie se anunţa delicată.

Furioasă, Rosalyn l-a salutat sec pe interlocutor. O voce necunoscută s-a prezentat drept domnul Simpkin, notar de stat.

- Cu ce vă pot ajuta? s-a interesat fata, forţându-se să pară impasabilă.

- Vă contactez în legătură cu moştenirea, domnişoară Hayward, i-a explicat... Trebuie să vă întâlnesc cât se poate

de urgent. Sunteţi disponibilă la sfârşitul săptămânii?

- Cum? Despre ce e vorba? Cine îmi lasă moştenire...

Mătuşa Gwen! Era singura care putea să-i facă un dar. Totuşi nu poseda nimic... poate casa din Fairhoven. Lui Rosalyn a început să-i bată inima să-i rupă pieptul.

Zăpăcită de această veste neaşteptată, nu înţelegea nimic din ce-i explica omul legii. A crezut, totuşi, că aude că într-adevăr locuinţa copilăriei ei îi revenea de drept.

A convenit cu domnul Simpkin o întâlnire pentru a doua zi dimineaţa. După ce a pus telefonul în furcă, a început să se îndoiască că acel telefon fusese real.

Mătuşa Gwen reprezenta toată familia lui Rosalyn, care nu-şi cunoscuse tatăl şi mama. Primii ani îi petrecuse într-un orfelinat. De acolo a scos-o mătuşa ei şi a crescut-o ca pe propria fiică, la Fairhoven. Trecuse atâta timp de când sosise prima oară în frumoasa locuinţă...

Rosalyn a oftat.

În aşteptare trebuie să se ocupe de serviciu. Şi-a dat brusc seama că era singură în birou. Studentele plecaseră să mănânce. iar Everett consemna că conştiinciozitate în scris instrucţiunile.

Exact în acel moment Leonora a intrat cu cafeaua.

- Se pare că toată lumea te-a abandonat, domnişoară Hayward, a spus stagiara surâzând cu timiditate.

- Într-adevăr! orice-ar fi, pune tava pe colţul mesei. Domnul Scott nu va întârzia să vină.

Încfuntată, Leonora s-a apropiat cu precauţie, cu încărcătura ei grea, de birou. Tremura din toate mădularele. Presimţind catastrofa, Rosalyn a alergat să-i ajute. Dar a fost deja prea târziu. Leonora puse tava grea cu atâta forţă, încât cafetiera şi cana cu lapte s-au vărsat peste mapa de birou din piele şi scaunul infirmierei şefe.

Rosalyn a închis ochii şi a respirat profund. Cu ce-l nemulţumise pe Dumnezeu pentru a avea pe cap pe Leonora Atkins, chiar în ziua în çare o înlocuia pe sora şefă?

Fata a izbucnit în lacrimi. Rosalyn a trimis-o, totuşi, să caute nişte cârpe şi o îngrijitoare pentru a curăţa.

Într-adevăr, nu se ridica la nivelul de a conduce o secţie, Slavă Domnului că nu era o însărcinare de durată!

Evenimentele din ajun nu au încetat s-o obsedeze pe Rosalyn toată noaptea. Per-

manent îi reapărea Max Barrington, care o privea cu reproş. Se sucea şi se răsucea în patul ei fără să reuşească să-l alunge din gândurile sale. În plus, nu-i venea nici somnul. Din fericire îşi relua serviciul abia la douăsprezece şi jumătate.

Jessica avea să sosească la ora opt. Va descoperi biletul lui Rosalyn. Aceasta îi comunicase multiplele incidente ale zilei trecute, cu excepţia pocinogului făcut de Leonora.

E adevărat că biata stagiară era deja cunoscută în secţie. Toţi ştiau că era incapabilă să atingă vreun obiect fără să-l spargă. Unele guri rele o porecliseră "domnişoara catastrofă".

Această glumă a destins-o pe Rosalyn. A reuşit în fine să adoarmă, la primele licăriri ale zorilor.

S-a sculat pe la şapte, transpirată. Se aflau bine în luna iulie şi un val de căldură grea şi umedă se abătuse asupra regiunii. O clipă, Rosalyn a râvnit să facă o baie lungă şi plăcută în mare. Dar, din păcate, malul mării era departe şi fata nu avea maşină.

Şi-a amintit deodată de piscina de la Fairhoven. Copil fiind, înotase mult în ea, sub privirile atente ale mătuşii Gwen. Figura blândă a bătrânei i-a venit imediat în minte.

Rosalyn nu avusese decât foarte puţine ocazii s-o revadă înaintea decesului ei. Binefăcătoarea ei se ţinuse foarte bine până la Crăciun, dar atunci a trebuit internată. Gwen Liston alesese o clinică administrată de călugăriţe, unde a fost tratată foarte bine. Cu toate acestea, acea instituţie foarte îndepărtată era foarte prost deservită de mijloacele de transport în comun. Ca urmare, lui Rosalyn i-a fost extrem de greu s-o viziteze mai des.

Când fata i-a propus să-şi lase serviciul pentru a se ocupa de ea, s-a izbit de o opoziţie violentă din partea mătuşii ei. Foarte supărată, a trebuit să se resemneze s-o lase pe alte mâini.

De la dispariţia aceleia care reprezenta unica ei familie, se lupta curajos cu amărăciunea. Ideea de a locui la Fairhoven o îndurera şi o bucura în acelaşi timp. Numai ea era în măsură să conserve intacte acele locuri pe care mătuşa Gwen le iubise atât.

Întâlnirea cu notarul avea loc la zece şi jumătate. Rosalyn a ajuns cu mult înainte. S-a decis să se plimbe prin magazinele din centrul oraşului, până la ora întrevederii.

Trecând prin faţa unei vitrine şi-a văzut imaginea în ea. Pantalonii jeans şi tricoul alb o întinereau cu cel puţin cinci ani. În scurt timp era ziua ei: va fi prima ei zi de naştere

fără mătuşa Gwen alături de ea! Cu această ocazie, aceasta avea obiceiul să ascundă cadourile prin toate ungherele casei: după şemineu, sub o pernă, în pat... Rosalyn trebuia să le decopere.

Brusc i-au ţâşnit lacrimile în ochii violet-purpurii, dar s-a felicitat că-şi pusese ochelarii de soare. În felul acesta nimeni nu-şi dădea seama de tristeţea ei.

Cu privirea înceţoşată din cauza lacrimilor, şi-a continuat drumul. Un şoc brutal a adus-o pe neaşteptate la realitate. Se ciocnise de un trecător.

- Scuzaţi-mă, domnule. Nu v-am văzut, a bâiguit ea.

Brusc, s-a oprit de tot, cu gura căscată. Printr-o extraordinară coincidenţă, necunoscutul nu era altul decât Max Barrington.

- A fost greşeala mea, a rostit el, reluându-şi drumul. Vii, draga mea?

Surprinsă, Rosalyn l-a fixat cu atenţie. A remarcat atunci o fetiţă cu ochii mari albaştri, care mergea după el. Copilul i-a surâs tinerei infirmiere şi a fugit după tatăl ei.

Căci, nu era nici un dubiu, consultantul Spitalului Jevington avea o fetiţă. Rosalyn a încercat s-o zărească pe soţia lui. În van, însă. Pe cât se părea, erau numai ei doi.

La spital, nimeni nu vorbise că era căsătorit. De fapt, chirurgul aparţinea acelei categorii de oameni care vegheau cu gelozie asupra vieţii lor particulare. O ascundea oare pe soţia sa de privirile celorlalţi?

Cu inima grea, Rosalyn s-a îndreptat spre biroul notarului.

Notarul nu semăna câtuşi de puţin cu acei domni bătrâni cu burtă cum îşi imaginase ea. Avea în jur de patruzeci de ani, şarm melancolic şi un surâs amabil, care au făcut-o imediat să se simtă bine.

- O cunoşteam foarte bine pe domnişoara Liston. Tatăl meu şi ea au fost buni prieteni. Dispariţia ei bruscă m-a durut profund, a început el trist.

- Sentimentele dumneavoastră pentru ea vă onorează, maestre. Vă mulţumesc sincer. Cu toate acestea, mătuşa Gwen suferea enorm în ultima vreme. S-a liniştit acum.

Vocea i s-a sugrumat. Se simţea pe punctul de a izbucni în lacrimi. Din fericire, domnul Simpkin şi-a dat seama de tulburarea ei şi a luat cuvântul.

- Să trecem la problema venirii dumneavoastră, dacă sunteţi de acord, a rostit el pe un ton neutru. E vorba de a stabili modalităţile moştenirii dumneavoastră. Domnişoara Liston v-a lăsat moştenire Fairhoven.

- Da, asta cred că am înţeles de la telefon. Cu toată sinceritatea, n-am auzit prea bine ce mi-aţi spus.

- Da? s-a mirat omul legii puţin ofensat.

- În realitate, şeful secţiei noastre se afla în birou când aţi telefonat. E foarte exigent în privinţa disciplinei şi n-a fost de acord că am primit un telefon particular.

- Sunt dezolat că v-am produs neplăceri cu el. Voi relua, deci. Fairhoven vă aparţine doar în parte. Mătuşa dumneavoastră a presupus, de fapt, că salariul pe care-l aveţi nu va fi suficient pentru întreţinerea acestei mari locuinţe. Din acest motiv, ea a lăsat cealaltă jumătate fiului unuia din cei mai buni prieteni ai ei. În acest mod, cheltuielile se vor împărţi în două.

Rosalyn a rămas consternată. Fairhoven nu-i revenea în întregime.

- Numai că... că eu am considerat întotdeauna această casă ca a mea şi...

- Înţeleg, domnişoară Hayward. Însă e o sarcină prea grea, de natură să rişte să înghită veniturile dumneavoastră mici.

Şi-a fixat ochii direct în cei ai interlocutoarei sale. Aceasta i-a fost recunoscătoare pentru simpatia şi sinceritatea pe care i-o arăta.

În plus, el avea dreptate. I-ar fi imposibil să facă faţă tuturor cheltuielilor de întreţinere a proprietăţii. Pe deasupra, reşedinţa va rămâne goală în majoritatea timpului. Vagabonzii puteau, de asemenea, foarte bine să şi-o însuşească în lipsa ei.

- Credeţi că s-ar putea stabili în ea "squatteri" ? l-a întrebat ea puţin neliniştită.

- Ce idee! Nu cred. Cu atât mai mult cu cât toate mobilele au fost puse sub sechestru.

- Mi-aş dori totuşi să verific eu însămi.

- Fiţi liniştită, nu e nici o problemă. Şi, de altfel, îl uitaţi pe celălalt moştenitor...

- Oh! Adevărat. Că veni vorba, cine e? Trebuie să-l contactez cât de curând.

- E un anume domn Max Barrington.

Rosalyn a tresărit. Fără îndoială auzise greşit.

- E un cetăţean ungur, naturalizat în Marea Britanie, a continuat domnul Simpkin. Un doctor, mi se pare.

Nu! Ce coşmar. Rosalyn nu va accepta niciodată să coabiteze cu şeful ei. Această idee îi displăcea enorm. Era clar că nici chirurgul nu va accepta să împartă acoperişul cu una din subordonatele sale.

---

* Squatter (engl.) - persoană care se stabileşte ilegal pe un teren sau într-o locuinţă.

Preocupată, Rosalyn şi-a trecut degetele prin buclele ei lungi, blonde. După un moment, şi-a dat seama că omul legii îi urmărea şi cel mai mic gest. În ochii lui cenuşii dansa o licărire stranie. Jenată de această privire tulburătoare, şi-a pus mâna pe braţul fotoliului.

- Când urmează să viziteze Fairhoven acest domn Barrington? a întrebat ea cu o voce plată.

- Chiar în acest moment. Vă aşteaptă acolo astăzi. Cred că aveţi maşină.

- Nu, dar, oricum, mă duc la serviciu la ora douăsprezece şi jumătate, a replicat fata, înnebunită de ideea de a-l întâlni pe medic. Vinerea viitoare, poate...

- Domnişoară Hayward! E foarte important ca problema să fie rezolvată cât mai repede cu putinţă.

- Bine! Dacă trebuie, mă duc imediat, s-a hotărât fata ridicându-se. Sunteţi amabil să-mi chemaţi un taxi?

- Să mergem, deci! Vă duc chiar eu.

Oricât de vehement a protestat Rosalyn, domnul Simpkin a rămas neclintit. După câteva cuvinte adresate secretarei sale, a condus-o pe clienta sa într-o curte, unde se afla garată o maşină sport somptuoasă, de culoarea smaraldului.

I-a deschis portiera lui Rosalyn. Pupilele austerului domn Simpkin au scânteiat.

- Ador viteza, i-a explicat el, surâzând larg.

De fapt, odată ieşiţi din oraş şi-a lansat bolidul în mare viteză pe drumurile de ţară englezeşti. Ameţită de viteză şi vânt, Rosalyn renunţase să-şi mai imagineze explicaţii în legătură cu subiectul Max Barrington.

În jur, a recunoscut câmpiile împrejmuite de garduri vii şi micuţele sate fermecătoare, curate şi înfloritoare ale copilăriei ei.

- Fairhoven! Oprirea următoare, a anunţat râzând notarul.

Rosalyn s-a uitat intens la el. La birou, îi păruse un bărbat simpatic şi amabil, dar în acelaşi timp şters şi tern. Acum, era cu totul altfel: viu, vesel şi amuzant.

Fata i-a zâmbit cu căldură.

Într-o secundă, a văzut o licărire ciudată în pupilele lui palide. Totuşi n-a avut timp să-şi pună întrebări, ajunseseră la Fairhoven.

Era o locuinţă mare, rustică, cu ziduri de cărămidă roşie, acoperiţi de viţă sălbatică. În grădină, trandafirii erau în plină floare.

Lui Rosalyn i s-a strâns inima. Mătuşii Gwen îi plăceau atât de mult florile, însă de acum încolo proprietatea îi aparţinea nepoatei sale. Aceasta va şti să se arate demnă şi se va opune cu toate forţele eventualelor transformări pe care va vrea să le facă Max Barrington.

Domnul Simpkin s-a oprit lângă un superb Jaguar negru: maşina chirurgului. Însoţitorul ei a ajutat-o pe tânără să coboare. Pe cât se părea, nimeni nu-i auzise venind.

Se pregăteau să urce scările peronului, când o fetiţă a coborât în goană scara cea mică şi s-a aruncat în braţele domnului Simpkin. Rosalyn a recunoscut-o imediat ca fetiţa patronului.

Aceasta s-a întrerupt când a zărit-o pe Rosalyn. A privit-o cu ezitare, apoi i-a făcut o reverenţă graţioasă. Indiferent ce gândea Rosalyn despre tatăl ei, o găsea pe micuţă adorabilă.

- Mă numesc Anne-Marie Barrington. Mă bucur să vă cunosc.

Un sunet înăbuşit în capul scării a făcut-o să ridice capul. Seducătorul consultant al Spitalului Jevington venea în întâmpinarea lor?

De Rosalyn s-a apropiat însă o femeie tânără, de o mare frumuseţe. Copilul îi semăna în mod frapant: acelaşi păr de un

blond aproape alb, aceiaşi ochi mari de un albastru transparent.

Anne-Marie s-a îndreptat spre noua venită şi a luat-o de mână.

- Pot să te prezint domnişoarei Hayward? i-a spus ea cu graţie.

Rosalyn a dat uşor din cap. Apoi a aşteptat, bătându-i inima, ca fetiţa să-i facă cunoştinţă cu doamna Barrington, soţia marelui chirurg.

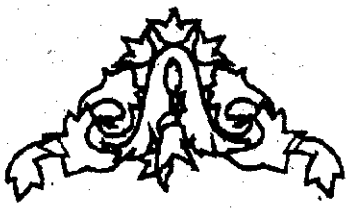

CAPITOLUL III

O voce binecunoscută a împiedicat-o pe fetiţă să continue cu prezentările. Max Barrington ieşea din casă, însoţit de notar.

- E tânăra în cauză, maestre Simpkin?

Rosalyn a tresărit. Acum era momentul. Avea să recunoască în ea pe tânăra infirmieră care, după părerea lui, îi compromitea secţia. Ce explicaţii să-i dea?

A ridicat maşinal ochii spre chirurg.

- E exact, a aprobat cumsecadele om al legii. E domnişoara Hayward, nepoata domnişoarei Liston.

Medicul n-a manifestat nici o emoţie la numele fetei. Era ceva nesperat pentru ea: nu ştia deci cine e.

Într-o clipă, Rosalyn s-a decis. Prefera să n-o recunoască. Poate că îşi va face atunci o părere mai bună despre ea...

Adunându-şi tot curajul, s-a îndreptat spre Max Barrington şi i-a întins mâna, pe care el i-a strâns-o, fără o amabilitate excesivă. Încruntat, nu înceta totuşi să se

uite fix la ea. După cât se părea, îi amintea de cineva...

- Mă aşteptam la cineva mai în vârstă, spuse el în cele din urmă.

După care, s-a întors şi l-a luat deoparte de domnul Simpkin. Uşurată, Rosalyn le-a surâs doamnei Barrington şi micuţei Anne-Marie. Şi-a amintit dintr-odată că aceasta nu terminase cu prezentările.

- Mă bucur să vă cunosc, a afirmat ea cu o mişcare uşoară a capului spre doamna Barrington.

Aceasta i-a adresat o privire plină de căldură. Pe de altă parte, frumoasa femeie era foarte politicoasă.

Max Barrington a revenit tocmai în acel moment spre el. Anne Marie a alergat imediat şi s-a aruncat în braţele tatălui ei. Acesta a îmbrăţişat-o tandru pe fetiţă, fără s-o piardă totuşi din ochi pe Rosalyn. Tulburată, fata s-a întors spre fermecătoarea soţie a chirurgului. Aceasta din urmă o examina cu insistenţă.

Atunci a apucat-o o dorinţă irezistibilă de a fugit de acolo. Înainte de toate trebuia, totuşi, să regleze problema succesului cu Max Barrington. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine. Nu avusese de fapt posibilitatea de a o avertiza pe Jessica de o

eventuală întârziere: în momentul acela era presată de timp...

- Cred că... a început ea.

- Avem chestiuni importante de discutat, domnişoară Hayward, a spus medicul, pe un ton care nu-i lăsa replică. Dacă aţi vrea să veniţi pe aici...

Spunând acestea, a luat-o de braţ şi a condus-o în casă, până în bucătărie.

Odată ajunşi acolo, un val de nostalgie a inundat-o pe Rosalyn. A revăzut, ca într-o străfulgerare, prăjiturile pe care mătuşa Gwen le pregătea cu dragoste la vechea maşină de gătit cu lemne, veselia seara după cină şi mii de alte scene familiare.

Cu inima grea, Rosalyn s-a grăbit să alunge aceste triste amintiri. Max Barrington părea că n-a remarcat confuzia ei.

- Iată, deci, moştenirea noastră comună, a declarat el, desemnând locul. Nu-mi imaginam că...

A lăsat propoziţia în suspensie. Acea dispoziţie testamentară îl stingherea în mod vizibil.

- N-am nici o intenţie, cât de mică, de a renunţa la Fairhoven, domnule.

Rosalyn şi-a muşcat buza. Îi spusese "domnule", cum era obiceiul la spital. Numai să nu bănuiască ceva!

- Nu sunt chiar atât de bătrân, să ştiţi, a spus el sec.

- Aveţi intenţia să locuiţi aici? a reluat ea repede.

- Nu. Mi-ar plăcea mult, fireşte. Însă, pentru mult timp nu va fi posibil.

- Nici... nici eu. Lucrez la Newmarket, a minţit ea. E destul de departe de aici.

- În această situaţie, cum nici unul dintre noi nu vrea să stea în această vilă, problema e rezolvată. Nu ne rămâne decât s-o vindem.

- Nu vorbiţi serios! a exclamat Rosalyn cu ochii scânteind. E casa unde mi-am petrecut toată copilăria. Pentru nimic în lume nu m-aş despărţi de ea. Nu înţelegeţi?

La aceste cuvinte, i-au ţâşnit lacrimile din ochi. S-a întors pudică din faţa privirii indiscrete a însoţitorului ei şi s-a prefăcut că se uită la peisaj pe fereastră. El, atât de rece şi insensibil, ce putea el să înţeleagă din sentimentele ei?

Brusc, a apucat-o de umeri şi cu o mână în acelaşi timp fermă şi delicată, a obligat-o să-l privească în faţă.

- Particip la durerea dumneavoastră mai mult decât credeţi, i-a murmurat el cu blândeţe. Personal, şi eu a trebuit să-mi părăsesc locuinţa copilăriei.

Vocea i s-a modificat la această confidenţă, în timp ce i-a dat drumul imediat la strânsoare. Rosalyn a simţit încă mult strânsoarea degetelor sale nervoase pe carne. Picioarele au început să-i tremure. În ciuda căldurii, şi-a încrucişat febril braţele pe piept, ca şi cum îi era frig.

Pentru a-şi masca emoţia, a vorbit de splendorile Fairhovenului şi despre seratele pe care le dădea mătuşa ei. A tăcut, totuşi, despre tot ce privea trecutul ei. I-a ascuns primii ani la orfelinat şi epoca fericită în care mătuşa Gwen şi ea erau singurele locuitoare la Fairhoven.

Max Barrington tăcea. Părea că sesizează perfect ceea ce voia să spună Rosalyn. În fine, a întrerupt-o.

- E timpul să plec. Azi, am o după-amiază încărcată.

- Într-adevăr...

Rosalyn s-a oprit brusc. Şi-a amintit la timp că era de presupus să nu cunoască nimic despre chirurg.

- Vom mai discuta despre lucrurile astea altă dată, i-a promis el. Presupun că domnul Simpkin ştie unde să vă găsească?

- Da, se va ocupa el, a consimţit Rosalyn. E atât de amabil. Nu găsiţi că e surprinzător ca un om atât de auster să aibă o maşină atât de originală? Aţi văzut-o?

Ea i-a arătat pe fereastră automobilul puternic al notarului.

- E superbă. Puţin cam bătătoare la ochi, a spus el cu ironie.

- Cred cu certitudine că e "caimacul" în domeniul ăsta.

- Despre ce "caimac" vorbiţi? a întrebat el perplex.

- Oh! Scuzaţi-mă. Uitasem că sunteţi ungur. E o expresie populară care...

Rosalyn s-a întrerupt, îngheţată de privirea intensă şi grea care o fixa. A rezistat tentaţiei de a fugi din toate puterile pentru a nu mai sta în faţa lui.

După un minut de tăcere insuportabilă, el a reluat:

- Caimacul... îmi aduc aminte.

- Caimacul, adică ce-i mai bun, a adăugat ea înfrigurată.

Dar deja el se răsucise pe călcâie şi se îndepărtase către familia lui, fără să pară că o mai aude. Cu inima grea, Rosalyn l-a văzut că se urcă în Jaguarul lui. S-a dus repede la domnul Simpkin şi l-a rugat s-o ducă înapoi imediat.

Rosalyn nu l-a mai văzut pe Max Barrington decât marţea următoare. În acea seară trăncănea cu una din bolnave, lângă patul acesteia. Domnişoara Moran era o

femeie cu părul alb şi cu privirea blândă. Urma să fie operată a doua zi, de o tumoare malignă.

Când intrase în spital se afla într-o stare de slăbiciune extremă. Doctorul Barrington, după câte spunea Everett, a preferat să amâne intervenţia pentru a-i permite să ajungă la o condiţie fizică şi morală mai bună.

În momentul acela, Rosalyn se străduia să o liniştească. Pacientele erau întotdeauna foarte nervoase în ajunul operaţiei.

- Bine, domnişoară Moran! i-a spus Rosalyn. Vă asigur că este un chirurg excelent. Puteţi avea toată încrederea în el.

- Vă cred, domnişoară, şi asta mă reconfortează puţin. E într-adevăr ungur?

- Îngrozitor! a glumit Rosalyn. Vi-l imaginaţi pe acest bărbat impetuos cum ne dă ordine? Ne priveşte drept în ochi şi murmură pe un ton misterios şi doctoral: "Eşti în puterea mea, copilul meu".

Tânăra infirmieră pronunţase aceste ultime cuvinte accentuând pe litera "r" şi adoptând o voce groasă. Această imitaţie i-a plăcut mult domnişoarei Moran, care a început să pufnească în râs. Rosalyn s-a înveselit. Bineînţeles, râsul ei era slab, dar o destindea puţin pe biata femeie.

Brusc, aceasta din urmă a holbat ochii şi Rosalyn s-a întors... şi s-a ridicat dintr-o săritură de pe scaun. Max Barrington se afla exact în spatele ei. Nu-l auzise intrând.

- Oh! Domnule Barrington? a bâiguit ea, fără să prea ştie ce să spună.

- Tocmai vorbeam despre dumnea-voastră, a intervenit domnişoara Moran.

- Da? De bine, sper, s-a prefăcut el că se miră. Cum vă simţiţi azi, domnişoară Moran?

Se adresa bolnavei, ignorând în mod făţiş prezenţa lui Rosalyn. Aceasta stătea la doi paşi de el, cu mâinile la spate, ca o şcolăriţă prinsă că a greşit.

A examinat-o pe pacientă rapid, apoi i-a dat ordin lui Rosalyn să îl urmeze. Odată ajunşi pe culoar, consultantul a fulgerat-o cu privirea.

- Sunt încântat să aflu că sunt un hipnotizator impetuos.

"Eşti în puterea mea, copilul meu", a parodiat-o el.

- Nu! E o eroare. Vroiam numai... a încercat ea să explice.

Medicul i-a ordonat să tacă cu un gest imperativ.

- Nu voi tolera nimănui să-şi bată joc de originea mea. Înţeleg să fiu considerat drept un chirurg şi punct cu asta. Acum,

domnişoara Moran are dreptul să se aştepte să mă prezint mâine în sala de operaţie îmbrăcat ca un ţigan. Şi în această situaţie de ce n-aş mai dansa şi un ceardaş în jurul mesei?

Rosalyn şi l-a imaginat pe severul doctor, cu un fular în jurul capului şi cu un inel de aur în ureche, pe punctul de a începe un dans îndrăcit. Această idee i s-a părut atât de necuviincioasă, încât a început să râdă.

- Sunt... sunt dezolată, dar...

Îi era imposibil să se oprească. S-a forţat să transforme râsul în tuse. Zadarnic.

- E de neconceput, a strigat el ieşindu-şi din fire. Secţia asta e pe mâinile unei smintite.

- Scuzaţi-mă! N-am putut să mă abţin. Şi, de altfel, o infirmieră trebuie să aibă simţul umorului, a explicat Rosalyn, încercând să redevină serioasă. Nu-mi băteam joc de dumneavoastră. Vă lăudam, din contră, calităţile.

- A? Şi după părerea dumitale, care ar fi ele? a întrebat-o el cu o lucire amuzată în ochi.

- Ei bine, sunteţi cel mai bun chirurg din spital. Asta îi explicam domnişoarei Moran.

- Încrederea dumitale în competenţa mea mă linişteşte, domnişoară, i-a zis el în zeflemea. Îţi mulţumesc.

Rosalyn a strâns din pumni la această ironie. Veselia ei se evaporase brusc.

- Oricum, a continuat Max Barrington, asta nu rezolvă problema.

Fata a tresărit. La ce făcea aluzie? La Fairhoven?

- Mulţi bolnavi depind de dumneata, cred eu. Te găsesc prea tânără pentru o asemenea sarcină.

- Am mai mulţi ani decât par, s-a indignat Rosalyn. În septembrie viitor împlinesc douăzeci şi doi de ani. În doi ani, voi fi aptă să solicit un post de infirmieră şefă.

S-a aşteptat să-i răspundă ceva, însă el tăcea. Privirea îi era aţintită pe plăcuţa prinsă de bluza lui Rosalyn. Aceasta a înţeles imediat că era în curs de a-i citi numele "Hayward" scris cu litere groase.

De data asta, avea s-o demaşte.

Brusc, fără un cuvânt, s-a răsucit pe călcâie şi a intrat în biroul lui, închizând cu grijă uşa.

Rosalyn a rămas perplexă. Făcuse vreo legătură între ea şi comoştenitoarea proprietăţii mătuşii Gwen? La urma urmei, pentru moment nu avea decât puţină importanţă. Sarcini mult mai urgente o aşteptau în secţie.

Când a ieşit din spital, pe la ora opt, se simţea liberă ca pasărea cerului. Avea, în

mod normal, dreptul la zilele de vineri şi sâmbătă. Cu toate acestea, infirmiera şefă susţinea nişte examene în acea zi. Ca urmare, Rosalyn a fost abordată pentru a o înlocui de la prânz până la cinci. Nu conta. Îi rămânea suficient timp pentru a se bucura de Fairhoven.

S-a apucat să facă curăţenie în casă de sus până jos, începând cu bucătăria. A spălat pardoseala cu multă apă, pereţii cu detergent, a îndepărtat pânzele de păianjen care atârnau din plafon, a frecat vechea maşină de gătit şi a vopsit din nou cadrele uşii şi ale ferestrelor.

Voia ca totul să fie impecabil în amintirea dragii ei mătuşi Gwen. Curând, va pune din nou covoarele şi mobilele. În felul acesta vila îşi va recăpăta aspectul de altădată.

Deodată s-a gândit la Max Barrington, la soţia şi fiica lui, în acest cadru. Bătăile inimii i s-au accelerat. Refuza să se gândească la acest bărbat misterios şi iritant.

Şi-a reluat treaba cu şi mai multă ardoare. Când a terminat, s-a şters pe faţă cu mâneca. Trebuie că avea o figură prăpădită! Să facă o baie care s-o înviioreze! Pentru asta, trebuia să se reîntoarcă la căminul infirmierelor pentru că apa caldă nu fusese repusă în funcţiune, aici.

S-a spălat cu vigoare pe mâini, apoi şi-a desfăcut sandviciurile pe care şi le pregătise. De acum înainte nu mai avea mijloace să meargă la restaurant. Era necesar să facă economii serioase pentru a face faţă cheltuielilor de întreţinere a locuinţei acesteia. Numai dacă nu-i venea în ajutor vreun înger frumos...

A ridicat din umeri. Mătuşa ei obişnuia să-i şoptească la ureche că avea prea multă imaginaţie.

Rosalyn a repetat cu voce tare vorbele binefăcătoarei ei.

- Copila mea, şi-a amintit ea, eşti prea plină de fantezie şi prea visătoare.

- E vorba de dumneata? a întrebat pe neaşteptate o voce, cu un foarte uşor accent străin.

Rosalyn a tresărit. Max Barrington se afla în faţa ei, elegant într-un costum alb, cu un surâs seducător pe buzele bine conturate.

- Da, a murmurat ea. Dom... domnule Barrington, aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră.

Aceste ultime cuvinte i s-au sugrumat în gât. Chirurgul fixa cu o intensitate insuportabilă pupilele violacee ale fetei.

O frică surdă creştea în ea. Cu toate acestea, nu se mişca, ca şi cum ar fi fost captivată de o pasăre de pradă.

- Soţia... soţia dumneavoastră poate că doreşte să vină să locuiască la Fairhoven. În acest caz, rămâne multă treabă de făcut aici.

A început să debiteze în mare viteză lista reparaţiilor care îi aşteptau. Avea nevoie imperioasă să împrăştie prin orice mijloc teroarea pe care el i-o inspira.

Max Barrington o asculta în tăcere şi se apropia implacabil de fată. A ajuns curând atât de aproape încât aproape o atingea.

- Prin ce eşti plină de fantezie şi visătoare, copila mea? a întrebat el.

- Vă interzic să-mi spuneţi aşa.

- N-am reluat decât spusele dumitale. Nu înţeleg din ce motiv n-aş avea şi eu dreptul?

- Dumneavoastră... e complet diferit.

De ce nu pleca? Rosalyn simţea că nu putea face nici cel mai mic gest. Deodată Max Barrington a avansat spre ea şi, luând-o în braţe a sărutat-o cu pasiune.

Un foc mistuitor i-a năvălit imediat fetei în vine. Ştia totuşi că e căsătorit, că era vinovată faţă de doamna Barrington... Însă, i-a fost imposibil să reziste acestui sărut arzător. Mâinile nervoase ale medicului îi

alergau pe corp mângâindu-i voluptuos coapsele curbate, sau întârziind pe proeminenţa pieptului.

Îi era imposibil să-şi înăbuşe emoţia. Din ochi i s-au prelins lacrimi. A ridicat pleoapele şi privirea i-a întâlnit-o pe aceea a lui Max Barrington. Îi surâdea cu cinism.

Lui Rosalyn i s-a oprit inima. Acest monstru se juca cu sentimentele ei, cum se joacă o pisică cu un şoarece pe care l-a prins.

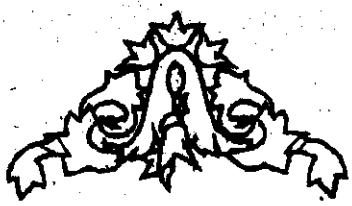

CAPITOLUL IV

Max Barrington s-a întors pentru a o lăsa pe Rosalyn să-şi înghită lacrimile. Aceasta şi-a şters ochii cu un gest rapid şi a aşteptat ca el să-şi ceară scuze pentru conduita lui nedemnă.

După un minut de tăcere insuportabilă, chirurgul şi-a aţintit din nou privirea asupra fetei.

- Ce aveţi pentru dejun? a întrebat el pe neaşteptate.

- Cum? s-a bâlbâit Rosalyn îndoindu-se că înţelesese bine. N-am adus decât nişte sandviciuri. Dacă vreţi, sunt destule pentru doi.

- O, nu, mulţumesc, a refuzat el schiţând o mutră dispreţuitoare.

Rosalyn s-a înroşit. Era evident că doctorul nu aprecia acest gen de mâncare rece. Prefera, poate, felurile rafinate ale unei mari bucătării.

- Bine. În această situaţie, dacă-mi permiteţi, voi continua curăţenia, a declarat Rosalyn, puţin vexată totuşi.

- Nu. Căci, îndată ce veţi redobândi o înfăţişare decentă, vă duc la un restaurant.

- Ce!? a exclamat ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

- Poftim! Folosiţi-vă de asta.

Cu aceste cuvinte, i-a aruncat batista lui. Rosalyn a prins-o din zbor. Ignora complet ce era de presupus să facă cu ea şi s-a uitat la bucata de pânză cu un aer surprins. Exasperat, el i-a smuls-o din mână şi a început să-i şteargă obrajii maculaţi de urme de machiaj şi de rimel.

Spre marea uimire a fetei, el s-a achitat de această sarcină cu delicateţe şi îndemânare. I-a dat apoi drumul părului ei legat cu banda care-l ţinea strâns şi i-a închis un nasture la bluza care se deschisese.

- Aşa e mai bine. Să ne grăbim, acum. Suntem deja în întârziere şi am o zi încărcată în faţă.

Zăpăcită, Rosalyn nu a schiţat nici o mişcare. Atunci el a apucat-o de braţ şi a scos-o afară fără s-o mai întrebe. A încuiat cu grijă uşa de la intrarea vilei celei mari şi a instalat-o pe Rosalyn în Jaguar.

- Domnule Barrington! a protestat ea în cele din urmă. Pot să mă mulţumesc cu sandviciurile mele, să ştiţi. Şi, pe de altă parte, la ora asta restaurantele nu mai servesc.

Indiferent la protestele ei, medicul a luat loc la volanul maşinii şi a demarat cu un scrâşnet al roţilor. Era inutil să discuţi cu el. Rosalyn nu avea altceva de făcut decât să se conformeze.

Au găsit o braserie în centrul comercial al oraşului. Din fericire, servea de mâncare toată ziua. La sosirea lor, localul era încă plin de lume. În cea mai mare parte erau clienţi ai galeriei de magazine, judecând după pachetele care încărcau scaunele goale de lângă ei.

Până atunci, Rosalyn nu şi-a dat seama că îi e foame. Dar, în faţa felurilor de mâncare ispititoare, pe care chelnerii le aduceau consumatorilor, era capabilă acum să mănânce şi un bou întreg. A optat deci pentru un antricot mare şi pentru o plăcintă cu brânză. Însoţitorul ei n-a luat decât o simplă omletă.

Tânăra infirmieră s-a uitat la el stupefiată.

- Nu prea aveţi poftă de mâncare, a remarcat ea.

- Am o treabă delicată în după-amiaza asta, a declarat el, brusc preocupat.

Rosalyn şi-a amintit atunci că urma s-o opereze chiar azi pe domnişoara Moran. Murea de dorinţa de a şti cum se va desfăşura intervenţia. Cu toate acestea, a

tăcut. Dacă i-ar fi pus o întrebare ar fi echivalat cu demascarea ei: dorea să se menţină incognito.

- Vă mulţumesc pentru masa asta excelentă, domnule Barrington, i-a spus ea după ce a terminat desertul.

- Numai pentru masă? a ironizat-o el.

Rosalyn a strâns din pumni. Mitocanul! Cum îndrăznea să evoce amintirea acelui sărut? S-a decis să nu ia în considerare ce i-a spus.

- Puteţi să mă duceţi şi pe mine la...

S-a întrerupt la timp. Ar fi trebuit să menţioneze pavilionul Sainte-Anne.

- La Fairhoven? a întrebat el ridicându-se

- Nu... nu, a strigat ea, consternată. Am lucrat suficient deocamdată. Dacă aţi fi amabil să mă lăsaţi la piaţa Ilton. Poate că nu e în drumul dumneavoastră?

N-a catadicsit să-i mai răspundă. În continuare tăcut, a luat-o de braţ şi a condus-o spre ieşire. Trecând prin faţa celorlalte cliente ale restaurantului, Rosalyn a distins în privirea lor o licărire de gelozie. Max Barrington se bucura, neîndoielnic, de un cert succes în faţa femeilor.

Au luat loc unul lângă altul în automobilul puternic.

- Unde locuiţi acum? s-a interesat fata cu curiozitate.

- Am închiriat o casă lângă Brandon. Oricum e cam mică, a adăugat el surâzând.

"Noi" includea desigur pe Anne-Marie şi doamna Barrington. Rosalyn a forţat nota.

- Fără îndoială că aţi dori să locuiţi la Fairhoven? a întrebat ea pe nepusă masă.

- Fireşte. Totuşi nu mi se pare rezonabil, pentru moment.

Rosalyn n-a îndrăznit să-şi continue interogatoriul. A privit pe furiş mâinile fine ale doctorului manevrând volanul şi schimbătorul de viteze. Cu inima strânsă, a observat umbra unei verighete pe inelar.

Se apropiau de piaţa Ilton. De acolo Rosalyn avea de gând să meargă pe jos la spital. Se va amesteca cu uşurinţă în mulţime, împiedicându-l pe medic să-i ia urma.

Perspectiva de a-l părăsi în curând o întrista totuşi pe fată mai mult decât îşi mărturisea. Nu-l va mai vedea până lunea viitoare. Va petrece desigur weekendul cu soţia şi fiica lui, în familie. Poate o va duce pe frumoasa doamnă Barrington la teatru sau într-un bar de noapte unde vor dansa în sunetele unei muzici languroase...

Brusc, a tresărit auzind vocea însoţitorului ei care îi vorbea.

- Domnişoară Hayward! Aţi ajuns. Vă las la Woolworths. Vă convine? a întrebat-o el fixând-o cu intensitate.

- Da. E foarte bine, a răspuns ea absentă.

Max s-a aplecat atunci spre pasagera lui până la a-i atinge obrazul. Rosalyn i-a simţit răsuflarea pe buclele ei blonde. Gura lui nu era decât la câţiva centimetri de a ei. E a rezistat dorinţei de a contura cu degetul buzele lui bine desenate.

- Dacă doriţi să vindeţi Fairhoven, o iau eu, i-a declarat.

În continuare vrăjită, Rosalyn nici măcar n-a auzit oferta. Era literalmente învăluită de magnetismul care se degaja din persoana lui şi îl observa pur şi simplu din ochi.

- La ce vă uitaţi astfel? a întrebat-o el. Cred că puţină odihnă vă va face bine. Această dimineaţă de curăţenie v-a epuizat.

Cu aceste cuvinte, a ieşit din maşină şi a ajutat-o pe fată să coboare.

- Va trebui să ne vedem foarte curând. Mai sunt probleme de reglementat. Când veţi fi din nou la Fairhoven?

Rosalyn a făcut un calcul rapid: săptămâna viitoare, zilele ei libere vor fi marţi şi miercuri, sub rezerva unor schimbări de ultimă oră, evident.

- Ei bine! marţi, domnule, i-a zis ea muşcându-şi imediat buza.

- Patronul dumneavoastră e un om amabil, domnişoară. Vă acordă destul de uşor timp liber în afara sfârşitului de săptămână.

N-a mai aşteptat explicaţiile lui Rosalyn. A urcat din nou în maşină şi a demarat în viteză. Cu inima grea, tânăra infirmieră s-a îndreptat spre pavilionul Saint-Anne.

Duminica următoare, Rosalyn a întâlnit-o pe domnişoara Ray, infirmiera şefă, în ascensorul care le ducea la secţia de chirurgie pentru femei. Aceasta îşi relua atribuţiile după un lung concediu medical. Rosalyn o aprecia mult pe această persoană cu părul cărunt, care avea reputaţia de a fi severă, dar dreaptă.

- Mă bucur că vă revăd înapoi, domnişoară Ray, a salutat-o Rosalyn.

- E foarte agreabil să te simţi regretată, a declarat ea, cu o licărire de amuzament în privire. Totuşi, nu sunt sigură că voi mai rămâne. O recidivă e probabilă şi nu voi şti mai devreme de o lună dacă e necesară o intervenţie.

Puţin stingherită, Rosalyn a tăcut, şi a însoţit-o pe şefa ei până în birou. Aici

începea orice zi nouă de lucru. Aceasta debuta de obicei cu citirea raportului echipei precedente. Apoi, infirmiera şefă trecea să le salute pe paciente, în timp ce Rosalyn repartiza sarcinile studentelor.

În acea zi, fata a descoperit cu teamă că singura stagiară prezentă în secţie era Leonora Atkins. Rosalyn a strâns pumnii. Numai să nu provoace vreo catastrofă, al căror secret îl deţinea.

După ce şi-a îndeplinit sarcina. Rosalyn s-a dus la căpătâiul domnişoarei Moran, pe care Max Barrington o operase cu două zile înainte. Bătrâna suportase bine intervenţia. Însă se afla acum într-o asemenea stare de slăbiciune, că a trebuit să-i se facă perfuzie. Rosalyn a admirat stoicismul acestei femei care suporta tot fără să se plângă.

Nu se întâmpla acelaşi lucru cu toate bolnavele, ca de exemplu acea domnişoară Tyler. Adusă în salon de puţin timp, monopoliza deja atenţia întregului personal cu reproşurile ei continue. Aproape de patruzeci de ani, înaltă şi obeză, avea un caracter deosebit de arţăgos. În realitate, simptomele ei erau vagi şi contradictorii. N-ar fi mirat-o pe Rosalyn ca ea să simuleze vreo afecţiune imaginară.

- Doamne! a exclamat domnişoara Ray, uitându-se la ceas. A sosit timpul să mâncăm de prânz. Din fericire nu suntem aglomeraţi în timpul weekendurilor.

- Într-adevăr, a consimţit Rosalyn. Ce părere aveţi de doamna Tyler?

- Ca să fiu sinceră, o ignor. Presupun că medicul ei a avut motive serioase să ne-o trimită. Oricum, testele ne vor spune mai multe în privinţa ei. Mă întreb, totuşi, dacă rezultatele vor justifica spitalizarea. Şi doctorul Barrington nu va accepta deloc ca ea să ocupe locul unei paciente mai bolnave.

Brusc, infirmiera şefă şi-a dus mâna la gură pentru a-şi înăbuşi un ţipăt. S-a prăvălit pe spate în fotoliu şi a închis ochii un moment.

- Ce s-a întâmplat? s-a neliniştit imediat Rosalyn.

- Nu te impacienta, a liniştit-o domnişoara Ray. N-am nevoie decât de câteva minute de repaus. Du-te şi verifică dacă prânzul e bine repartizat.

Rosalyn ştia că şefa ei nu tolera ca cineva să se înduioşeze de soarta ei. Aşa că n-a mai insistat şi s-a dus să ajute personalul la împărţirea mâncării.

Pavilionul Saint-Anne beneficia de un regim special. Pacientele puteau servi

meniul a la carte, ţinând seama de contraindicaţiile medicale.

Având în vedere cât era de obeză, doamna Tyler fusese pusă pe dietă. Totuşi, reuşise să comande o masă pantagruelică. Constatând acest fapt, Rosalyn a trimis mâncarea înapoi la bucătărie şi a cerut să i se pregătească ceva mai adecvat.

Îndată ce femeia grasă a văzut că celelalte bolnave din salon se apucaseră să mănânce, a început să protesteze cu vehemenţă.

A interpelat-o pe Rosalyn cu o voce ascuţită.

- Domnişoară! Ce înseamnă asta? Toată lumea a mâncat deja. Vreau şi eu mâncarea imediat.

- Aveţi răbdare, doamnă Tyler. Nu mai durează mult, i-a explicat fata cu tot calmul posibil. Vă înţeleg că vă e foame, dar...

- Ce ştii tu, impertinento! a strigat bolnava recalcitrantă, ieşită din fire. N-ai nevoie nici de jumătate din mâncarea mea. Îmi ajunge să mă uit la tine. Eşti slabă ca un ţâr.

În acel moment, privirea i s-a îndreptat involuntar spre uşă. Probabil îi sosea mâncarea. Rosalyn s-a întors şi l-a văzut pe Max Barrington care asista din prag la respectiva scenă. Ce făcea aici, când avea zi liberă?

- Vă rog să mă scuzaţi o clipă, i-a zis fata pacientei.

N-a avut totuşi timp de a face un pas pentru a se duce la medic. Doamna Tyler o apucă brutal de braţ şi a împiedicat-o să plece. O strângea atât de puternic de încheietura mâinii pe Rosalyn, încât unghiile i-au pătruns în carne. Aceasta s-a abţinut să ţipe de durere.

- Altceva, domnişoară, i-a spus doamna Tyler, pe un ton răutăcios. Eşti prea tânără pentru a da ordine. Cer s-o văd pe infirmiera şefă. O să-i spun părerea mea despre modul cum îţi îndeplineşti munca.

Cu preţul unui efort supraomenesc, Rosalyn a reuşit să se desprindă. A asigurat-o pe grăsană că i se va servi curând mâncarea. Aceasta n-a calmat-o câtuşi de puţin pe pacientă, care acum îşi spărgea pieptul ţipând în salon.

Cu obrajii în flăcări, Rosalyn a bătut în retragere şi a ieşit frecându-şi mâna ce o durea. Asta nu era nimic pe lângă reproşurile pe care Max Barrington nu va pierde ocazia să i le facă.

O aştepta exact în spatele uşii.

- Doresc s-o examinez pe doamna Tyler, i-a afirmat el fără preambul. Veţi veni cu mine.

Când bolnava cea irascibilă a recunoscut silueta chirurgului seducător, s-a potolit imediat. Nu-şi pierduse, totuşi, agresivitatea.

- Doctore! Aş vrea să ştiu pe ce motiv personalul mă privează de masa mea de prânz.

- Ei bine, domnişoară, ce zici? a întrebat consultantul fixând-o pe Rosalyn cu privirea lui severă. Dumneata eşti responsabilă. Îţi ascult explicaţiile.

- S-a făcut o greşeală, domnule. Masa destinată pacientei avea prea multe calorii. Am apreciat necesar să i se pregătească alta.

Medicul s-a întors atunci spre doamna Tyler.

- V-a satisfăcut răspunsul?

- Absolut, a replicat aceasta. Dar de ce nu m-a informat mai devreme? Şi, după toată povestea asta, mor de foame. E foarte normal infirmierele nu-mi dau practic nimic de mâncare.

Acestea fiind zise, a arătat-o direct pe Rosalyn. Ea s-a forţat cât putea de bine să-şi păstreze sângele rece.

- Pe de o parte, meniurile sunt concepute special în funcţie de bolnavi, a intervenit Max Barrington. Dar, pe de altă parte, numai oamenii sănătoşi pot cere o masă adevărată.

Cu acestea, a terminat şi a ieşit cu paşi mari. Rosalyn a părăsit-o imediat pe doamna Tyler, spre stupoarea acesteia şi s-a dus după medic. L-a ajuns când el tocmai intra în birou.

- N-am nevoie de dumneata, i-a declarat el sec. Mai bine duceţi-vă şi reproiectaţi mâncarea pacientelor.

A deschis uşa şi a închis-o practic în nasul fetei. Puţin înciudată, aceasta s-a întors în salon. De acolo, l-a văzut pe chirurg, prin geamul uşii, împreună cu domnişoara Ray.

Rosalyn a renunţat să-şi închipuie ceea ce puteau discuta şi s-a apucat să aranjeze, să strângă farfuriile şi a le ajuta pe unele bolnave să se întindă pentru siestă. Trebuia apoi să stabilească orele de masă pentru membrii personalului. Totul depindea de infirmiera şefă.

Fata s-a decis să o întrebe. Aceasta îi furniza un pretext excelent pentru a pătrunde în biroul în care se găsea Max Barrington.

A ciocănit şi, fără a aştepta răspunsul, a intrat în cameră.

S-a oprit brusc, încremenită de surpriză. Domnişoara Ray şedea la masa ei de lucru cu capul în mâini. Chirurgul era aplecat peste ea.

- O! Sunt... Sunt dezolată că vă deranjez. Dar trebuie să-mi spuneţi la ce oră veţi lua masa de prânz, pentru a stabili planificarea.

Infirmiera şefă şi-a ridicat lent ochii roşii spre Rosalyn. Fără îndoială, plânsese. Ce se întâmpla, oare? O mustrase Max Barrington?

Acesta din urmă a luat cuvântul.

- Domnişoara Ray nu se simte prea bine. Trebuie să se întoarcă acasă să se odihnească. După părerea dumitale, cine e susceptibil s-o înlocuiască?

- Eu rămân până la patru şi jumătate, a răspuns Rosalyn. Înlocuitoarea mea soseşte la... a ezitat... la ora opt.

- Ce? a strigat medicul cu vehemenţă. Ştiţi că trebuie să fie o responsabilă cu experienţă toată ziua şi toată noaptea, fără întrerupere.

- Aceasta e situaţia în general, domnule, a intervenit domnişoara Ray. Totuşi, în mod excepţional, e posibil să ne aranjăm altfel. E duminică azi. Este o zi mai uşoară faţă de restul săptămânii.

- Pot să stau până vine colega mea, a propus cu bunăvoinţă Rosalyn.

- Nu se pune problema, a replicat chirurgul.

- Domnule Barrington! Vă rog, l-a implorat infirmiera şefă. Nu avem altă soluţie. De altfel, ducem îngrozitor lipsă de personal, mai ales duminica. Rămân eu aici până ce mănâncă domnişoara. Voi pleca când se întoarce.

- Nu! E nevoie de o infirmieră mai experimentată, s-a încăpăţânat Max Barrington. Doamna Merry, poate?

- E ziua ei liberă. Suntem foarte puţine. După cum constataţi şi dumneavoastră, e mai greu să găsim o responsabilă de secţie într-o asemenea zi, decât un consultant ataşat pe lângă conducerea spitalului.

Timp de o secundă, arogantul doctor Barrington şi-a uitat îngâmfarea. Şi-a revenit însă foarte repede.

- Am venit special să o examinez pe doamna Tyler, a spus el spre pronfunda stupefacţie a lui Rosalyn. Mi-a telefonat Everett Scott.

- Serios? s-a mirat domnişoara Ray.

Rosalyn nu înţelegea ce importanţă neaşteptată căpătase grăsana în ochii medicului. În plus, ar fi putut să jure că el nu auzise vorbindu-se de ea înainte. Atunci? Ce semnificaţie avea atitudinea lui?

Departe de a se explica, el tăcea. Domnişoara Ray şi Rosalyn au schimbat o

privire complice. Chirurgul nu avea altă alternativă decât să accepte propunerea lor.

O tăcere grea s-a aşternut în birou. Max Barrington se afla în picioare, cu capul plecat, pierdut într-o reflecţie adâncă. Rosalyn îl fixa fără ca el să ştie. El fusese acela care o sărutase cu atâta pasiune în ajun la Fairhoven?

- Bine, a spus el pe neaşteptate, redresându-se. În această situaţie, am să te înlocuiesc eu, domnişoară, aveai toată latitudinea să te ocupi de bolnavele dumitale, şi numai de ele.

Roalyn i-a aruncat o privire întrebătoare infirmierei şefe. Aceasta şi-a dat acordul. Fata s-a întors deci în salonul cu bolnave, la ocupaţiile ei. Va fi deci toată ziua la ordinele directe ale lui Max Barrington. Ideea îi displăcea.

Prefera chiar să o trimită pe Leonora să ducă fişele de serviciu şi rapoartele doctorului consultant. Evita astfel să fie singură cu el.

Din păcate, soarta a decis altfel, prin intermediul doamnei Tyler. Aceasta a început să se plângă că o doare stomacul şi să scoată gemete muribunde.

- Ce se întâmplă? s-a interesat Rosalyn. Nu e proaspătă mâncarea?

Cu aceste cuvinte s-a pregătit să consulte bolnava. Aceasta a protestat. Intindeţi-vă, vă rog, şi spuneţi-mi unde vă doare.

Cu toate acestea, doamna Tyler, cu ochii închişi, a rămas mută. Dintr-odată, a izbucnit în plâns fără vreun motiv evident.

- Nu-i nimic, i-a explicat ea în cele din urmă. A, puţină depresiune. Locul ăsta sinistru, personalul indiferent la tot ce se întâmplă. Aş putea să şi mor şi nu s-ar sinchisi nimeni. Infirmierele preferă să-i facă ochi dulci frumosului doctor Dar... nu mai ştiu cum.

- Barrington, a completat-o Rosalyn.

Acestea fiind zise, a ridicat maşinal capul şi l-a zărit pe chirurgul care a rugat-o să-l urmeze.

- Scuzaţi-mă, doamnă Tyler, mă întorc într-o clipă. Doctorul Barrington vă va examina după aceea.

- Vorbe, numai vorbe, e xclamat ea apucând-o de mâna pe fată. Dar, prostuţo, înţelege că vreau să fiu îngrijită, mai degrabă decât să ascult un discurs frumos.

- Dacă nu-mi daţi drumul, a ripostat Rosalyn, mă îndoiesc că voi fi în măsură să vă ajut în mod eficient.

Aceste cuvinte şi-au produs efectul scontat. Pacienta i-a dat drumul. Cum a

ajuns în preajma chirurgului, Rosalyn i-a explicat situaţia.

- M-am ocupat chiar eu de ea, a declarat el enervat. Dacă nu mă crezi, ce mai aştepţi de nu-l chemi pe medic? Îţi va spune, ca şi mine, că această femeie nu are nimic şi asta o ştii şi dumneata perfect. E inutil de a mă face să-mi mai pierd timpul.

Rosalyn a încleştat din pumni. N-a mai avut ocazia să-i dea o replică, oricare ar fi fost ea: intrase deja în birou.

Însă, de această dată, lucrurile nu vor rămâne astfel! Rosalyn avea să-i spună ce gândea despre el. Aşa că a intrat. Dar vai, n-a avut prilejul să-ţi transpună în fapt intenţia: Max Barrington era ocupat la telefon.

Puţin înciudată, fata se pregătea să iasă, când chirurgul i-a făcut semn să rămână.

Ce mai găsise iar ca s-o umilească?

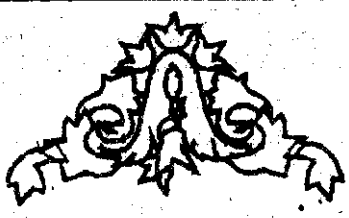

CAPITOLUL V

- Mi se pare că procedezi cu un sânge rece remarcabil, i-a spus Max Barrington lui Rosalyn, după ce a închis telefonul.

- Să deduc că sunteţi mulţumit de munca mea, domnule? a replicat aceasta, cu ochii mari de stupefacţie.

- Într-o anumită măsură, da. În speţă, am apreciat mult calmul dumitale cu doamna Tyler. Oricum, tocmai am vorbit cu doamna Merry. A acceptat cu amabilitate să renunţe la ziua ei liberă. Se va prezenta la ora patru şi o va înlocui pe domnişoara Ray, până va sosi echipa de noapte.

- Dar e inutil. Puteam foarte bine să rămân eu în locul ei.

- Nici nu se pune problema să-ţi iei o asemenea responsabilitate, a afirmat el pe un ton fără replică. Acum, nu te mai reţin, domnişoară. Poţi merge să mănânci.

- Vă... vă cer scuze, s-a bâlbâit Rosalyn, care credea că a auzit prost.

- La masă, ia repetat el pe silabe. Mergeţi imediat dacă vreţi să mai găsiţi un loc la cantină.

Rosalyn a rămas înmărmurită. S-a uitat la el o clipă, fără să înţeleagă bine se ce întâmplă. Apoi, şi-a revenit şi, fără un cuvânt, a ieşit din birou.

Aşadar, găsise modalitatea, totuşi, de a nu-i încredinţa supravegherea secţiei. De ce se încrâncena atâta ca s-o îndepărteze? Avea dubii cu privirea la competenţa ei profesională?

Rosalyn şi-a înghiţit lacrimile care-i înceţoşau deja vederea. Pentru moment, era mai bine să mănânce bine şi cumpătat.

S-a îndreptat cu paşi mari spre cantina spitalului. Dar vai, acolo se afla o mulţime imensă la autoservire. Descurajată de coadă, Rosalyn s-a decis să ia un sandvici de la automat şi să-l mănânce în camera ei de la cămin.

După câteva minute, intră în garsoniera ei şi se întinse pe pat. O clipă n-a vrut decât să doarmă, pentru a nu se gândi la acel nou afront.

Trebuia să-şi reia serviciul într-o oră, şi... să-l revadă pe domnul Barrington. Evocându-l, inima a început să-i bată puternic şi i-a revenit în memorie amintirea sărutului.

Cu un nod în gât de emoţie şi-a alungat din minte acea imagine tulburătoare. Avea puţin timp ca să se restabilească. S-a decis, deci, fără convingere, să muşte din sandvici. Însă pofta îi dispăruse. Puţin descurajată, a abandonat acel prânz frugal.

De acum înainte, o preocupa o singură idee: îl iubea cu pasiune, dar fără speranţă, pe Max Barrington.

Roalyn s-a tulburat. De acum încolo va conta numai meseria ei. I se va consacra cu tot sufletul. Poate că astfel îl va uita pe acest medic indiferent şi arogant...

Când s-a întors la secţia de chirurgie, a constatat că biroul infirmierei şefe era gol. Era momentul, acum sau niciodată, să verifice dacă se făcuseră noi internări în scurta ei absenţă. În acest mod, va evita remarcile necuviincioase ale chirurgului.

Nu mică i-a fost surpriza să descopere, pe biroul domnişoarei Ray, dosarul doamnei Tyler. Cine putuse să-l consulte fără să-l pună la loc? Vreuna din stagiare? În acest caz, Rosalyn va fi obligată să le reamintească consemnul. Numai să nu fi fost Max Barrington...

În cemăsură cazul acestei bolnave imaginare îl interesa cu adevărat? Pretenţia nepotrivită a irascibilei doamne Tyler nu-i permitea să justifice venirea lui într-o

duminică? Pe ce motiv? Pentru a supraveghea personalul?

Fata ajunsese aici cu întrebările, când un zgomot a făcut-o să se întoarcă. Era consultantul. Ducea o tavă încărcată.

Rosalyn i-a oferit imediat ajutorul pentru a o pune pe birou.

- Vă credeam deja plecat, s-a scuzat ea cu stângăcie.

- Luam o masă rece în sala de odihnă când v-am văzut trecând, i-a explicat el, întinzându-i o ceaşcă de cafea. Vreţi şi puţin apte?

- Nu... nu, mulţumesc. Neagră, e perfectă, domnule, l-a asigurat ea.

De fapt, Rosalyn detesta această băutură pură. Totuşi, era atât de tulburată de sosirea inopinată a chirurgului, că răspunsese ce-i venise în minte.

S-a instalat automat în fotoliul infirmierei şefe. Departe de a se formaliza, doctorul s-a aşezat pe unul din colţurile mesei de scris. Îşi schimba costumul de lucru gri închis, cu o vestă mulată pe corp, elegantă, verde deschis. Această nuanţă pastelată îl întinerea şi punea în evidenţă trăsăturile fine ale chipului lui frumos. Îmbrăcat astfel avea aerul unui zeu grec, pierdut printre oameni.

Şi-a fixat pe neaşteptate ochii ca jarul în cei ai lui Rosalyn. Puţin surprinsă, aceasta

şi-a întors imediat pupilele violete minunate.

- Ei bine, domnişoară, vă inspir teamă. Sunt atât de înfricoşător?

- Nu, a replicat Rosalyn, cu obrajii în flăcări. Mă întrebam numai pentru ce motiv aţi mai rămas, mai ales într-o duminică.

- Asigur permanenţa, aşteptând-o pe doamna Merry, i-a explicat el.

- Dar aţi fi putut pleca liniştit acasă. V-aş fi telefonat de îndată ce ar fi sosit.

- Nu, mai bine rămân, a răspuns el pe un ton puţin agasat.

Rosalyn a preferat să nu mai insiste. A tăcut şi a înghiţit cafeaua dintr-o nghiţitură. Apoi, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă.

- Domnişoară! a chemat-o Max Barrington. De ce nu puneţi dosarul la locul lui? După aceea o să vă miraţi că nu mai găsiţi fişele bolnavelor.

Acestea fiind zise, a arătat spre raportul de spitalizare al doamnei Tyler.

- O! Credeam că mai aveţi încă nevoie de el. În definitiv, dumneavoastră l-aţi scos, a replicat Rosalyn pe un ton arţăgos.

A regretat imediat cuvintele rostite în faţa privirii sumbre, pe care i-a aruncat-o chirurgul.

- Vă... rog să mă scuzaţi, a bolborosit ea.

Pentru ce motiv o făcea el responsabilă de toate greşelile comise în secţie?

Rosalyn a oftat adânc şi a ieşit din cameră. Nu-şi mai dorea decât să fugă şi să fie o distanţă cât mai mare între el şi ea. Pe culoar a început involuntar să meargă repede.

Deodată, în ciuda emoţiei, a auzit zgomot de paşi grăbiţi în spatele ei. Era Max Barrington? S-a întors cu inima bătându-i tare. Era Everett Scott.

- Ei bine, Rosalyn, unde alergi atât de repede? a întrebat-o el cu o voce de stentor.

Fata a tresărit. Numai să nu audă consultantul!

- Am venit să-l văd pe marele vostru şef, "ochi de vultur", a continuat el cu aceeaşi voce.

- Everett! l-a certat Rosalyn.

- O! Sunt dezolat, s-a scuzat frumos tânărul medic. Însă e greşeala ta. De obicei eşti... cum să spun?... mai degrabă distantă. Şi în această seară, ca printr-un miracol, văd stele scânteind în ochii tăi. În această situaţie, cum să rezist în faţa unei asemenea apariţii?

A izbucnit atunci într-un râs puternic şi comunicativ. Rosalyn s-a amuzat şi ea.

- Ai realmente cel mai minunat surâs din lume, a afirmat Everett.

- Îmi închipui că nu sunt prima căreia îi spui asta.

- Absolut greşit, a strigat Everett, cu mâna pe inimă într-un gest teatral. Am mii de complimente în rezervă, te rog să mă crezi. Cum văd o domnişoară fermecătoare, n-am decât să scot din sacul cu maliţiozităţi.

Rosalyn a pufnit.

- Ah! E încântător să te văd atât de veselă, a continuat tânărul. Sunt exact medicamentul de care ai nevoie. Unul sau două comprimate din Everett Scott în fiecare săptămână şi îţi regăseşti forma.

- Ai milă! Nu mai pot, a exclamat Rosalyn, încercând cu disperare să fie serioasă.

- În regulă, mă opresc. Cu toate acestea, jură-mi mai întâi că mă iubeşti. Altfel nu plec, a glumit scoţianul, în continuare maliţios.

După aceste cuvinte, a apucat-o pe fată de mijloc şi a înlănţuit-o cu pasiune. Rosalyn s-a crispat şi l-a fulgerat cu privirea.

Conştient că gluma durase cam mult, Everett i-a dat drumul imediat. Apoi, i-a tras un bobârnac afectuos în vârful nasului şi s-a îndreptat spre biroul unde îl aştepta Max Barrington.

Lui Rosalyn i-a revenit respiraţia. S-a cutremurat la ideea că Barrington ar fi pu-

tut-o surprinde în braţele lui Everett. Dumnezeu ştie ce şi-ar fi putut imagina?

Nu prea se grăbea să se întâlnească cu cei doi. Probabil că discutau despre viitoarea operaţie. Tânăra infirmieră s-a dus deci în salon. Acolo a descoperit-o pe Leonora, care schimba aşternutul patului doamnei Tyler, în tovărăşia unei îngrijitoare.

- În sfârşit a plecat, i s-a adresat domnişoara Atkins cu un surâs larg.

- Cine? Doamna Tyler? De ce? S-a interesat Rosalyn stupefiată.

- O! Credeam că sunteţi la curent. Doctorul Barrington a trimis-o la secţia de medicină generală. Trebuie că s-a întâmplat cât aţi fost la masă. În orice caz, el nu părea bine dispus la telefon.

- Cu cine vorbea? Cu domnul Tyler?

- Nu, cu medicul doamnei Tyler. Patronul i-a zis că n-o mai ţine la chirurgie. După părerea lui, ea nu avea ce căuta acolo, a şoptit Leonora.

- Vino cu mine în sala de odihnă, i-a propus Rosalyn. Să nu vorbim despre toate astea în faţa celorlalte paciente.

Au intrat în cămăruţa respectivă.

- Dacă l-aţi fi văzut, domnişoară. Era foarte furios, a continuat tânăra stagiară. Eu, în orice caz, n-aş fi avut chef să am de-a face cu el în acel moment. Ce om dezagreabil!

- Trebuie să-l cunoşti.

- Mărturisesc că mă sperie puţin, mai ales după consultaţia aceea. Şi apoi, e atât de rece. Am impresia că a avut de suferit în trecut. De atunci, refuză să se lase în voia soartei, de teama unor eventuale atitudini neprietenoase.

Era foarte posibil. Rosalyn s-a uitat mirată la Leonora. Această fată neîndemânatecă şi stângace se părea că are multă intuiţie.

- Să revenim la doamna Tyler, dacă vrei, i-a sugerat ea totuşi.

- Doctorul Barrington explica că nu ar fi trebuit deloc admisă la chirurgie. De asta a venit astăzi: ca să pună capăt unui scandal.

- Înţeleg, a subliniat Rosalyn. Crezi că mai rămâne mult aici?

- A precizat că va pleca îndată ce doamna Merry va sosi. Între noi fie vorba, nu-i deloc de mirare...

- Ce spui? a întrebat Rosalyn puţin deconcertată de această remarcă.

- Cum! Nu ştiţi? a strigat Leonora, încântată de a-i spune noutatea infirmierei. Toată lumea vorbeşte că ea şi el... în sfârşit, mă înţelegeţi, nu?

- Dar, zău, e absurd, a exclamat Rosalyn. De-abia a intrat în funcţie. E imposibil să se fi cunoscut atât de repede.

- Nu, bineînţeles. Erau deja în relaţii foarte strânse la Londra. De ce altceva credeţi că s-a hotărât să se înmormânteze aici? N-avea alt motiv ca să abandoneze o carieră strălucită în Capitală. Bine, acum trebuie să vă părăsesc, pentru că mai am multă treabă.

Rosalyn rămăsese înmărmurită. Nu numai că Max Barrington avea o soţie fermecătoare, ci şi o amantă. Ce fel de om era?

- Ah! Iată-vă! a exclamat o voce nerăbdătoare în spatele ei.

Rosalyn a tresărit.

- Ce faceţi aici? a întrebat sec chirurgul. Locul dumneavoastră e în birou. Încep curând vizitele.

- O întrebam pe domnişoara Atkins unde e doamna Tyler, pentru că nu am fost informată.

- Da, scuzaţi-mă, domnişoară. N-am avut ocazia.

Cu aceste cuvinte, el a deschis uşa şi au ieşit împreună, sub privirile uimite ale membrilor personalului. Începând din acea seară, bârfele vor fi în floare.

De Rosalyn s-a apropiat o îngrijitoare.

- Pot să dau drumul vizitatorilor să intre domnişoară?

- Da, începeţi, a răspuns Max Barrington în locul ei.

Rosalyn şi-a încleştat pumnii. Nu va înceta niciodată s-o umilească? De ce îşi da tot timpul silinţa să-i nege orice responsabilităţi? Cu toate acestea, el era şeful secţiei şi Rosalyn nu avea decât dreptul de a tăcea în prezenţa sa.

Fata a ridicat din umeri. În definitiv, reproşurile lui nu o afectau. A trecut cuminte la post pentru a-i primi pe părinţii şi prietenii bolnavelor.

După ce i-a salutat pe toţi, s-a ridicat şi se pregătea să iasă din birou. Chirurgul a interpelat-o.

- Aţi luat o decizie în privinţa Fairhoven, domnişoară Hayward?

Rosalyn a crezut să î se deschide pământul sub picioare. S-a sprijinit de spătarul fotoliului domnişoarei Ray.

- Cum? s-a bâlbâit ea.

- Bineînţeles, hai! N-aţi uitat totuşi de moştenirea noastră comună? s-a interesat el cu evidentă surpriză.

- Nu, desigur, a murmurat Rosalyn.

- Vorbiţi mai tare, nu vă aud.

- Îmi aduc perfect aminte, fireşte.

- Vă gândiţi să locuiţi vreodată acolo? a întrebat-o el, fixând-o cu intensitate.

- Nu credeam că ştiţi, a bâiguit Rosalyn, cufundată în gânduri.

- Că foarte tânăra infirmieră din secţia mea şi blonda domnişoară Hayward erau una şi aceeaşi persoană? Bineînţeles că ştiam! Cum să nu-mi fi dat seama?

- Da, evident, a răspuns ea, încă şocată de acea revelaţie.

Nu îndrăznea să-l privească în ochi. Era o prostie din partea ei să pretindă că este o necunoscută.

- Doamna Merry o va înlocui pe domnişoara Ray toată săptămâna? a întrebat ea din senin.

- Asta depinde de personalul disponibil. Daţi-mi lista salariaţilor, vă rog.

- Să ştiţi că am zile libere marţi şi miercuri. Aş putea veni, totuşi.

- Nu. Odihniţi-vă puţin. Şi apoi, secţia va merge şi fără dumneavoastră. Nu sunteţi atât de importantă.

Rosalyn şi-a muşcat buza foarte tare pentru a nu-i da o replică usturătoare.

- Vă anunţ că domnişoara Jessica Bradley e în vacanţă de mâine, l-a informat ea.

- A! E destul de prost, a declarat el încruntând din sprâncene. În fine, am să discut despre asta cu doamna Merry. Poate că va fi în măsură să lucreze ea, în mod excepţional.

- Nu cred că va accepta. Fiul ei cel mic e încă bolnav.

- Ce tot vorbeşti? a ţipat el pe un ton iritat. Acum, că e văduvă, ar trebui să aibă mai mult timp ca să se ocupe de ea însăşi. Altfel rămâne prizoniera unui copil răsfăţat. Va trebui să vorbesc serios cu ea.

Rosalyn era uluită. Nu reprezenta asta o mărturisire despre legătura lui ca doamna Merry? În plus, dorea probabil ca infirmiera să rămână cât mai mult posibil lângă el.

Cu inima strânsă, fata a aşteptat ca medicul să facă planificarea săptămânii. Între ei s-a aşternut o tăcere apăsătoare.

- Ei bine! Cum vă decideţi să faceţi cu Fairhoven? a reluat Max Barrington.

- N-am posibilitatea materială să locuiesc acolo, domnule. Ar fi prea costisitor pentru mine. Poate numai închiriind o parte Jessicăi, eventual, a adăugat Rosalyn, care de fapt vorbea cu ea însăşi.

- Am o idee mai bună, domnişoară Hayward.

- Nicidecum! Orice în afară de a o vinde, i-a luat-o înainte Rosalyn. Nu uitaţi că e casa unde mi-am petrecut toată copilăria.

- Da, ştiu. Mi-aţi spus-o. Totuşi, părinţii dumneavoastră au o reşedinţă care vă va reveni într-o zi.

- Tatăl şi mama mea au murit de când eram copil. Mătuşa Gwen era singura mea familie. Ea m-a luat de la orfelinatul unde mă aflam.

La această amintire, vocea i s-a sugrumat.

- Înţelegeţi deci pentru ce motiv vă afirm că Fairhoven e singurul meu cămin, a reluat ea.

- În acest caz, am putea ajunge la un aranjament amiabil. De regulă sunteţi de serviciu în timpul weekendurilor, nu?

- Aşa e.

- Atunci de ce n-am împărţit casa? a propus medicul. Dumneavoastră staţi acolo în cursul săptămânii, iar eu, sâmbăta şi duminica. Asta ne va permite să folosim cu rândul această locuinţă, ale cărei cheltuieli vor fi repartizate între noi, firește.

În ciuda acestui aranjament, Rosalyn ezita. Acea vilă mare constituia o povară financiară prea mare faţă de veniturile ei mici. Cu toate acestea, chirurgul îi oferea o şansă unică pentru a păstra Fairhoven.

- E o idee minunată. O accept deci, s-a decis ea. Rămâne să reglementăm problema mobilelor.

- Subînţelegeţi că ar fi necesar să mai cumpărăm? s-a interesat Max Barrington, încruntând din sprâncene.

- Nu, din contră. Mă gândeam să le repun la loc pe acelea ale mătuşii mele, care mai sunt încă sub sechestru. Aş dori, totuşi, să ştiu dacă asta nu i-ar displace cumva soţiei dumneavoastră. E un mobilier vechi, puţin demodat.

Consultantul i-a aruncat un surâs sardonic.

- Nu există o doamnă Barrington. Aveţi o imaginaţie fertilă, domnişoară. Habar n-am ce v-a făcut să credeţi... A! Înţeleg. V-aţi închipuit că Danielle şi cu mine suntem căsătoriţi.

- Scuzaţi-mă! Am tras această concluzie pripită din ceea ce am văzut. Totuşi, fiica dumneavoastră îi semăna mult... în sfârşit, mi s-a părut că sunteţi tatăl lui Anne-Marie, a zis ea brusc.

- Aşa şi este, a consimţit el pe un ton iritat. Cât despre Danielle, e vara primară a fostei mele soţii. Asta şi explică de ce aţi confundat-o cu mama copilului. De altfel, poate că mă voi căsători cu ea într-o zi. Anne-Marie are multă nevoie de o prezenţă feminină... Oricum, asta nu vă priveşte deloc, domnişoară Hayward.

- Scuzaţi-mi eroarea, vă rog. Nu e nici o piedică deci, ca să rearanjez casa de marţea viitoare.

- Nu e nici o problemă. În ceea ce mă priveşte, voi veni acolo în weekendul următor.

- Foarte bine, domnule.

Au tăcut un moment. Rosalyn s-a întrebat dacă auzise bine. Deci, misteriosul consultant de la pavilionul Saint-Anne trăia separat de soţia lui. Putea fi chiar văduv. Dar, ce conta!? Se va recăsători curând cu Danielle.

- Cum credeaţi că nu v-am recunoscut la Fairhoven? a întrebat el pe neaşteptate. Din cauza îmbrăcăminţii caraghioase şi a faptului că aveaţi părul despletit?

- Ştiţi, port întotdeauna asemenea haine mai uzate când merg la ţară sau când fac treabă. N-am avut deloc intenţia să mă deghizez. Eraţi atât de diferit de omul pe care-l cunoaştem de la spital.

- În ce fel?

- Păreaţi mai... amabil, mai atent i-a explicat Rosalyn, simulând un aer detaşat şi amuzat.

- Pentru că v-am sărutat? Nu-i nimic surprinzător în asta, domnişoara Hayward. Sunteţi la fel ca celelalte femei. Se oferă oricui vrea să le ia. N-am făcut decât să

accept cadoul care îmi era dăruit în mod benevol.

Rosalyn a simţit cum i se aprind obrajii. I-a aruncat o privire încărcată de mânie şi, pentru moment, şi-a dorit să-l prefacă în cenuşă prin simpla forţă a voinţei sale.

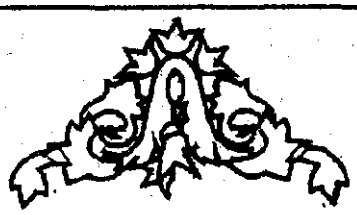

CAPITOLUL VI

Rosalyn a contemplat cu un oftat de satisfaţie mobilele care-şi reluaseră locul în casa de la Fairhoven. A aruncat o privire, prin fereastra deschisă, în grădină. Din acest colţ al salonului, o puteai vedea în întregime.

Afară, trandafirii erau în floare şi în lumina puternică de iulie petalele străluceau.

Fata se simţea bine în acest cadru. Regăsea acolo cu plăcere locuinţa copilăriei ei, aşa cum o aranjase mătuşa Gwen. În curând îşi va petrece acolo toate momentele libere. În restul timpului, va locui în garsoniera ei de la căminul spitalului. Noua ei viaţă începea să se organizeze.

Singura umbră în acest decor idilic era problema cheltuielilor de întreţinere. Nu îndrăznea să-şi închipuie la cât se vor urca pe an. Îşi făcuse deja o idee citind facturile.

Fata şi-a alungat aceste gânduri sumbre printr-o ridicare din umeri. Se va aranja totul.

A instalat unul din fotolii în locul cel mai însorit al camerei. Aşezată confortabil, a închis ochii şi s-a lăsat legănată de zumzetul insectelor şi trilurile păsărilor.

A tresărit pe neaşteptate, ghicind o prezenţă străină. Cu inima bătându-i puternic a întredeschis pleoapele şi a privit printre genele lungi. Anne-Marie Barrington se afla în faţa ei, ţinându-l de mână pe tatăl ei. Fetiţa o examina pe tânăra infirmieră cu mult interes.

- Bună ziua, Anne-Marie, a exclamat Rosalyn zâmbind copilului.

A adresat după aceea un salut politicos dar distant chirurgului. Acesta i-a răspuns printr-o ridicare arogantă a capului.

- Domnişoară Hayward! a murmurat Anne-Marie. Vă cer o mare favoare. Să-mi daţi voie să mă ocup, din când în când, de grădină. Aş putea, de exemplu, să strâng frunzele de pe peluză şi altele la fel...

Rosalyn s-a uitat la tatăl copilului cu un aer întrebător. Acesta a schiţat un semn de aprobare.

- Bine, nu văd nici un inconvenient, a răspuns Rosalyn. Deocamdată, mai poate aştepta. Pă căldura asta n-ar fi mai plăcută o băutură răcoritoate?

Figura lui Anne-Marie s-a luminat.

- Aveţi limonadă? s-a interesat ea, imediat.

- Din păcate, nu. N-am decât suc de portocale la gheaţă. Îţi place?

- Trebuie să fie bun. Totuşi, aş avea o poftă nebună de îngheţată. Dumneavoastră nu?

- Din păcate nu am, numai dacă...

- Am zărit un chioşc cu îngheţată în sat, nu departe de aici, a intervenit medicul. Mă duc imediat să caut.

Fără să-i dea posibilitatea lui Rosalyn să reacţioneze, s-a întors şi s-a urcat în maşina lui superbă. Fata a rămas singură cu Anne-Marie.

Aceasta din urmă arunca priviri insistente spre piscină, pe care Rosalyn o umpluse chiar în dimineaţa acea.

- Ştii să înoţi? a întrebat-o ea.

- O! da. Ştiu bras, a declarat Anne-Marie cu mândrie. Pot să fac baie în bazinul dumneavoastră, domnişoară?

- Bineînţeles. Totuşi, aşteaptă să vină tatăl tău. E nevoie să-ţi dea el voie şi s-ar putea să nu fie de acord.

- Tata? a ţipat fetiţa, surprinsă. M-ar mira. Nu mi-a refuzat nimic, niciodată.

Rosalyn i-a surâs cu blândeţe. După câte se părea, Anne-Marie şi ea nu vorbeau despre acelaşi Max Barrington.

Pentru a o distra pe fetiţă, Rosalyn a luat-o cu ea să viziteze grădina şi casa. Aceasta avea patru camere, dintre care trei erau suficient de mari pentru a fi împărţite în două mai mici. Toate dădeau spre o livadă încântătoare, acum inundată de soare. Camerele aveau mobile deschise, simple şi funcţionale. Perdelele în carouri albe şi roşii dădeau o notă veselă şi elegantă.

Era necesar ca partajarea să fie făcută cu precizie. În ceea ce o privea, Rosalyn era mulţumită cu una din camerele mari.

Nu-şi dădea seama însă cum să abordeze subiectul cu chirurgul. Acesta s-a întors din sat după puţin timp. Adusese atâta îngheţată cât pentru o colonie întreagă. Părea să fie totuşi într-o dispoziţie proastă, fără vreun motiv evident.

Această atitudine ostilă o contraria mult pe Rosalyn. Totuşi nu i-a venit să angajeze o discuţie cu el în faţa micuţei Anne-Marie. De asemenea s-a mulţumit să se prefacă indiferentă. Era singurul mijloc de a-şi manifesta dezaprobarea. În momentul acela nu era subordonata doctorului Barrington. La Fairhoven, se aflau pe picior de egalitate.

După ce a mâncat îngheţata ei de zmeură, Anne-Marie l-a anunţat pe tatăl ei că ar dori să înoate.

Consultantul s-a încruntat.

- Ar fi mai bine să mai ai răbdare puţin, draga mea. Nu e prea prudent. Se apropie timpul să mâncăm de prânz. Totuşi, dacă ţii atât de mult, îţi dau voie să te bălăceşti la marginea bazinului.

Fetiţa nu spera mai mult. Şi-a scoss imediat rochiţa frumoasă dezvăluind un costum de baie încântător, roşu cu alb. Apoi şi-a scos cât a putut de repede pantofii şi a plecat alergând spre piscină.

Rosalyn a rămas singură cu chirurgul. Acesta şi-a îndreptat asupra ei o privire insistentă şi tulburătoare.

- V-ar deranja să împărţiţi această casă cu mine, nu? a început el.

Fata a tresărit. Nu se aştepta la o reflecţie de acest gen.

- În realitate, da, a recunoscut ea cu sinceritate. Înţelegeţi, vila asta era a mea. Am locuit aici mulţi ani cu mătuşa Gwen.

Vorbindu-i îl examina pe furiş. Profilul de zeu grec al medicului o atrăgea în mod irezistibil. I-ar fi fost suficient să întindă mâna şi să-l atingă, să-l mângâie.

Şi-a îndepărtat foarte repede acest gând şi s-a îndreptat în fotoliu.

Max Barrington, care nu încetase nici un moment s-o fixeze, se ridică dintr-odată. întrerupând scurt conversaţia.

- Scuzaţi-mă, i-a zis el. Mă duc să văd ce face Anne-Marie, să nu stea prea mult la soare.

Uimită, Rosalyn l-a văzut că se îndreaptă spre locul unde se juca fetiţa. De ce o întrerupsese astfel? Era clar că fetiţa se juca în afara oricărui pericol.

Rosalyn a închis ochii. Se simţea brusc plictisită. După câteva minute, o boare uşoară i-a ridicat părul. Intrigată, tânăra infirmieră şi-a deschis uşor pleoapele. Max Barrington era aplecat deasupra ei şi o privea cu insistenţă. Rosalyn s-a înfiorat. Un moment, şi-a dorit ca el să o sărute cu pasiune.

Chirurgul părea să ezite, apoi s-a dus să se aşeze în fotoliu, lângă fată.

- Fără îndoială că vreţi să ştiţi în ce împrejurări am cunoscut-o pe mătuşa dumneavoastră, a spus el pe neaşteptate. Părinţii mei şi cu mine am părăsit Ungaria în anii cincizeci. Am lăsat acolo totul, casa, averea, până şi câinele... În sfârşit, totul!

Spunând acestea, a făcut un semn cu mâna, pentru a arăta că toată copilăria lui zburase ca o frunză în vânt.

- Fratele meu a rămas, a continuat el. A refuzat să vină cu noi. Într-o zi a fost călcat de o maşină. Potrivit martorilor, a murit pe loc.

A tăcut un minut, apoi a reînceput să vorbească, după ce a tuşit. Încercând, cu siguranţă, să-şi disimuleze emoţia.

- La început am locuit la Londra, până când un vechi prieten i-a propus tatălui meu un serviciu în estul Angliei. Era vorba de un post de magazioner într-o întreprindere de motoare de avioane. În ţara lui era, evident, un economist foarte cunoscut. Însă nu putea refuza o muncă bine plătită şi sigură.

Medicul a surâs cu amărăciune.

- Mama mea, însă, a murit de un cancer la câţiva ani după venirea noastră. Cred că toate încercările o epuizaseră în mod prematur. Sărmana! Ea care era atât de blândă, de bună şi frumoasă... Anne-Marie îi seamănă mult.

Ochii i s-au îndreptat automat către copilul care se juca liniştit lângă bazin. Rosalyn a citit în ochii lui o durere secretă. Ca un gest de compătimire, şi-a apropiat mâna de braţul lui. Cu toate acestea, timiditatea ei naturală a împiedicat-o să meargă până la capăt.

- Am învăţat engleza la şcoală, a continuat medicul. N-a fost uşor. La început nu înţelegeam nimic, nici despre ce se vorbea, nici despre ce se făcea. Eram obsedat de ideea că eram un străin, un exilat, o persoană diferită de ceilalţi.

Rosalyn a remarcat că vorbea cu un accent mai pronunţat decât de obicei.

- Sesizaţi acum de ce eram convins atunci că nimeni nu era demn de încrederea mea.

Tânăra infirmieră s-a uitat la el cu o privire plină de simpatie.

- Şi apoi, am întâlnit-o pe mătuşa dumneavoastră, Gwen. Tatăl meu lucra cu ea şi îl invita adesea acasă. Am simţit imediat o profundă afecţiune faţă de ea. Şi cred că era reciprocă. În orice caz, mulţumită ei, am descoperit că nu eram chiar oaia cu cinci picioare care credeam că sunt.

La aceste cuvinte, a izbucnit în râs.

- În acea vreme nu-mi imaginam că vă voi întâlni într-o zi. Nici nu bănuiam că existaţi.

- M-am născut acum douăzeci şi doi de ani, în septembrie, a murmurat Rosalyn.

- Sunteţi foarte tânără. Eu am treizeci şi şapte de ani, sunt deja un domn în vârstă, nu?

- O, nu! a exclamat ea. Nu aveţi nota solemnă a persoanelor în vârstă.

Chirurgul a ridicat din sprâncene şi a surâs în mod ciudat.

- Vreţi să spuneţi desigur că nu am demnitatea aceea? i-a spus el sarcastic.

Replica nefericită a lui Rosalyn afecta un moment privilegiat. Max Barrington a renunţat imediat la tonul confidenţial de până atunci, regăsindu-şi atitudinea măsurată şi rece.

- Aveţi un nume curios pentru un ungur, a remarcat Rosalyn, cu intenţia de a relansa discuţia. Barrington sună ca un nume de familie englezesc.

- Cel adevărat nu se poate pronunţa aici. De aceea tatăl meu l-a schimbat, după ce ne-am instalat la Londra. Pe moment, am avut multe greutăţi cu el. Dar, acum, îmi convine perfect. Şi dumneata, domnişoară Hayward?

- Poftim?

- Da. Care a fost viaţa dumitale? Timpul la orfelinat n-a lăsat amintiri penibile.

- Într-adevăr. Eram o fetiţă timidă, repliată în cochilia ei, fără contacte cu cei din jur. De aceea nu am, desigur, prieteni, decât pe Jessica Bradley. Apropo, e în vacanţă săptămâna viitoare. V-ar deranja dacă aş invita-o aici? Mi-ar plăcea mult să-i arăt casa.

- Eşti la dumneata acasă, a asigurat-o el cu distanţă. Poţi primi pe oricine doreşti. Şi eu la fel, de altfel.

La cine se gândea? La doamna Merry?

Cu acestea, Max Barrington s-a ridicat şi i-a făcut un mic semn cu mâna fetiţei. Cum l-a văzut, ea a alergat pentru a se arunca în braţele lui, scoţând ţipete de bucurie. Medicul a ridicat-o şi a sărutat-o afectuos. Anne-Marie a insistat atunci să-l ducă pe tatăl ei la piscină. Acesta a răspuns de bunăvoie dorinţelor fetiţei.

Îndată ce au ajuns la bazin, el s-a dezbrăcat. Evident că avusese de gând să facă o baie, deoarece într-o clipă a fost în chiloţii de baie.

Rosalyn i-a admirat muşchii puternici şi pielea bronzată. S-a înfiorat. În mod clar, acest bărbat producea un efect tulburător asupra ei. Prezenţa lui o zăpăcea şi, în ciuda caracterului lui dificil, se simţea atrasă de el în mod irezistibil.

După două lungimi de bazin, chirurgul a ieşit din apă şi s-a urcat pe margine. Apa îi şiroia pe corp, dându-i mai mult ca oricând înfăţişarea unui zeu grec, sculptat în marmură colorată.

Ca un automat, Rosalyn a venit lângă el.

- Ce păcat! a oftat ea, evitându-i privirea. Nu m-am gândit să-mi aduc costumul de baie.

- Nu are prea mare importanţă. Chiar şi fără rochia asta, veţi fi la fel de decentă, a declarat el, fixând-o într-un mod elocvent.

Rosalyn a roşit de plăcere. Max Barrington împărţea rar complimente.

- O, nu e prea grozav. Am făcut deja o baie de dimineaţă, i-a explicat ea. Şi pe de altă parte, în casă e foarte răcoare.

Anne-Marie, care se bălăcea în piscină, a împiedicat-o pe fată să se întoarcă. Văzând-o pe punctul de a intra, copilul a trimis mingea în direcţia ei. Maşinal, Rosalyn a prins-o şi i-a aruncat-o înapoi. Anne-Marie era în culmea fericirii.

- De ce nu vii şi tu să te joci cu noi, tată? l-a întrebat ea pe tatăl ei.

Chirurgul s-a lăsat imediat în bazin pentru a lua parte la jocul fetiţei. Totuşi ea nu voia asta.

- Nu. Trebuie să plonjezi. Vreau să-i arăt lui Rosalyn cât de puternic eşti. Ştiţi, tata reuşeşte în tot ce încearcă, a adăugat ea spre infirmieră.

- Nu mă îndoiesc, Anne-Marie. Poate că e, totuşi, obosit şi nu prea îi vine, i-a răspuns ea surâzându-i.

- Totuşi o face întotdeauna în faţa mătuşii Danielle! a exclamat fetiţa pe un ton nedumerit. Şi ea înoată foarte bine. Astfel ne amuzăm toţi trei în apă.

- Aveţi noroc, i-a zis Rosalyn, a cărei inimă se oprise brusc.

- De altfel, curând ea va deveni noua mea mamă.

Fiecare cuvânt s-a înfipt, ca tot atâtea pumnale, în pieptul fetei. S-a întors, totuşi, spre Max Barrington. Părea surprins ca şi ea.

- Felicitări, domnule.

- Sunt primul încântat să aflu. Ştiţi, nu eram la curent. Remarca lui Anne-Marie mi se pare deci puţin prematură.

- O! Scuzaţi-mă. Credeam că e ceva oficial.

- Nu e nimic, domnişoară... Dar mă voi gândi imediat. Pentru că fiica mea şi dumneata vă adresaţi una alteia cu numele mic, consimţiţi să fac şi eu la fel?

- Firește, a fost ea de acord aruncându-i o privire surprinsă.

- Atunci rămâne hotărât aşa. De acum încolo, îţi voi zice Rosalyn.

Tânăra infirmieră a aşteptat în zadar oferta de reciprocitate. În mod clar, ţinea să rămână domnul pentru ea.

Înghiţindu-şi decepţia, s-a dus în bucătărie pentru a pregăti sucurile de portocale.

În ochii înfumuratului chirurg al spitalului Jevington va fi mereu numai o subordonată, asta era...

Turna lichidul rece în pahare, când a auzit o uşă trântindu-se. A ridicat capul şi a văzut-o pe Danielle plătind taxiul care o condusese până acolo.

Rosalyn i-a adresat un mic semn de bun venit, la care tânăra femeie a răspuns cu amabilitate. La strigătele de bucurie ale lui Anne-Marie, a înţeles că nou-sosita era aşteptată cu nerăbdare.

Lui Rosalyn i s-a pus un nod în gât. N-a mai avut nici o plăcere de a le duce băuturile. Ideea de a le tulbura intimitatea îi era insuportabilă. Şi, de altfel, Max Barrington va veni în persoană să caute răcoritoarele. Rosalyn va spune că e ocupată cu menajul, pentru a se retrage.

Dar vai, n-a venit nimeni. Vrând, nevrând, Rosalyn s-a resemnat. A pregătit restul îngheţatei, pe care medicul o cumpărase mai înainte, a adăugat un pahar pentru Danielle şi a pus totul pe o măsuţă cu rotile.

Spre marea confuzie a fetei, care voia să treacă neobservată, roţile scârţâiau. La sosirea ei, trei perechi de ochi s-au îndreptat imediat spre ea.

- A! Iat-o pe domnişoara Hayward, a exclamat chirurgul.

Revenise deja la decizia lui? Sau nu îndrăznea să-i folosească prenumele înaintea Daniellei?

Rosalyn s-a îndreptat de spate şi i-a servit, crispată.

- Vreţi îngheţată cu frişcă? i-a propus ea lui Danielle.

- Oh, nu! Mulţumesc. Trebuie să-mi menţin silueta, a spus ea.

Rosalyn şi-a dat seama că vorbea cu un foarte uşor accent. După modul ei de a pronunţa r-urile şi-a dat seama că e franţuzoaică.

- Dacă nu mănânci dulciuri, a intervenit Anne-Marie, îmi dai mie voie s-o iau?

- Da, firește, a replicat Danielle. Domnişoară Hayward! De ce nu vă aşezaţi? Veniţi lângă mine.

Rosalyn i-a zâmbit. Era absurd să fie învitată în propria ei casă. Totuşi, s-a supus şi cele două tinere s-au apucat să discute între ele. Danielle a întrebat-o multe pe Rosalyn despre munca ei, despre prieteni, plăceri şi asupra trecutului Fairhoven-ului.

- Această locuinţă e prea mare pentru dumneata, a afirmat franţuzoaica în concluzie. De ce nu-ţi vinzi partea lui Max?

- Bineînţeles că nu, a decretat Rosalyn cu fermitate. Ţin enorm la casa asta, domnişoară! Îmi dau seama că nu vă cunosc numele.

Max Barrington a intervenit pe loc şi s-a ocupat de prezentări.

- O! Sunt dezolat. Nu mă achit deloc de datorii. Danielle, îţi prezint pe domnişoara Rosalyn Hayward. Domnişoară Hayward, domnişoara Danielle Dubois.

- Încântată, a surâs cu amabilitate tânăra infirmieră.

- Domnişoara Hayward a locuit în vila asta ani de zile, draga mea Danielle, a continuat chirurgul. Nu putem să-i pretindem să ne cedeze casa.

- Nu, desigur, a exclamat Danielle.

Încremenită de stupefacţie, Rosalyn n-a remarcat nici măcar scuzele pe care i le-a adresat domnişoara Dubois. Max Barrington îşi amintea deci tot ce-i spusese despre trecutul ei. Mai mult, făcea cauză comună cu ea...

- Păreţi că suferiţi de căldură, domnişoară Hayward, a declarat chirurgul, aducând-o astfel la realitate.

- Meditam, i-a replicat ea.

- Tati! a exclamat Anne-Marie, care tocmai îşi terminase îngheţata. Ce-ar fi să facem o baie?

- Acum îţi dau voie, a consimţit tatăl ei.

- Unde m-aş putea schimba, vă rog? a întrebat-o Danielle pe Rosalyn. Mi-am adus şi eu costumul de baie.

Cu aceste cuvinte a scos dintr-o sacoşă un costum minunat de baie dintr-o bucată, cu dungi negre şi albe. Se potrivea perfect cu tânăra femeie: sportiv şi elegant în acelaşi timp.

Rosalyn a condus-o până în camera ei. După câteva minute, Danielle a ieşit, vizibil încântată de noua ei ţinută.

- Cum îmi stă, domnişoară Hayward?

- Superb, a replicat fata politicos.

Domnişoara Dubois făcea evident parte din acea categorie de oameni care considerau complimentele ca ceva de la sine înţeles. Părea în mod deosebit mândră de alura ei şi se contempla cu o îngăduinţă vădită.

Rosalyn a acompaniat-o din nou până la piscină. Alături de această femeie foarte frumoasă, se simţea stângace şi mai tânără decât era în realitate.

Danielle a sărit de îndată în bazin, urmată imediat de Max Barrington. Formau împreună o pereche foarte frumoasă, şi semănau puţin cu logodnicii din reviste: tineri, strălucitori şi bogaţi.

Un moment, Rosalyn s-a întrebat care erau resursele tinerei franţuzoaice. Avea avere personală? Sau trăia împreună cu Max Barrington şi fiica lui?

Strângându-i-se inima la acest gând, îşi spuse că asta n-o privea. A tresărit brusc. Max Barrington tocmai o stropise, înotând prea aproape de margine. Anne-Marie, care asistase la scenă, a izbucnit în râs.

Rosalyn i-a adresat un surâs amuzat. Fetiţa se distra la nebunie, aşezată pe marginea bazinului, cu picioarele în apă.

Danielle a interpelat-o în acel moment pe Rosalyn:

- Veniţi cu noi în apă. E atât de plăcut! Nu trebuie să vă fie frică, a ironizat-o ea.

Tânăra infirmieră şi-a reţinut replica pe care intenţiona să i-o adreseze. A refuzat politicos şi s-a întors spre Anne-Marie. Era mai interesant să vorbească cu ea.

- Ce-ar fi să stăm de vorbă amândouă, i-a propus ea.

- Ce vreţi să-mi spuneţi? a întrebat fetiţa venind să se aşeze lângă ea.

- Nimic special. Dar sunt convinsă că ai o mulţime de lucruri pasionante să-mi povesteşti. Ce învăţaţi la şcoală, de exemplu?

- Facem socoteli, a răspuns fetiţa, cu o strâmbătură.

- O! înţeleg. Nici mie nu mi-a plăcut aritmetica cine ştie ce. Totuşi e foarte utilă.

- Da, ştiu, a oftat Anne-Marie. Asta îmi repetă tot timpul tati. Susţine că nu voi

ajunge niciodată chirurg, dacă nu învăţ să calculez.

- Vrei să devii medic ca el?

- Bineînţeles. Altfel tati nu va fi mulţumit. Se înfurie totdeauna când Danielle afirmă că aş putea face ca mama.

Brusc, Anne-Marie s-a ridicat şi a fugit în întâmpinarea tatălui ei, care ieşea din apă. Rosalyn nu va mai afla cu siguranţă nimic astăzi.

Evident, doctorul şi-viitoarea lui soţie erau grăbiţi să plece deoarece se îndreptau amândoi spre casă pentru a se schimba.

Roşalyn nu putea să-l lase pe doctorul Barrington să se eclipseze atât de repede.

- Vă rog, l-a interpelat ea. Aş vrea să vă vorbesc.

- Foarte bine, a fost el de acord, vizibil agasat de acest moment nepotrivit. Să ne aşezăm în grădină, dacă doriţi.

Cum s-au aşezat pe scaunele de lemn, a privit-o cu o nerăbdare reţinută.

- Despre ce e vorba?

- Aş vrea să ştiu cum vom repartiza cheltuielile şi când intenţionaţi să vă instalaţi aici.

- Să vedem! În weekendul viitor, plecăm la Paris, a reflectat el cu voce tare. La întoarcere vom rămâne în continuare câtva timp acolo unde locuim acum. În

această situaţie, mutarea va avea loc desigur în săptămâna care urmează. Asta ne va da prilejul de a sărbători instalarea în casă nouă.

- Cum?!

- Bineînţeles, este un obicei încă în vigoare în ţara asta, a afirmat el. Danielle se va folosi de acest prilej pentru a invita nişte prieteni parizieni. Sunteţi, desigur, invitată şi nimic nu vă împiedică să veniţi însoţită. Cred că există un tânăr susceptibil de a vă ţine companie, nu?

Rosalyn a roşit.

- Nu... nu. Nu e nimeni. Pentru moment, a adăugat ea în grabă.

- Nu zău! O tânără aşa fermecătoare ca dumneata e înconjurată inevitabil de o cohortă de admiratori. Totuşi, fiţi liniştită, dacă veniţi singură, o voi ruga pe Danielle să vă găsească un cavaler.

Rosalyn şi-a încleştat pumnii.

- În ceea ce priveşte cheltuielile de întreţinere, a continuat el, le iau pe toate asupra mea. Mijloacele mele materiale îmi permit din plin.

- Dar va costa o avere! Sunteţi mai mult decât generos.

- Sper ca această investiţie să nu fie în pierdere, Rosalyn, i-a şoptit el cu o voce blândă.

Înainte ca tânăra infirmieră să poată riposta, o strângea deja în braţe şi o săruta cu pasiune. Rosalyn a avut, pe neaşteptate, impresia căderii într-un puţ fără fund. Toată fiinţa ei era pradă unei dorinţe arzătoare, care o împiedica să reziste mângâierilor medicului.

Acesta i-a dat drumul brusc şi a privit-o pe faţă cu dispreţ.

- E a doua oară când mi te oferi. Nu valorezi mai mult decât fosta mea soţie. Eşti ca şi ea, din categoria femeilor uşoare.

A lăsat-o apoi cu aceste cuvinte teribile şi s-a dus după Danielle în casă.

Rosalyn şi-a plecat ochii. Şi-a dat seama atunci că mâinile îi tremurau. În ciuda căldurii acelei zile de iulie, îi era frig.

Într-o clipă, a început s-o cuprindă mânia. Acest bărbat era un monstru! Nu numai că o sărutase fără consimţământul ei, dar îi şi făcea reproşuri.

Rosalyn şi-a jurat solemn că în viaţa ei nu-l va mai atinge.

CAPITOLUL VII

- Şi eu nu accept să refuzi, a decretat Jessica Bradley cu autoritate.

- O, te implor! N-am chef să ies, chiar dacă am cincisprezece zile ca să mă pregătesc. Şi apoi, n-am fost niciodată într-o discotecă, a adăugat Rosalyn ca argument suprem.

- Un motiv în plus. Acum sau niciodată. Ştiu că existenţa ta de călugăriţă îţi convine, dar consider că eşti prea tânără ca să trăieşti în recluziune. Mai ales acum, că eşti castelană. Ai un rang pe care trebuie să-l menţii.

- În primul rând, n-am nimic dintr-o văduvă de familie nobilă stabilită pe aceste pământuri, a protestat Rosalyn. În al doilea rând, Fairhoven nu arată a palat. Nu sunt decât patru camere în total.

- Ce-ţi trebuie mai mult? Când mă voi căsători cu Brian nu sunt nici măcar sigură că voi avea două camere şi bucătărie.

La aceste cuvinte, s-a întors pe şezlongul instalat la marginea piscinei.

Rosalyn îi propusese Jessicăi să vină la noua ei locuinţă, pentru a putea petrece o zi de vacanţă. Prietena ei a acceptat, insistând ca fata să-i ţină companie cel puţin în cursul dimineţii. De fapt, astăzi, vineri, Rosalyn îşi relua serviciul la douăsprezece şi jumătate.

- Ai obiceiuri de claustrată, i-a reproşat Jessica.

- E întrucâtva adevărat, a oftat Rosalyn. Totuşi, acum am nevoie de solitudine. Şi apoi, să te distrezi într-o discotecă, chiar să asişti la un concert sau la o piesă de teatru, nu-mi spune nimic. Deci îţi pierzi vremea să mă dojeneşti astfel.

Jessica a vrut să protesteze.

- Uite, tu-l ai pe Brian, a continuat Rosalyn. Te-ia la distracţii. Dacă ai fi fost singură ca mine, când reveneai seara acasă, n-ai avea decât curajul de a te sui în pat şi a dormi pe săturate.

- Ai, fără îndoială, dreptate. Totuşi, într-o privinţă, nu vei fi izolată. Brian şi cu mine te vom lua cu noi, cu forţa, dacă va fi nevoie. În plus, într-o măsură, asta te va obliga să te distrezi puţin, şi pe de altă parte, dacă nu vii, Brian e capabil să meargă cu mine îmbrăcat într-un pulover şi o pereche de jeans vechi. Prezenţa ta îl va obliga, poate, să facă un efort suplimentar.

Cele două fete au izbucnit în râs. Era adevărat că logodnicului Jessicăi nu-i plăcea prea mult să se îmbrace.

- Deci, lăsăm gluma! a reluat Jessica. Sunt convinsă că locul îţi va plăcea mult. Prezintă mereu cântăreţi de varieteu.

- Şi cine e în seara asta?

- Lena Zavaroni.

- A, da! Îmi place mult. Totuşi mi-e puţin frică de toate găştile astea de golani care frecventează discotecile pentru a da o lovitură.

- Doamne! Dă-mi curaj, a exclamat Jessica ridicând ochii către cer. Te asigur că nu-i nici un pericol. În loc să spui prostii, gândeşte-te mai degrabă la rochia pe care o vei purta.

- Cred că am una în şifonier, care-i tocmai bună, a riscat Rosalyn.

- Îmi închipui că o ai de la potop, Rosalyn! Fii rezonabilă. Îţi trebuie neapărat una nouă. Îţi sugerez ceva mai exotic, foarte colorată, îndrăzneaţă... Asta te va schimba.

- Jessica! N-aş îndrăzni niciodată.

- E un ordin. Altfel, fereşte-te de represalii, a ameninţat-o ea pe un ton glumeţ.

Rosalyn s-a înclinat şi a promis să-şi cumpere una cât mai curând posibil. Totuşi, în forul ei interior, a refuzat să-şi aleagă o

ţinută excentrică. Nu se potrivea stilului ei, care era în întregime destul de clasic. În schimb, acest gen de îmbrăcăminte, foarte strident, i se potrivea perfect lui Danielle Dubois.

Tânăra infirmieră a ridicat din umeri. De ce se tot compara cu franţuzoaica? Din cauza lui Max Barrington. Ce-i păsa, la urma urmei, de părerea lui? Oricum se va îmbrăca, chirurgul nu ar remarca-o.

În orice caz, nu ştia de ieşirea asta.

Atunci, în mintea lui Rosalyn a apărut o idee. Dacă i-ar face cunoscut? Numai pentru a-i observa reacţiile... În definitiv, el îşi dădea seama că ea îşi ducea viaţa ei, independent de el.

Întoarsă la spital, fata n-a avut imediat prilejul. Chirurgul era ocupat în sala de operaţie aproape toată ziua.

Era clar că această după-amiază de muncă debutase prost. Nu numai că nu-l întâlnise pe consultant, dar se certase cu doamna Merry care, pe moment, avea funcţia de infirmieră şefă. Aceasta a fost obligată să-şi întrerupă muncă timp de două ore, pentru a mânca. Rosalyn se propusese spontan ca înlocuitoare. Doamna Merry refuzase imediat, pretextând lipsa de experienţă a lui Rosalyn şi nemulţumirea lui Max Barrington, dacă ar afla. Cu toate aces-

tea, Rosalyn insistase mult şi supleanta domnişoarei Ray cedase.

Această discuţie o emoţionase foarte mult pe fată. Se săturase să fie taxată drept incompetentă, sub pretextul că era prea tânără. În sfârşit, pentru moment, va fi totuşi responsabila secţiei timp de două ore. Era mai bine decât nimic.

La sfârşitul perioadei de şefie, doamna Merry încă nu se întorsese. Stătea de vorbă, desigur, cu una din colegele ei sau cu nepoata ei care lucra la urgenţă.

Aşteptând-o, Rosalyn a băut o ceaşcă de ceai în birou, în tovărăşia Leonorei Atkins. Brusc, s-a deschis uşa... A intrat Max Barrington, urmat de Everett Scott.

- Constat că de fiecare dată când vin, sunteţi foarte ocupată, domnişoară, i-a zis el.

Rosalyn s-a ridicat dintr-o săritură, şi, de emoţie, a lăsat să-i cadă raportul zilei. Chirurgul l-a cules cu un aer placid şi l-a pus în rastelul special destinat pentru asemenea documente. Apoi, a căutat cu ochii un loc. Rosalyn, care ocupase fotoliul de infirmieră şefă, îl înfrunta cu privirea, decisă ferm să nu i-l cedeze.

- Vreţi puţin ceai? i-a propus ea pe un ton distant.

De la cele întâmplate la Fairhoven, nu-i mai adresase practic nici o vorbă, decât în cadrul serviciului.

- Nu, mulţumesc, i-a răspuns el. Cum de n-au început vizitele?

- Nu s-a făcut încă ora, domnule. Nu am dreptul să-i las pe oameni să intre, chiar dacă aşteaptă de aproape un sfert de oră.

- Şi de ce asta?

- În general, închid ochii, a mărturisit fata. Însă pentru asta am primit reproşuri de la infirmiera şefă. Mi-a notificat că, o vizită prea lungă, riscă să obosească bolnavele.

- E foarte adevărat. Totuşi, e deja atâta lume afară încât vă autorizez să-i lăsaţi să intre. Câteva minute în plus nu le vor extenua pe paciente.

Încântată să obţină sprijinul consultantului, Rosalyn s-a dus în grabă să deschidă ghişeul prin faţa căruia tebuiau să defileze vizitatorii înainte de a intra în salon.

După ce a îndeplinit această sarcină, a revenit în birou. Max Barrington şedea pe locul infirmierei şefe. Rosalyn s-a aşezat cuminte pe scaunul pe care-l eliberase Leonora după ce a plecat. A luat din nou raportul şi a făcut unele adnotări.

- Unde e doamna Merry? s-a interesat chirurgul uitându-se la ea cu o privire cercetătoare.

- Nu ştiu exact, domnule. Mi se pare că e la laborator, a răspuns Rosalyn nevrând să-i spună mai multe. Vreţi să mă duc s-o caut?

- Nu. Trimite mai degrabă o stagiară. E de neconceput ca infirmiera şefă să nu supravegheze vizitele, a zis el pe un ton sever.

Înainte ca Rosalyn să fi avut timp s-o cheme pe Leonora, a văzut-o că dă năvală în birou. Avea aerul că se întâmplase o catastrofă.

- Domnişoară! Mama şi soţul doamnei Walkers, bolnava de la şapte, cer s-o vadă pe responsabila secţiei. Le-am explicat că absentează pentru moment, însă insistă. Puteţi s-o înlocuiţi o clipă?

- Din câte ştiu e în secţie, Leonora! Fii amabilă şi du-te să o informezi pe doamna Merry că o cheamă doctorul Barrington.

Stagiara s-a uitat la Rosalyn încurcată. Habar n-avea unde se află înlocuitoarea domnişoarei Ray. Cu toate acestea, s-a supus şi a ieşit din birou.

Rosalyn nu putea s-o sfătuiască să se ducă la secţia urgenţe, în faţa consultanţilor. Asta ar fi echivalat cu denunţarea greşelii profesionale a uneia dintre colegele ei. S-a decis să o ajungă din urmă pe Leonora pe culoar, pentru a o pune la curent.

Pe când încerca să se strecoare din camera, chirurgul a chemat-o la ordine pe un ton tăios:

- Nu, domnişoară! Eram sigur că ştiţi perfect că doamna Merry şi-a părăsit serviciul. Atunci de ce aţi mințit?

- Nu m-a prevenit. Ca urmare, în ceea ce mă priveşte e încă în pavilion. Şi apoi, oricum, nu cred că e departe.

- Ultima oară când am văzut-o mânca o omletă cu brânză la cantină, a continuat doctorul, ignorând-o vădit pe Rosalyn. Am dedus, deci, că aţi uitat ce v-a spus.

Cu obrajii în flăcări şi gâtul uscat, fata nu mai putea articula nici un sunet.

- Ei bine. Ce scuză mai inventaţi?

Everett, care tăcuse în tot acest timp, a tuşit pentru a atrage atenţia patronului său.

- Vă rog să mă scuzaţi, domnule. Treaba asta nu mă priveşte, dar...

- Într-adevăr. Nu e treaba ta, domnule Scott, a declarat consultantul pe un ton ce nu admitea replică.

Cu toate acestea, Everett nu făcea parte dintre aceia care erau uşor impresionabili, chiar de către şeful secţiei. În plus reaua credinţă a lui Max Barrington îi dădea curaj.

- Oricum ar fi, dacă domnişoara Hayward vă afirmă că n-a ştiut, înseamnă că

spune adevărul. Nu văd ce interes ar avea să mintă.

Ochii chirurgului au alunecat de la Everett la Rosalyn.

- Am reţinut, domnule Scott. Mulţumesc, a conchis el sec.

- Vă rog, a murmurat Everett.

Incidentul părea închis. O tăcere apăsătoare se aşternuse, totuşi în birou. Şi-au reluat activitatea, fiecare urmărindu-i pe furiş pe ceilalţi.

Chirurgul examina un dosar în vederea unei viitoare operaţii, în timp ce Everett se uita la ce se întâmplă în salon prin geamul uşii. Iar Rosalyn, din nou aşezată pe scaun, recitea raportul de zi.

Ignora complet pretenţiile părinţilor doamnei Walkin. Fără îndoială că era mai bine s-o lase pe doamna Merry să se ocupe. În definitiv, nu o considera doctorul Barrington prea novice pentru a regla acest gen de probleme? Ca şi cum tinereţea era o tară... Ah, dacă ar fi avut douăzeci şi cinci de ani! Ar fi respectat-o el atunci?

La această idee, fata a scos un oftat prelung, care nu i-a scăpat urechii lui Max Barrington.

- V-aţi bosumflat, domnişoară Hayward?

- Nu, deloc, a exclamat Rosalyn. Ce motiv aș avea să fiu îmbufnată?

- Nici unul, firește. Cavalerul dumneavoastră v-a apărat cu vitejie. Dimpotrivă, ar trebui să fiți satisfăcută.

Rosalyn i-a făcut semn lui Everett să nu replice. Era inutil ca tânărul să-și atragă neplăceri asupra lui. Situația se va clarifica de la sine la reîntoarcerea doamnei Merry. Aceasta se va scuza cu un mare surâs de întârzierea ei. Chirurgul o va absolvi de bunăvoie că a încălcat regulile de serviciu și va uita că-i certase pe Rosalyn și Everett.

După douăzeci de minute, infirmiera șefă s-a întors în birou.

- Oh, Max! sunt consternată, a exclamat ea. Mă aștepți de mult?

Fără să-i dea posibilitatea chirurgului să răspundă, s-a întors imediat spre Rosalyn.

- Ce vrea să însemne asta, domnișoară? Știai, totuși, că sunt la cantină. Nu trebuia să pui să fiu căutată prin tot spitalul.

Rosalyn a tresărit și Everett s-a încruntat. Femeia asta mințea cu un aplomb deconcertant.

Max Barrington le-a spus celor doi tineri să iasă pentru a vorbi cu doamna Merry. Îi considera, fără îndoială, complici.

În sfârșit, când el a plecat, infirmiera șefă a chemat-o pe fată.

- Da, doamnă, a aşteptat aceasta politicoasă.

- Domnul Barrington e foarte nemulţumit de tine, i-a declarat direct doamna Merry, evitând cu grijă să o privească. E adevărat că la vârsta ta e greu să-i dai satisfacţie unui clinician atât de intransigent. Eu îl cunosc bine, pentru că am lucrat împreună la Londra.

Vorbea uitându-se la vârful cuţitului de tăiat hârtie, cu care se juca.

- Ştiu, sunt la curent, a replicat sec Rosalyn.

- Ştii nişte minciuni, a spus doamna Merry, ridicând capul. Dar nu contează. Esenţialul e că eu ştiu cum să-l iau. Ceea ce nu e cazul tău. După el, de fiecare dată când vine în secţie, te găseşte fie bând ceaiul, fie scotoceşti prin fişe, fie stai la taifas cu medicii din secţie.

Rosalyn s-a înroşit puternic. Trebuia să-i zică una acestui individ odios. Chiar dacă această ieşire o va costa postul!

Doamna Merry continua să enumere incriminările consultantului în ce-o privea pe Rosalyn. Aceasta din urmă nu era supărată pe infirmiera şefă, care făcea jocul lui Max Barrington. Dojenile ei nu erau decât un mijloc de a fi binevăzută de patron.

- Îi împărtăşiţi părerea domnului Barrington în privinţa muncii mele? a întrerupt-o brusc Rosalyn.

- Sinceră să fiu, nu. Dimpotrivă, cred că eşti una dintre cele mai bune.

- Asta e şi părerea domnişoarei Ray, a argumentat fata. Deşi am avut rar ocazia să colaborez cu ea, mă cunoaşte bine. Am fost stagiara ei.

- Nu te formaliza, domnişoară. Max e obişnuit cu organizarea bine pusă la punct din spitalele londoneze. De aceea nu tolerează nici abaterile cele mai mici de la regulament.

- Să zicem mai degrabă că nu suportă să nu fie considerat infailibil.

- Nu se înşeală niciodată, s-a indignat doamna Merry. Pot să depun mărturie. Uneori, cred chiar că e prea perfect.

- Are defecte ca toată lumea şi nu e imposibil ca, într-o zi, să cadă de pe piedestal.

- Dacă într-o zi îi vei descoperi punctul slab, sper că nu va afla niciodată nimic, a concluzionat doamna Merry pe un ton sibilinic.

Era ea cu adevărat amanta chirurgului? Părea că se teme şi mai mult de el ca o infirmieră îndrăgostită de şeful ei. Dar dacă acesta din urmă nu venise după ea? Dacă se

instalase în regiune cu singura speranţă de a obţine moştenirea mătuşii Gwen?

La acest gând, inima lui Rosalyn s-a strâns. Prejudecăţile ei în privinţa medicului se întăriseră şi a ajuns în camera ei obosită şi deprimată. Din fericire, fata n-a rămas mult timp singură. Jessica şi Brian, logodnicul ei, au sosit la scurt timp.

Prezenţa acestor prieteni apropiaţi a consolat-o pe Rosalyn. Le-a făcut cafea, pe care au băut-o aşezaţi pe jos, pe covorul cămăruţei.

Jessica şi Brian constituiau o pereche veselă şi fără probleme. Păreau că se simt foarte bine împreună. La fel cum voia Rosalyn să fie cu Max Barrington.

Unde era el acum? Acasă? Cu Anne-Marie şi Danielle.

– La ce te gândeşti? a tachinat-o Brian.

– Las-o în pace! l-a dojenit Jesica. Rosalyn nu e o fată ca celelalte, care să se gândească numai la curtezanii lor. Are gândurile ei secrete, care nu le privesc pe alte persoane.

– Fără îndoială, a replicat Rosalyn strâmbându-se. Totuşi asta nu înseamnaă că sunt şi agreabile. Mă gândeam la doamna Merry. Mi-a reproşat azi că nu respect disciplina. Sunt convinsă că această opinie i-a fost insuflată de doctorul Barrington. Mă

găseşte prea tânără pentru a prelua responsabilitatea secţiei.

- Şi după ce criterii? s-a indignat Jessica. Dacă ajungi vreodată infirmieră şefă, va trebui să-ţi însuşeşti munca. Consultantul nu-şi dă seama câtă hârţogărie trebuie să faci. Ca să o ţii la zi nu are nici o legătură cu vârsta.

- Ai probabil dreptate, a admis Rosalyn. Însă, ca să-l scuz, trebuie să spun că de fiecare dată când vine în secţie, mă găseşte în birou. Îşi închipuie, desigur, că acolo îmi petrec toată viaţa şi că e o modalitate bună de a nu-mi face munca. Nu-ţi dă seama că sunt mai activă decât infirmiera şefă.

- E adevărat, a aprobat Jessica. De câte ori poate, îţi încredinţează sarcinile altcuiva. Abia aştept să vină domnişoara Ray. Apropo, nu trebuie să se opereze?

- Nu cred. Oricum, trebuie să aşteptăm câteva luni bune până va reveni printre noi.

- Când îmi voi termina concediul, probabil că şeful îmi va propune să-i ţin locul. O voi face cu dragă inimă şi nu voi ezita să pledez în favoarea ta.

- Oh, cât eşti de drăguţă? Sper să fie posibil, pentru că, în ceea ce mă priveşte, nu am la ce să mă aştept de la doamna Merry.

Orice s-ar întâmpla, nu mă va sprijini niciodată.

Evident, ea înfăţişa întotdeauna cauza lui Max Barrington.

Şi acesta nu avea decât reproşuri la adresa lui Rosalyn.

Fata a oftat. Abandonase ideea de a-l informa pe chirurg de următoarea ei ieşire. La ce bun? Oricum, îşi bătea joc de ea. Rosalyn se simţea descurajată.

- Ştii, Jessica, nu mai am chef să vă însoţesc la Paladium.

- Nu mai vorbi prostii, ştii? de acum încolo, nu mai trebuie să te gândeşti decât la rochia ta nouă, i-a ordonat Jessica, sărutând-o afectuos pe obraz. Alege-o însă mai îndrăzneaţă. Contez pe tine.

Cu aceasta, Jessica şi Brian şi-au luat la revedere şi au plecat. Nu trecuseră două minute de când Rosalyn rămăsese singură, când a sunat telefonul.

Era Danielle Dubois. O invita pe Rosalyn să participe la o serată pe care o dădea la Fairhoven. Lui Rosalyn nu-i venea să-şi creadă urechilor: era invitată în propria casă...

- Domnişoară Dubois, a răspuns ea cu fermitate, propunerea dumneavoastră e foarte amabilă. Cu toate acestea, vă reamin-

tesc că dumneavoastră locuiţi la mine şi că am libertatea să merg acolo când am chef.

- Bine, bine, domnişoară Hayward! i-a răspuns franţuzoaica înţepată. Sunt gazda acelei locuinţe la fel de bine ca şi dumneata.

- Uitaţi că domnul Barrington e singurul coproprietar legal, împreună cu mine. Deci numai cu el am de gând să reglementez asemenea gen de probleme. În plus, consider ca o politeţe elementară să mă fi consultat dinainte, şi nu să mă convocaţi în casa mea după ce totul a fost aranjat.

- O! Nu vă permit să mă insultaţi astfel.

- Fără îndoială că domnul Barrington, care este un om foarte ocupat, v-a însărcinat să organizaţi totul. Ei bine, în acest caz, v-aş ruga să-mi trimiteţi cel puţin lista invitaţilor. Am intenţia să-mi exercit cel puţin dreptul de a o vedea.

A urmat o tăcere surprinzătoare la celălalt capăt al firului. Rosalyn s-a întrebat un moment dacă Danielle nu avea de gând să închidă.

- Perfect! a replicat aceasta din urmă, cu o voce uimitor de calmă. Voi vorbi totuşi cu Max. Mă rugase să vă găsesc un partener ca să nu vă plictisiţi prea mult. Totuşi, pentru că vă arogaţi asemenea drepturi, refuz să vă ajut, pentru orice-ar fi.

Şi cu asta a închis telefonul.

Rosalyn era stupefiată. A rămas o vreme cu receptorul în mână, fără să se gândească să-l pună jos. Apoi, încet, încet, o mânie surdă a început să o cuprindă.

Cum de îndrăznise Max Barrington să vorbească despre acel lucru cu Danielle? Ce trebuie să fi râs amândoi. Cine ştie? Poate că îi povestise chiar cât de uşor era s-o strângă în braţe şi să o sărute.

Copleşită, Rosalyn a scos un ţipăt şi s-a aruncat pe pat. A izbucnit imediat în hohote violente de plâns. Max Barrington putea fi mulţumit: graţie lui, Rosalyn era la capătul disperării.

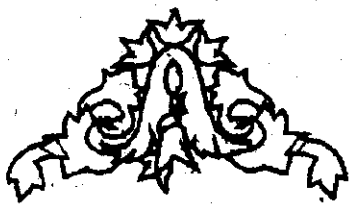

CAPITOLUL VIII

Rosalyn a făcut câţiva paşi în faţă, cu braţele desfăcute, pentru a-i permite Jessicăi să aprecieze noua ei ţinută. Optase în cele din urmă pentru o rochie neagră de satin, care, cu toate cele spuse de prietena ei, nu avea nimic îndrăzneţ. O croială clasică şi de bun gust, care îi punea în valoare linia suplă şi zveltă.

- Îţi stă minunat, a decretat Jessica. Bineînţeles că, dacă aş fi fost în locul tău, n-aş fi ales deloc culoarea asta, dar oricum, eşti superbă. Această toaletă îţi dă un aer tragic, după pofta inimii.

Asta corespundea perfect cu starea de spirit a lui Rosalyn. De la telefonul lui Danielle, cu două săptămâni în urmă, nu mai auzise nimic şi nu-l întâlnise decât accidental pe Max Barrington. Şi numai în chestiuni de ordin profesional.

E adevărat că tânăra infirmieră făcuse pe dracu-n patru pentru a-l evita pe chirurg.

Cu toate acestea, în ocaziile rare când au fost împreună, doctorul nici măcar n-a

pomenit de invitaţia la Fairhoven. Această atitudine trufaşă o zăpăcea pe Rosalyn, care se aşteptase mai degrabă la un schimb de cuvinte violente şi dure.

În plus, ea nu apreciase scrisoarea pe care i-o trimisese franţuzoaica. Aceasta îi ataşase lista invitaţilor şi îi preciza că, dacă Rosalyn dorea să vină, avea dreptul să aducă trei, patru persoane.

Rosalyn se înfuriase. Pe moment, se decisese să petreacă acea seară la discoteca despre care îi vorbise Jessica. Dar după ce a mai reflectat, a considerat că era mai oportun să meargă la Fairhoven.

Ca urmare, a fixat o întâlnire cu Jessica, Brian, Everett Scott ţi Barry Simpkins, notarul mătuşii Gwen, despre care nu ştia nimic de câtva timp.

Rosalyn nu-l mai văzuse decât o dată de la vizita lor la casa mătuşii ei. S-a dovedit şi atunci tot fermecător şi amuzant şi cuvintele lui o distrau la nebunie pe Rosalyn. Firește, Barry nu avea farmecul de neînţeles al lui Max Barrington. Cu toate acestea, căldura şi spiritul lui de înţelegere o mişcau enorm pe fată. De ce nu se îndrăgostise mai bine de acest bărbat delicat şi liniştit?

Ziua de lucru la spital a trecut lent. Cu atât mai mult cu cât doamna Merry, care încă îi ţinea locul infirmierei şefe, a anunţat

că va pleca cu două ore mai devreme, lăsându-i lui Rosalyn în grijă secţia. Aceasta a calculat rapid că dacă va ieşi la ora opt, va ajunge prea târziu la recepţie.

După ce s-a îmbrăcat şi machiat în grabă, s-a întâlnit cu prietenii ei care o aşteptau la intrarea căminului. Rosalyn a făcut uz de toată diplomaţia ei pentru a-l calma pe Everett, care tuna şi fulgera împotriva atitudinii impertinente a doamnei Merry.

În sfârşit, micul grup a pornit la drum. Rosalyn a luat loc în vechiul Buick pe care Everett îl cumpărase la un preţ mic. Tânărul medic îl revopsise şi-l reparase cu grijă... Nu suficient însă pentru a evita ca unul dintre geamuri să se deschidă pe nepusă masă sau ca ştergătoarele să acţioneze şi când nu ploua.

Jessica şi Brian îi urmau, în automobilul lui Brian.

Cele două vehicule au ajuns la destinaţie destul de târziu şi, la prima vedere, petrecerea părea foarte înaintată Casa era feeric luminată şi în jur se aflau parcate numeroase automobile. Holul de la intrare strălucea de lumina produsă de o lustră de cristal, pe care Rosalyn nu o ştia. Era acesta începutul schimbărilor pe care Max avea în vedere să le aducă locuinţei?

Ca gazdă care respecta obiceiurile, acesta stătea lângă uşă, pentru a-i saluta pe invitaţi.

- Sunt foarte fericit că aţi acceptat totuşi să veniţi, i-a spus el pe un ton foarte protocolar.

- E cât se poate de normal, i-a replicat Rosalyn cu răceală. În definitiv, aici sunt acasă şi consider această serată ca fiind şi a mea.

Max s-a uitat la ea de sus. Însă, în seara asta lui Rosalyn nu-i păsa, nu dădea atenţie la asemenea lucruri, aşa că şi-a condus prietenii spre salon, fără să pară a-l mai remarca pe chirurg. Cu toate acestea, când l-a luat pe Everett de braţ, l-a surprins că se uita la ei. Să tragă orice concluzie voia! Oricum, asta o lăsa rece pe Rosalyn.

Pătrunzând în sala vastă, a avut o tresărire. Toate mobilele mătuşii Gwen fuseseră împinse pe margine pentru a se crea cât mai mult spaţiu. Numai să nu se fi deteriorat ceva!

În centrul încăperii dansau perechi, în sunetele unei muzici languroase. Necunoscuţii se înghesuiau în jurul bufetului sau discutau în grupuri mici. Într-unul din ele, Rosalyn a recunoscut-o pe doamna Merey. Infirmiera şefă purta o rochie strâmtă roşie de lame, cu nuanţe aurii. Era foarte anturată

şi s-a prefăcut că n-o vede pe Rosalyn, când aceasta a trecut pe lângă ea.

Fata a lăsat-o pe şefa ei să glumească şi să râdă fără să se sinchisească de ea. Tocmai o observase pe Danielle. Aceasta discuta într-un colţ liniştit cu un bărbat înalt, proaspăt ras, cu ochelari rotunzi pe nas. Alura lui neglijentă contrasta cu ţinuta sofisticată a tinerei femei.

Cei doi se întreţineau în franceză. Rosalyn învăţase această limbă la şcoală, însă o uitase deja pe jumătate. A reuşit, totuşi, să surprindă câteva frânturi din conversaţia lor. Rezulta că străinul era un pictor foarte cunoscut în Franţa. Vorbea la nivel de prelegere despre evoluţia artei contemporane în ţara sa.

Tânăra infirmieră s-a apropiat de ei şi i-a întrerupt.

- Tocmai vă căutam, domnişoară Dubois.

- A, dumneata eşti! a spus ea încruntând din sprâncene.

Apoi, s-a întors spre companionul ei.

- Scuză-mă, dragul meu prieten. Te părăsesc o clipă.

Părea că nu are de gând s-o prezinte pe Rosalyn prietenilor ei şi cu atât mai puţin acelui artist celebru. Fata şi prietenii ei nu prezentau, desigur, interes în ochii lor.

Însă, în seara aceea, aşa ceva nu avea importanţă pentru Rosalyn. Esenţialul era ca Max Barrington să vadă că se distra bine cu Barry şi Everett.

Danielle s-a arătat deosebit de curtenitoare. A fost extrem de cordială cu Barry, pe care-l cunoscuse deja. Oricum ar fi fost, această amabilitate era de faţadă, întrucât a folosit prima ocazie care i s-a ivit pentru a o umili pe Rosalyn în faţa invitaţilor.

- Cavalerul pe care i-am promis lui Max că vi-l voi găsi se află aici, a asigurat-o ea cu voce tare şi clar, pentru a fi auzită de toţi. Şi n-a fost fără bătaie de cap. Din fericire, vărul meu Jean Pierre e singur în acest moment. O să vedeţi, e foarte simpatic, deşi puţin cam simplu. Oricum, va trebui să vă mulţumiţi cu el, pentru că nu am pe altcineva să vă propun.

Vizibil jenaţi de situaţie, Everett şi Barry şi-au îndreptat privirile în altă parte. Cât despre Jessica şi Brian, se uitau fix spre franţuzoaică, fără să înţeleagă dacă glumea sau nu.

- Vă rog, domnişoară Dubois, i-a replicat Rosalyn pe un ton dulceag. Nu trebuia să vă deranjaţi. După cum puteţi constata, aceşti doi domni mă însoţesc. E inutil deci să-mi prezentaţi pe toţi prăpădiţii familiei.

Danielle s-a redresat, vizibil iritată. A îndreptat spre Rosalyn o privire înnegurată.

- A urmat un minut de încordare insuportabilă, în care cele două femei s-au înfruntat din ochi.

Brusc, o voce cu accent străin a rupt tăcerea.

- Aveţi mult succes în seara asta, domnişoară Hayward, a rostit Max Barrington. Cu toate acestea, sunt sigur că Danielle va găsi un alt prilej pentru a vă prezenta vreunul din acei prăpădiţi.

Rosalyn s-a cutremurat în toată fiinţa ei, în timp ce Danielle a izbucnit într-un râs dezagreabil şi strident. Cuprinsă pe neaşteptate de ameţeală, Rosalyn a simţit că o lasă picioarele şi s-a clătinat.

Max Barrington a susţinut-o imediat şi cu o mână fermă a aşezat-o pe un scaun. Încet, încet, Rosalyn şi-a revenit. Abia în acel moment şi-a dat seama că degetele lungi ale chirurgului îi masau gâtul. A protestat slab, dar el a continuat să-i mângâie cu delicateţe ceafa.

În cele din urmă, fata a găsit curajul de-ai îndepărta mâna şi de a încerca să se ridice.

- Sunteţi foarte palidă, domnişoară Hayward, i-a murmurat medicul, ajutând-o

să se ridice. Nu e sănătos să beţi pe stomacul gol...

- Cum ar fi putut să bea cea mai mică picătură de alcool? s-a indignat Jessica. Nimeni nu ne-a oferit încă nici un pahar. Nu. Rosalyn e epuizată. A plecat de la serviciu abia la ora opt.

Max Barrington s-a încruntat.

- Credeam că trebuie să ieşiţi devreme azi. Ce s-a întâmplat?

- Am rămas puţin mai mult ca de obicei, a replicat Rosalyn, nedorind să-i raporteze conduita doamnei Merry.

- Şi din ce motiv, vă rog? A fost vreo problemă care v-a împiedicat să plecaţi? Din câte ştiu nu sunteţi atât de importantă. Şi de altfel, doamna Merry, care a fost de serviciu, nu mi-a spus nimic despre asta când a sosit aici. Şi era la fel de epuizată ca dumneata.

Rosalyn a oftat. De ce era oare infirmiera şefă obosită odată ce o înlocuise ea? Oricare ar fi fost explicaţiile ei, consultantul nu voia să asculte nimic. Era prea ataşat de doamna Merry pentru a fi obiectiv.

Rosalyn le-a făcut semn prietenilor ei să nu protesteze. Oricum, indignarea lor ar fi inutilă. Cu toate acestea îi era puţin ciudă pe reacţia nedreaptă a chirurgului. Nu-i rămânea decât să se alăture celorlalţi invitaţi, care se distrau în salon.

Brusc, Max a reţinut-o de braţ şi a condus-o fără nici un cuvânt pe terasă, apoi în grădină. Afară luna strălucea ca un diamant pe un cer de catifea. Rosalyn a respirat adânc aerul îmbălsămat al nopţii şi s-a lăsat învăluită de tăcere, întreruptă numai de foşnetul frunzelor clătinate de briză.

Max a luat-o de umeri pe fată şi a strâns-o uşor.

- Aş vrea să stau de vorbă cu dumneata, Rosalyn, i-a şoptit el la ureche.

- Da? În ce problemă? s-a interesat ea, uitându-se la el mirată.

- Cred că ar trebui să plecaţi.

- Ce! Să părăsesc Fairhoven?

- Nu, nu e vorba despre asta. V-aş sugera pur şi simplu să cereţi conducerii spitalului să schimbaţi secţia.

Uluită, Rosalyn l-a privit direct în ochi. Nu era prea sigură că înţelesese bine. Cu toate acestea, Max nu i-a dat timp să reacţioneze. A luat-o în braţe şi şi-a apăsat buzele pe buzele ei. Aceasta a încercat la început să se elibereze, dar, inundată de un val de dorinţă, a renunţat repede.

- Rosalyn... a murmurat el cu o voce pe neaşteptate ezitantă.

- Vă... vă rog, domnule Barrington... daţi-mi drumul... Trebuie să ne întoarcem în

salon. Ce-o să zică Danielle dacă nu vă vede?

A fixat-o apoi cu o expresie de o intensitate de nesuportat.

- Am face bine să ne întoarcem, spuse Rosalyn cu timiditate, eliberându-se din strânsoarea medicului.

S-a uitat la el cu aroganţă. Nu, de data asta nu o va mai umili ca înainte!

- Rosalyn... a implorat-o el.

A rămas aşa, cu mâna suspendată în aer, nesigur ce atitudine să adopte. Apoi, s-a întors şi şi-a trecut febril degetele prin părul lui ca smoala.

- Scuză-mă! Nu-i nimic.

Cu aceste cuvinte, a condus-o spre casă. Intrând în casa cea mare, Rosalyn s-a oprit brusc, asaltată de toate zgomotele petrecerii: râsetele, muzica, ciocnitul paharelor, conversaţiile...

Nimeni n-a remarcat întoarcerea lor. Numai Danielle i-a zărit şi a alergat în întâmpinarea chirurgului. L-a luat imediat la braţ şi l-a dus spre un grup de prieteni.

Cu inima strânsă, Rosalyn i-a văzut alăturându-se mulţimii guralive a invitaţilor. Pe neaşteptate, o bătaie uşoară pe umăr a făcut-o să se întoarcă. Era Barry Simpkin care îi surâdea întinzându-i un pahar de whisky.

- Eşti lividă... Bea asta dintr-o înghiţitură. Te va reconforta.

Rosalyn i-a propus lui Barry să închine în sănătatea sa şi pentru afacerile sale. Apoi, a înghiţit dintr-un foc lichidul auriu. Alcoolul i-a ars uşor gâtul şi i-a produs o stare plăcută, delicioasă. După o clipă, a avut senzaţia că pluteşte pe un norişor.

- Aş mai bea cu plăcere unul, i-a spus ea notarului binevoitor.

Acesta i-a aruncat o privire dezaprobatoare. Totuşi, s-a supus şi i-a mai adus un pahar.

- Poftim! Profit cât mai suntem în viaţă. Ai neapărataă nevoie. Îmi pari mai mult moartă decât vie în seara asta.

- Te rog să mă ierţi! i-a spus Rosalyn, care se simţea deja ameţită. Oh, dar sper să nu depăşesc limita. Nu mă grăbesc să mă predau.

- Nu glumi cu asta, s-a supărat Barry. Am senzaţia că acest străin ţi-a sucit capul.

- Cine? a întrebat ea înroşindu-se.

Barry nu i-a răspuns. S-a pierdut în contemplarea salonului şi a oamenilor care-l însufleţeau. Descoperise el oare dragostea ei pentru Max? Sau pretinsese acest lucru la întâmplare?

- Invitaţii au mâncat deja totul, a reluat el după o tăcere mai lungă. Nu mai pot nici

măcar să-ţi ofer să ronţăi ceva. Formează totuşi o adunătură curioasă. Nu crezi?

Omul legii a continuat s-o întreţină mai departe pe Rosalyn cu o mulţime de subiecte neînsemnate. Fata îl asculta cu gândul în altă parte. Din când în când, arunca câte o privire lui Danielle şi Max. Nu erau niciodată împreună. Franţuzoaica prefera, fără îndoială, să le ţină companie compatrioţilor săi.

Pe neaşteptate, Rosalyn a văzut-o pe Danielle că se îndreaptă către ea. O însoţea un tânăr brunet cu ochii strălucitori. Era desigur vărul ei. La prima vedere, acesta nu semăna deloc cu prietenii deosebiţi ai domnişoarei Dubois. Cu toate acestea, degaja un farmec surprinzător. Barry, pe care sosirea noului venit îl făcuse să se simtă la început stingherit, a cedat imediat în faţa amabilităţii surâzătoare a francezului.

Serata a continuat foarte agreabil în compania sa. Se făcuse târziu de tot când invitaţii au început să părăsească Fairhoven. Jean-Pierre a fost şi el obligat să-şi ia rămas bun, spre marele regret al lui Rosalyn şi al lui Barry.

- Trebuie să plec acum, domnişoară Hayward, a riscat notarul. Îmi permiteţi să vă mai revăd?

- Fireşte, a exclamat Rosalyn, surprinsă de această cerere. În sfârşit, la pavilionul Saint Anne, unde lucrez. Deşi... să mă gândesc. Sunt în vacanţă de săptămâna viitoare, timp de cincisprezece zile. Ar fi minunat să profitaţi de casa asta în timpul acesta.

Brusc, Rosalyn şi-a muşcat buza. Din păcate, situaţia nu era atât de simplă. Nu era singura ocupantă a acestei locuinţe vaste.

- Sper ca domnul Barrington să nu aibă alte proiecte şi că nu se va opune...

- Binînţeles că nu, a liniştit-o Barry. De altfel, o să mă asigur şi personal. Când începi concediul precis?

- Marţi. Totuşi...

Tânăra infirmieră nu şi-a terminat fraza pentru că interlocutorul ei se afla deja lângă chirurg. O clipă a dorit să o înghită pământul la ideea că trebuia să-i ceară lui Max Barrington permisiunea de a veni la ea acasă.

A fost cuprinsă de o senzaţie de irealitate. Fără îndoială că se datora acţiunii alcoolului.

- Ce aflu, domnişoară Hayward? a zis Max Barrington, venind lângă ea. Nu lucraţi săptămâna viitoare?

- Exact, s-a bâlbâit Rosalyn, şovăind puţin.

Cum ridică faţa, o şuviţă din părul ei blond s-a desprins, atârnându-i peste frunte.

- Îmi păreţi deznădăjduitor de tânără, mai ales coafată astfel, i-a declarat el, aducându-i şuviţa la loc.

- Sunt... sunt mai mare decât par, a protestat ea slab.

Ca să revin la întrebarea dumneavoastră, voi lua efectiv concediu de odihnă începând cu marţi.

A pronunţat aceste cuvinte evitând cu grijă să se uite la chirurg, observându-i totuşi reacţia pe ascuns.

- De ce nu mi-aţi spus înainte? a întrebat consultantul a cărui voce s-a îndulcit subit.

S-a apropiat atât de mult de fată încât n-a putut să-i evite privirea intensă. Cuprinsă de o emoţie necontrolată, Rosalyn a închis ochii. O mână invizibilă s-a apucat atunci să-i mângâie pleoapele. Tulburată, Rosalyn a deschis imediat ochii.

- Sunt foarte mâhnită, a murmurat ea roşind. Trebuie să fie din cauza oboselii.

- N-ar trebui să vă ascundeţi astfel ochii, care sunt minunaţi. Au aceeaşi culoare cu marea într-o seară de furtună. Ca şi ea, sunt plini de fulgere şi de nori sumbri. Te rog, Rosalyn! Să nu-i semeni niciodată şi

să rămâi calmă şi liniştită ca un lac frumos de munte.

Speriată de tonul insinuant cu care se exprima, tânăra infirmieră s-a dat înapoi în mod involuntar.

- Şi, de altfel, nu trebuia să vă îmbrăcaţi cu rochia asta, a continuat el. Negrul e rezervat pentru doamne în vârstă.

- Adevărat? Credeam că îmi stă bine, a bâiguit ea maşinal.

- Absolut deloc. În viitor să purtaţi numai alb.

Culoarea purităţii! Drept ce o lua? Drept o şcolăriţă fără importanţă? Din ceea ce ştia, părea totuşi că preferă femeile mai coapte. Acesta era desigur motivul pentru care îşi bătea joc încontinuu de vârsta şi alura ei tinerească.

I-a trecut pe neaşteptate un gând prin minte. Ce-ar fi să-l lase să creadă că avusese o viaţă sentimentală tumultuoasă înainte de a-l cunoaşte? Poate că în acest caz îi va acorda atenţie?...

La această idee i s-au înroşit brusc obrajii.

- Sugestia mea pare să vă stinghereasca, a observat consultantul. Şi mă întreb de ce? E destul de trist să ascundeţi atâta inocenţă şi frumuseţe sub o culoare atât de sinistră.

Rosalyn s-a crispat. Nu-i plăceau aluziile astea continue cu privire la tinereţea ei şi a lipsei ei de experienţă. O considera desigur o gâsculiţă.

- Probabil că nu mai merit să mă îmbrac în veşminte imaculate, domnule Barrington, i-a replicat ea cu semeţie. Şi, de altfel, ştiţi că în ţara asta fetele nu mai ies în rochie lungă şi cu bască de liceană. S-au emancipat de mult.

Medicul a tresărit.

- E adevărat. Scuzaţi-mă că v-am pângărit astfel reputaţia de domnişoară emancipată, a ironizat-o el, salutând-o.

Rosalyn i-a aruncat o privire furibundă, care a părut că nu-l neliniştească. De fapt, a ieşit din salon fără să se mai întoarcă.

- Pleacă şi prietenii noştri, a informat-o pe neaşteptate Barry, care venise lângă ea îndată ce a văzut că plecase medicul. Ai convenit cu el?

- Ce anume? a întrebat Rosalyn încă tulburată de ceea ce tocmai se întâmplase.

- Datele concediului.

- Cum, adică?

- Cu doctorul Barrington, a continuat cu răbdare notarul. I-ai explicat că doreşti să stai aici tot timpul?

- L-am anunţat pur şi simplu că voi avea concediu începând de marţi, dar...

Şi-a dat seama imediat că uitase complet scopul conversaţiei. Cele două pahare de whisky avuseseră un efect dezastruos asupra ei. Încerca încă o senzaţie de plutire. Din când în când, îi revenea în minte amintirea medicului elegant, cât şi imaginea lui Danielle. Ce pereche frumoasă formau!

- Te simţi bine? S-a îngrijorat Barry.

- Da, perfect, a minţit fata, pe care vocea omului legii o adusese la realitate.

L-a apucat imediat de braţ pe Barry şi l-a condus din nou la uşă. Luându-şi la revedere de la prietenul ei s-a decis totodată ca, orice s-ar întâmpla, să-şi petreacă cele cincisprezece zile de concediu la Fairhoven, inclusiv weekendurile.

De aici înainte era hotărâtă să nu mai ceară avizul lui Max Barrington pentru tot ce va întreprinde la ea acasă.

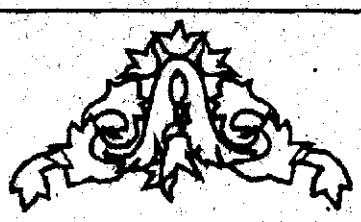

CAPITOLUL IX

Rosalyn a clipit din ochi când a dat de razele luminoase ale soarelui de vară. Se lăsa legănată de căldură agreabilă care o îndemna la reverie şi la calm. Era deja de două zile la Fairhoven, unde se bucura de casă şi de apa piscinei care o răcorea.

A ieşit din bazin. Costumul alb şi negru în două piese îi punea în evidenţă în mod graţios formele armonioase. Lui Rosalyn nu-i plăcea cine ştie ce în bikini. Se considera oribil îmbrăcată şi teribil de indecentă. Însă, aici, pe această proprietate izolată, departe de drumul cel mai apropiat, de ce priviri indiscrete să se teamă?

S-a şters cu grijă şi şi-a pus espadrilele. Apoi s-a îndreptat cântând spre bucătărie. Era binevenită o băutură răcoritoare de la gheaţă.

– A fost bine în apă?

Rosalyn a tresărit, închizând instinctiv uşa frigiderului. În faţa ei se afla Max Barrington, cu un surâs ciudat pe buze. Fata şi-a

dat seama că costumul ei ud nu-i ascundea cine ştie ce goliciunea.

- Aaa... Scuzaţi-mă, a exclamat ea, ieşind în grabă afară.

S-a dus până la trambulină unde şi-a luat şi şi-a pus pe ea repede rochia, după care a revenit lângă chirurg, care o aştepta în continuare înăuntru.

- De ce v-aţi îmbrăcat? a întrebat el cu o undă de ironie. Ţinuta dumneavoastră nu are nimic şocant. În plus, am văzut destule femei dezbrăcate în cariera mea. Şi, din cât am putut să văd, mi se pare că nu aveţi nimic deosebit, a adăugat el cu perfidie.

Rosalyn a preferat să nu dea atenţie remarcii.

- Cărui fapt îi datorez plăcerea venirii dumneavoastră, domnule Barrington?

- De ce vă roşiţi? Nu sunteţi oare tânăra emancipată, care aţi pretins a fi?

- Niciodată, nu... nu v-am mărturisit aşa ceva.

Subit şi-a adus aminte de recepţie. Fusese puţin ameţită în seara aceea. Afirmase ceva special?

- În realitate, nu-mi amintesc deloc, a recunoscut ea.

- Serios? Ei bine, să vă împrospătez memoria. M-aţi asigurat că albul nu era pentru cineva atât de emancipat ca

dumneavoastră. Confidenţele dumneavoastră, Rosalyn, mi-au încântat enorm imaginaţia...

S-a năpustit imediat asupra ei, ca un leopard care sare pe o gazelă şi a strâns-o cu pasiune.

- Îmi dau seama deja cât de înflăcărată trebuie să fii în braţele unui bărbat, i-a şoptit el.

- Nu am de gând să vă fac o demonstraţie, a exclamat ea, respingându-l.

Dar doctorul nu i-a dat drumul. Muşchii lui puternici au continuat să zdrobească carnea fragedă a lui Rosalyn.

- De ce vă zbateţi atât? Nu-mi spuneţi că vă displac, nu v-aş crede, i-a zis el încet la ureche. Bineînţeles, nu vă atrag atât de mult ca prietenul dumneavoastră roşu la faţă, dar un pic, cât de cât, nu?

- Care prieten? a întrebat ea surprinsă.

- Notarul. E mereu congestionat, n-aţi remarcat? În plus, îi cade părul. Sunteţi de acord că nu e cazul meu. Poftim, constataţi singură!

Cu aceste cuvinte, i-a luat mâna şi a obligat-o pe Rosalyn să i-o treacă prin păr. Roşie la faţă, aceasta a reuşit să se elibereze.

- Vă interzic să vă bateţi astfel joc de el, a protestat ea. E foarte simpatic şi are mare grijă de mine.

- Nu mă îndoiesc. Are numai de câştigat. Cu siguranţă a pus ochii pe Fairhoven.

- Cu ce drept pretindeţi aşa ceva? s-a revoltat ea.

Max a împiedicat-o să-şi dea frâul liber imaginaţiei. A readus-o la tăcere cu un sărut arzător. În ciuda dorinţei care o tortura, a simţit cum creşte în ea o frică iraţională. În definitiv, nu erau singuri acolo? Ce l-ar împiedica pe Max Barrington să abuzeze de ea?

S-a zbătut atunci cu energia disperării... până ce picioarele i s-au muiat şi, la capătul puterilor, s-a cufundat într-un abandon total.

Chirurgul a folosit prilejul şi a dus-o în braţe spre salon. Acolo, a depus-o pe sofaua moale şi primitoare.

Inconştientă pe jumătate, Rosalyn nu-şi dădea seama ce se întâmpla. Apoi, dintr-o dată, a văzut chipul doctorului aproape de al ei şi i-a simţit mâinile nervoase frământându-i corpul inert. Intrând brusc în panică, l-a respins violent, a încercat să se ridice şi... a alunecat pe jos. Era prea mult!

Epuizată şi disperată, a izbucnit în lacrimi. Plângea deopotrivă de tristeţe şi de ruşine. Ce-o să creadă Max despre ea? Va

folosi oare această situaţie grotescă drept o nouă ocazie de a o ridiculiza?

Încet, încet hohotele ei de plâns s-au stins. Şi-a revenit şi s-a aşezat din nou, netezindu-şi rochia. Chirurgul o privea cu severitate.

- De ce faci pe cocheta, Rosalyn? a întrebat-o el pe un ton grav. Ca să te consider drept o femeie experimentată? E stupid.

Rosalyn şi-a plecat ochii. Consultantul avea dreptate.

- Ştii, îl invidiez pe bărbatul căruia îi eşti destinată. Eşti atât de frumoasă, Rosalyn... Aproape că mă încearcă dorinţa de a deveni cel pe care îl vei iubi.

Rosalyn a fost cât pe aci să se arunce în braţele lui de fericire. Dar, paralizată de emoţie, n-a reuşit nici măcar să articuleze un sunet.

- Totuşi asta mi se pare de neconceput, a afirmat el cu răceală. Şi sunt altele mai urgente pentru moment. Duceţi-vă să vă spălaţi puţin cu apă pe faţă. Vă pregătesc un pahar cu ceva în acest timp.

Rosalyn s-a uitat la el, cu ochii încă plini de lacrimi. Îl iubea. În mod absolut, trebuia să-i mărturisească această dragoste care o afecta. Cu toate astea, în ultimul moment nu a avut curajul să o facă şi s-a

năpustit în baie pentru a-şi spăla ochii şi obrajii.

Din salon a auzit brusc o muzică agreabilă, care dădea o notă de nostalgie atmosferei. Fără nici o îndoială, Max pusese un disc. Când s-a întors l-a văzut ocupat la bar.

- A! Un whisky bun, a exclamat el glumind. E ceea ce avem nevoie pentru moment.

I-a întins puţin din acoolul aurit lui Rosalyn. Fata a şovăit. De ce nouă gafă va fi capabilă după ce va bea?

- Trebuie să vă mărturisesc ceva, domnule Barrington.

- Da? A spus el aşezând sticla. Priviţi lichidul ăsta. Străluceşte ca o bijuterie. Asta îmi aminteşte că Danielle aleargă pe la bijutieri.

Lui Rosalyn i s-a strâns inima în mod brutal.

- Mi-a cerut să-i ofer cel mai mare diamant pe care-l va găsi. E adevărat că adoră pietrele preţioase. De aceea îi sugerez adesea să se căsătorească cu un negustor de diamante.

A început să râdă la această vorbă de duh.

- Danielle ar fi o mamă bună pentru Anne-Marie. Se înţeleg foarte bine

amândouă. Şi trebuie să ţin cont de părerea fetei mele, nu? a continuat el cu un aer meditativ.

Rosalyn a avut impresia că lui îşi punea întrebarea asta.

- Doreaţi să-mi vorbiţi, cred? a întrebat el pe neaşteptate, ca şi cum revenea brusc la realitate.

- Nu... nu, a bâiguit Rosalyn. Nu e important. Dacă-mi permiteţi, mă duc să mă schimb. Rochia asta s-a şifonat rău, a adăugat ea înroşindu-se.

Cu aceste cuvinte, s-a îndreptat din nou spre baie. După un duş rapid şi-a pus o pereche de jeanşi şi tricoul alb de bumbac. A cuprins-o dintr-odată o tristeţe îngrozitoare. De acum înainte, Max Barrington ştia la ce să se aştepte de la ea. Cât trebuie s-o dispreţuiască!

De ce venise oare? În mod normal, azi avea prevăzută o operaţie. Se petrecuse vreun incident grav la pavilionul Saint-Anne?

Intrigată, Rosalyn s-a dus după doctor. Şedea într-un fotoliu pe marginea piscinei, cu un pahar în mână.

Îşi pusese ochelarii de soare pentru a se proteja de razele de la amiază.

Fata s-a apropiat de el cu paşi şovăielnici. Nu îndrăznea să-l deranjeze, când medita.

- Aşează-te aici, i-a ordonat el deodată.

Rosalyn s-a aşezat cuminte într-un şezlong, care se găsea lângă el.

- Aveţi să-mi spuneţi ceva, cred? i-a spus el, fără preambul. Ei bine, vă ascult.

- De ce nu sunteţi la spital? l-a întrebat ea după un minut de ezitare.

- Unul din confraţii mei dorea să-şi ia ziua liberă, mâine. Aşa că mi-am devansat ziua de odihnă cu douzeci şi patru de ore. Asta îi va permite lui să folosească sala de operaţie astăzi. Iar eu voi opera mâine.

- Înţeleg, a spus Rosalyn.

În realitate, pavilionul Saint-Anne ducea lipsă de spaţiu şi de aparatură. Acest gen de aranjament între chirurgi era, deci, frecvent.

- De ce spuneţi asta? a întrebat el.

- Pentru că Spitalul Jevington are nevoie să fie puţin modernizat, a explicat ea. Asta e tot. Cred că nu ocupaţi un apartament de serviciu. Unde locuiţi?

- Am închiriat o căsuţă în oraş. Nu e atât de mare ca Fairhoven, însă are mult farmec. Lui Anne-Marie îi place mult. Deşi uneori se simte singură.

- Aşa se întâmplă adesea când e un singur copil la părinţi.

- E posibil. În sfârşit, sper ca într-o zi să aibă fraţi şi surori. Mie mi-ar plăcea să am un fiu.

- Înţeleg.

Rosalyn nu şi-o imagina pe Danielle legănând un sugar. Nu avea temperament de mamă, era clar. Dacă se gândea să o facă fericită pe fiica sa, medicul comitea o gravă eroare căsătorindu-se cu tânăra franţuzoaică.

Totuşi, Rosalyn nu avea dreptul să-şi dea părerea. Ar risca să pară deplasată în ochii doctorului.

- Aş vrea să mă explic în legătură cu ceea ce s-a întâmplat în salon, i-a declarat el din senin.

- Totuşi...

- Nu, ascultaţi-mă mai întâi. Nu vom mai aborda niciodată acest subiect. Sunt convins acum că dumneavoastră... În sfârşit, de inocenţa, dumneavoastră. În consecinţă, consider că e de datoria mea să vă protejez, de acum încolo, ca un tată...

- Chiar aşa!

- Ştiu. O să spuneţi că purtarea mea n-a avut nimic patern, a recunoscut Max cu un surâs. Cu toate acestea, pentru viitor vă promit că voi avea grijă de dumnevoastră.

Îmbinând fapta cu vorba, şi-a pus mâna lungă şi suplă pe braţul fetei, care i-a răspuns puţin cam timidă.

- Deci, suntem prieteni acum? a întrebat el, fixând-o cu un surâs binevoitor.

- Da, a şoptit ea.

Rosalyn era jenată pentru că nu putea să-i distingă ochii, ascunşi în spatele lentilelor fumurii ale ochelarilor lui. Cu toate acestea, avea atât de multă nevoie de prezenţa lui, încât puţin îi păsa să ştie dacă era sincer sau nu. Accepta această prietenie din toată inima. În definitiv, era mai bine decât nimic!

- Într-o zi o să te căsătoreşti, a continuat el întinzându-se. Te rog numai să nu te căsătoreşti cu primul venit. Viitorul tău soţ va trebui să posede o personalitate excepţională.

- Da, să fie o fiinţă rară, a murmurat Rosalyn visătoare.

- La cine te gândeşti? a exclamat chirurgul, încruntându-se. La notar? Nu e demn de dumneata.

- Din ce motiv? Manifestă multă atenţie faţă de mine.

- E posibil, însă e prea bătrân, prea... plicticos.

- Nu-i adevărat deloc. Din contră, e un om foarte amuzant. Şi apoi, i-aţi văzut

mașina. Nu e genul de automobil care să le placă babalâcilor.

- Cui? a întrebat Max cu nedumerire.

- Babalâcilor. Este un cuvânt care desemnează o persoană de vârstă înaintată, aproape un moșneag. Și Barry nu e unul dintre aceștia. E adorabil. Nu mi-ar face niciodată nici cel mai mic rău.

- Fără îndoială. Cu toate acestea, apreciez că meriți mai mult. O să încerc să-ți caut unul mai tânăr și mai interesant.

- Nu se pune problema. Vă interzic să vânați eventuali soți pentru mine, a protestat Rosalyn. Într-o asemenea situație, de ce nu și vărul lui Danielle? După câte spunea ea, i-ați pretins să-mi prezinte un bărbat curtenitor.

- Ce!? Nu i-am pretins niciodată așa ceva, s-a scandalizat chirurgul. I-am sugerat pur și simplu să aibă grijă să nu fii singură la serată. Te-a agasat?

- Deloc. Din contră, era plăcut.

Nu era nici o îndoială, franțuzoaica îi jucase o festă neplăcută.

- Să recapitulăm! a declarat Rosalyn, supraveghind cu atenție reacțiile doctorului. Dacă-l eliminăm pe el, ca și pe Barry Simpkin, nu mai rămâne decât Everett Scott.

- Doar nu te gândești la el! a exclamat el.

- Să fim serioşi, domnule Barrington! Nu aveţi nici un motiv să vă manifestaţi atât de virulent. Everett este un băiat simpatic. Şi, pe de altă parte, e tânăr.

- Nu. Nu ţi se potriveşte, a decretat Max, a cărui privire părea să se piardă brusc în depărtare.

A schimbat imediat subiectul şi a început să evoce copilăria lui în Ungaria. După câtva timp s-a uitat la ceas şi a spus:

- Cred că a sosit timpul să pregăteşti masa.

Rosalyn s-a uitat la el cu incertitudine. S-a supus, totuşi, pe loc. O comanda ca şi cum ar fi fost încă infirmiera ascultătoare de la pavilionul Saint-Anne. Oricum, fata era fericită să-i fie agreabilă şi a pregătit cu bucurie dejunul.

După ce au mâncat, s-au odihnit pe terasă. Rosalyn se instalase într-un şezlong, în timp ce chirurgul se aşezase liniştit pe treapta cea mai de sus a scării de piatră. Fuma tihnit o ţigară, cu un pahar de whisky în mână.

Era un moment calm şi senin, care a emoţionat-o pe Rosalyn în străfundurile sufletului. După-amiaza s-a desfăşurat în această atmosferă de caldă intimitate. Au băut ceaiul pe marginea piscinei, unde au lenevit apoi într-o inactivitate agreabilă.

De ce n-ar putea Rosalyn să-şi petreacă viaţa întreagă alături de doctor? Dorea din tot sufletul să mai regăsească mii de clipe la fel de fericite ca acelea.

Pe neaşteptate, i-a trecut un gând ca un fulger. În curând, în acel loc pe care-l ocupa acum se va afla Danielle şi va împărtăşi cu el aceste minunate minute de destindere. Odată căsătoriţi, tânăra pereche va veni probabil să locuiască la Fairhoven. Această idee îi era insuportabilă.

S-a înfiorat, atât de tristeţe cât şi de frig. Soarele cobora la orizont şi începuse să adie o briză destul de răcoroasă.

Rosalyn a sesizat deodată un murmur la ureche. Max Barrington îi vorbea cu voce scăzută şi îi anunţa intenţia de a pleca. Pe jumătate amorţită, Rosalyn a reţinut numele lui Danielle. Mereu ea!

- Unde e Anne-Marie? Se ocupă de ea domnişoara Dubois? l-a întrebat ea.

- Nu. Nu vreau să apelez la bunăvoinţa ei. Fetiţa mea e împreună cu nişte colege de clasă. Participă la o plimbare prin pădure.

- Iubeşte natura?

- Nu în mod deosebit. Însă sunt şi mici prietenii. Şi Anne-Marie, ca şi mama ei, adoră să facă pe cocheta.

- O, adevărat? s-a mirat Rosalyn, fără îndrăznească să întrebe mai mult.

- Da. Moşteneşte trăsătura asta de caracter de la fosta mea soţie... S-a făcut rece acum, nu crezi? Mai bine intrăm în casă. Nici nu se pune problema să lipseşti de la serviciu pe motiv de boală, a adăugat el cu severitate.

- De ce aţi ridicat brusc tonul? Am intenţia fermă de a-mi relua serviciul la timp.

El a privit-o direct în ochi. Timp de o secundă, a crezut că el era pe punctul de a-i vorbi. S-a stăpânit, totuşi, imediat şi salutând-o, a plecat.

După plecarea lui, Rosalyn s-a plimbat pe terasă, mângâind în tăcere fotoliul pe care îl atinsese el sau paharul din care băuse. Toată fiinţa ei era îndurerată.

Se întâlnea cu Danielle? Bineînţeles. Departe de a izbucni în lacrimi, aşa cum îi venea, nu s-a mai gândit să stea în umbră şi să-l iubească cu pasiune.

Rosalyn şi-a petrecut cele două săptămâni la Fairhoven, fără ca doctorul să revină. Jessica i-a ţinut companie în timpul zilelor ei de odihnă şi Barry i-a telefonat de două ori. I-a promis, în cele din urmă, să-i facă o vizită în sâmbăta care preceda reîntoarcerea ei la spital.

În acea zi, le-a fost imposibil să iasă. Ploaia a căzut efectiv fără întrerupere. Rosalyn a vizitat casa împreună cu notarul, care n-o cunoştea în întregime.

- Am intenţia să pun să se facă unele renovări, a declarat fata, strălucindu-i ochii. O să vezi, va fi în curând cea mai frumoasă casă din district.

- O să te coste o avere. Uiţi că domnul Barrington nu va plăti decât jumătate.

- O, nu-ţi face griji! M-a asigurat că va prelua toate cheltuielile. E drăguţ din partea lui, nu?

Notarul se uita la ea cu un aer profund neîncrezător.

- Se arată deosebit de generos, nu crezi? a insistat Rosalyn.

- Fireşte. Dar aş vrea să-i cunosc, totuşi, intenţiile adevărate, a continuat omul legii, clătinând din cap. Vorbesc pe plan financiar, bineînţeles. Mă întreb dacă nu cumva a găsit astfel mijlocul de a-şi însuşi Fairhoven în întregime.

Rosalyn a schiţat un gest de nerăbdare. Cu toate acestea, reflectând mai bine, ipostaza lui Barry era plauzibilă.

- Te-ai gândit şi tu la asta, sunt convins. A reluat el după un moment de tăcere.

- Nu e posibil! E el într-adevăr în stare să ia cu japca locuinţa asta?

- Deţine jumătate din ea. Pentru moment nu are dreptul să vândă. În privinţa asta suntem de acord, a apreciat Barry Simpkin. Situaţia respectivă te obligă să plăteşti jumătate din cheltuielile de întreţinere. Te-a anunţat că va plăti el toate cheltuielile. Aţi făcut un acord scris?

- Nu, a murmurat Rosalyn, deconcertată.

- E o greşeală. Într-un asemenea târg, e o precauţie indispensabilă. Crede-mă, ţi-o spun în interesul tău. Lasă-mă să mă ocup de afacerile tale şi-i voi înlătura pe escroci din calea ta.

- Domnul Barrington nu e un escroc! s-a indignat ea. O, scuză-mă, Barry, şi-a revenit ea, confuză. Sunt puţin cam nervoasă. Nu o meriţi. Ai fost atât de bun cu mine.

Notarul s-a aplecat atunci uşor deasupra fetei şi, pe nesimţite şi-a apropiat buzele de ale ei. A sărutat-o în cele din urmă cu mare tandreţe. Cu toate acestea, sărutul lui nu l-a şters pe cel al chirurgului din amintirea lui Rosalyn. Dimpotrivă, simţea şi mai mult ardoarea pasionată a aceluia.

L-a fixat pe Barry cu o privire mirată.

- Sunt mâhnit, s-a scuzat acesta din urmă. În ciuda eforturilor mele, mă tem că m-am îndrăgostit de tine.

- O! Barry! Nu ştiam. Asta mă înduioşează enorm. Totuşi, mă tem că nu sunt demnă.

- Cum poţi pretinde aşa ceva? a exclamat el. Eşti încarnarea visurilor mele cele mai nebuneşti.

Acestea fiind zise, a cuprins-o de mijloc şi a tras-o spre el. La început incapabilă să reacţioneze, fata ş i-a revenit repede şi s-a eliberat puţin cam brutal.

- Te rog! Linişteşte-te. Mi-ai făcut rău, i-a spus ea, frecându-şi braţul.

Într-adevăr, pe pielea ei se imprimase strânsoarea puternică a lui Barry. Acesta din urmă s-a încurcat imediat în scuze.

- Sunt dezolat, Rosalyn. Mă ierţi, nu-i aşa? Te rog, răspunde-mi.

- Sunt bine. Nu te nelinişti, l-a asigurat ea. E târziu. Ar fi bine să pleci acum.

- E totuşi o vreme proastă pentru condus, a insinuat el. Cu permisiunea ta aş vrea să stau aici peste noapte. Dorm în camera lui Anne-Marie sau chiar în salon, pe sofa.

Într-adevăr, se înnoptase şi ploaia făcuse şoseaua alunecoasă şi periculoasă. Prezenţa notarului o enerva. Ar fi dorit ca acesta să plece. Însă cum să nu fie ospitalieră? Dacă făcea un accident de maşină, nu şi-ar fi iertat-o niciodată. Şi, pe

de altă parte, nu avea curajul să-l dea afară. Un refuz risca să-l jignească grav.

Ca atare a consimţit.

- Mă duc să-ţi pregătesc patul la etaj.

A ales camera unde dormea Max Barrington când petrecea weekendurile acolo. Nimic nu amintea existenţa lui. Nu existau nici perie de dinţi, nici aparat de ras, nimic care să-i aparţină.

Rosalyn şi-a alungat din minte imaginea doctorului şi a coborât înapoi la Barry.

După ce au mâncat o cină rapidă, au urcat să se culce, fiecare la câte un capăt al vastei locuinţe. Cu toate acestea, tânăra infirmieră s-a încuiat de două ori, fără să sesizeze prea bine semnificaţia gestului ei.

A doua zi de dimineaţă îşi relua munca la spital. Barry a fost drăguţ şi a dus-o cu maşina în oraş. I-a propus să meargă la concert peste câteva zile. Rosalyn a acceptat. În definitiv, era atât de prevenitor faţă de ea.

Se mai gândea la asta când a intrat în pavilionul Saint-Anne.

- Tot cu capul în nori, Rosalyn, a glumit imediat Jessica, ajungând-o din urmă.

- Eram în curs de a-mi organiza viaţa viitoare. Aşteptând, nu cred că am avansat.

- Nu te teme. Doamna Merry a revenit în apartamentul ei de origine. De acum încolo eu o înlocuiesc pe domnişoara Ray. Iată-mă promovată ca infirmieră şefă. Sper să mă tratezi cu consideraţia conformă poziţiei mele.

Rosalyn a izbucnit în râs. Ziua începea cu o veste excelentă. Dintr-o dată s-a simţit mai uşoară. Doamna Merry nu se mai afla acolo să-i supravegheze şi cel mai mic gest şi să-l informeze pe consultant. Cât despre acesta din urmă, urma să vină după-amiază pentru o vizită rapidă.

- Ştii că trebuia să fie aici de dimineaţă, i-a raportat Jessica. Dar şi-a amânat sosirea cu paisprezece ore. Se va duce, fireşte, cu logodnica la un bijutier pentru a-i cumpăra inelul tradiţional.

Rosalyn fremăta. O clipă, a uitat-o complet pe Jessica, care îşi scosese carneţelul şi hotăra cu o voce tare ordinea de zi.

Să fim serioşi! Max Barrington nu şi-ar abandona bolnavii numai pentru a o însoţi pe Danielle să-şi aleagă un inel de logodnă. Nu era stilul lui!

- Mă asculţi? a întrebat Jessica, scuturând-o de braţ pe Rosalyn.

- Da, desigur. Sunt numai urechi. Dar nu am auzit ultimele tale instrucţiuni.

Jessica s-a uitat grav şi serios la prietena ei.

- E logodit cu altcineva, a declarat ea pe un ton viu. Îţi pierzi timpul suspinând după el.

- Chiar se vede? s-a bâlbâit Rosalyn.

Jessica a ridicat capul cu un aer mâhnit.

- Sunt dezolată, s-a scuzat Rosalyn pentru lipsa ei de atenţie.

- Sper să fii. Nu ajută la nimic să ţinteşti atât de sus. Caută mai bine un băiat din mediul tău. Everett Scott de exemplu... În fine, orice-ar fi, pentru moment avem numeroase sarcini.

Urmând sfaturile Jessicăi, Rosalyn s-a pus pe treabă, fără să se mai gândească defel la Max Barrington. Totuşi, când s-a întors de la masă, pe la unu şi jumătate, se afla din ce în ce mai mult în aşteptare: trebuia să vină curând.

La ora două precis, uşile salonului s-au deschis larg şi Max Barrington a intrat împreună cu alţi medici şi stagiari. Jessica îl evita, iar Rosalyn avea sarcina să răspundă la chemările urgente şi să supravegheze activitatea în secţie în absenţa prietenei ei şi a consultanţilor.

Acesta n-a părut să o remarce pe fată care stătuse cu prudenţă deoparte. Cu puţin noroc, nici nu-şi va da seama măcar de

prezenţa ei. Esenţial era să găsească o ocupaţie departe de chirurg.

Totuşi, soarta a decis altfel.

Când s-a terminat consultaţia, medicul şi infirmiera şefă s-au retras, conform ritualului, în birou.

Chiar în acel moment a sunat telefonul. Rosalyn s-a văzut obligată să răspundă. Era, de fapt, un simplu gest de rutină: un coleg o chema pentru a verifica dacă permanenţa era asigurată.

În timp ce tânăra infirmieră se ocupa de asta, a simţit aspra ei privirea grea şi inchizitoare a lui Max Barrington.

La ce se mai gândea? Presupunea, desigur, că era vorba de un telefon particular. Nu mai termina s-o persecute astfel?

Au schimbat un "bună ziua" politicos şi distant. După care, Rosalyn s-a grăbit să iasă din cameră. Era mai bine să-l evite.

Pe coridor, a scos un oftat de uşurare. Pentru puţin timp, căci aceeaşi sonerie a sunat din nou.

Cu toate acestea, n-a mai fost obligată să revină în birou, pentru că a auzit-o pe Jessica răspunzând.

Credea că a scăpat pe ziua aceea, când din salon, prin geam, l-a văzut pe chirurg că-i face semn să vină.

Ce mai voia? Absentase cincisprezece zile, nimeni nu putea să-i reproşeze nici cea mai mică eroare.

Cu inima bătându-i puternic, s-a îndreptat spre birou cu sentimentul profund al unei catastrofe iminente.

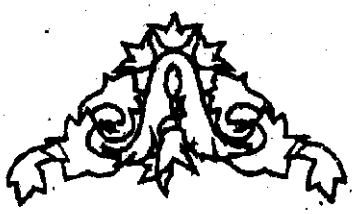

CAPITOLUL X

Max Barrington se uita la Rosalyn. O privea cu severitate.

- Nu ţi-am mai spus că telefoanele particulare sunt interzise la serviciu? a început el, încruntându-se.

Cui îi venise ideea să o caute pe Rosalyn acolo?

- Era... prietenul dumitale Simpkin, notarul, a continuat el. M-a însărcinat să-ţi mulţumesc pentru ospitalitatea pentru noaptea trecută.

Cu obrajii în flăcări, Rosalyn a simţit că o lasă puterile. Era, desigur, un vis urât. Se va trezi curând. Dar vai, nu s-a întâmplat nimic şi chirurgul a continuat şi mai dur.

- Sper că a apreciat cum se cuvine primirea ta călduroasă. Se pare că patul a fost foarte confortabil. Îmi închipui că tu l-ai făcut atât de agreabil, a adăugat el, pe un ton dispreţuitor.

Consultantul a ridicat din umeri şi, salutând-o pe Jessica, care tocmai intra, s-a retras fără alte formalităţi.

Tânăra locţiitoare a privit-o confuză pe prietena ei. Evident nu auzise totul şi nu înţelegea prea bine obiectul litigiului. Rosalyn i-a explicat pe scurt ce se întâmplase.

- După părerea mea, a interpretat greşit cuvintele lui Barry, a explicat Jessica.

- Pentru că asta îl aranja! S-a ambalat Rosalyn. Foloseşte toate prilejurile pentru a mă desconsidera. Mă urăşte.

- Fii serioasă, Rosalyn! Fără copilării. Nu încearcă un asemenea sentiment. Cu toate acestea, e atât de convins că nici una dintre noi nu se ridică la nivelul infirmierelor lui de la Londra, încât nimeni nu-i intră în graţie.

- Ei bine, în acest caz, m-a ales pe mine drept cal de bătaie. Tot timpul are ceva s-ămi reproşeze.

Şi ea avea dreptate. Cu cât trecea timpul, cu atât consultantul manifesta mai puţină răbdare cu ea. Rosalyn a mai avut o dovadă în această privinţă marţea următoare.

Fata se afla în birou şi tocmai ronţăia un biscuit cu ciocolată. Fusese enorm de lucru în ziua aceea. Rosalyn preferase să nu plece nici măcar la dejun. Nu o întrista asta, pentru că-şi sacrifica de bunăvoie timpul liber sarcinilor de serviciu.

Pe neaşteptate s-a deschis uşa şi a intrat Max Barrington. A remarcat imediat prăjitura pe care ea o mânca cu poftă. De îndată ce l-a văzut pe medic, Rosalyn a sărit în picioare, pregătită să înfrunte o nouă predică.

- De ce te găsesc mereu în birou când vin, domnişoară Hayward? a întrebat-o el cu o voce uimitor de agreabilă.

Rosalyn l-a privit cu neliniştc. Era prea amabil. Această gentileţe vădită semăna cu calmul care preceda furtuna.

- E un concurs de împrejurări, domnule. Nu vă lăsaţi înşelat de aparenţe. Stau mai mult la căpătâiul bolnavilor decât aici, a afirmat ea privindu-l direct în ochi.

- Înţeleg. Mă gândeam pur şi simplu că poate preferi munca de birou celei mai ingrate, din salon, cu bolnavii, a replicat el cu un surâs ironic.

- Vă înşelaţi, domnule. Dar nu vă aflaţi niciodată aici când eu mă găsesc acolo, a răspuns Rosalyn prefăcându-se că nu înţelege ironia.

- N-am să-ţi mai tolerez impertinenţa, domnişoară, s-a înfuriat el brusc.

- Scuzaţi-mă. N-am vrut să fiu insolentă.

- Bine. În acest caz, mergi înapoi la treburile dumitale. Se pare că neglijezi cam

prea mult numeroasele paciente care depind de dumneata. În loc să le aduci alinare, stai liniştită aici şi înfuleci prăjituri.

Rosalyn şi-a încleştat pumnii. După cum vorbea, chirurgul o făcea răspunzătoare de o crimă. Cu toate acestea, ea a refuzat să-i dea vreo replică, orice s-ar fi întâmplat. Nimic bun n-ar rezulta dintr-o eventuală ceartă cu consultantul.

- Prăjitura asta reprezenta tot prânzul meu, a explicat ea cu tot calmul posibil. N-am avut răgaz să merg la cantină. De aceea mi-am acordat câteva minute să stau aici. În acest mod, dacă cineva din secţie are nevoie de mine, ştie unde să mă găsească.

- Să trecem peste asta! N-am timp de pierdut cu discuţii inutile. Dă-mi mai bine dosarul domnişoarei Andrea Skilton, i-a ordonat el pe un ton fără replică.

În ciuda valului de descurajare care o copleşise, Rosalyn i-a înmânat dosarul. Tocmai îl răsfoia când intrase Max Barrington.

Acesta s-a aşezat, în fine, în spatele biroului infirmierei şefe, fără să se mai ocupe de Rosalyn. Destul de descumpănită, ea se decisese ferm să nu bată în retragere în faţa încăpăţânatului doctor. S-a aşezat, deci, şi, ostentativ, a început să-şi revadă unele însemnări de serviciu. Dacă maniera ei de a acţiona îi displăcea medicului, nu avea decât

să se plângă conducerii sau doamnei Merry. Doar avea obiceiul!

- Unde ai plasat-o pe fata asta? s-a interesat el pe neaşteptate.

- Pe cine? Pe domnişoara Skilton?

- Bineînţeles. Pe cine altcineva?

- Da, nu mi s-a părut într-o stare prea proastă, a riscat să zică Rosalyn, cu precauţie. Cu toate acestea, am considerat că e mai bine să o admitem în secţie.

- Ai făcut foarte bine, a aprobat-o el, spre marea surpriză a lui Rosalyn. E un caz extrem de delicat, cu atât mai mult cu cât anturajul ei nu ne uşurează sarcina.

- Într-adevăr. A venit cu mama ei. Aceasta n-a lăsat-o să scoată o vorbă şi s-a crezut obligată să răspundă la întrebările mele în locul bietei fete.

- Vreau s-o examinez imediat. A fost consultată de vreun alt medic?

- Da, de doctorul Scott, în timp ce eraţi în sala de operaţie. S-a ocupat de fată de îndată ce a fost admisă aici.

- A, foarte bine! I-am dat de altfel voie să se ducă să ia masa. Îşi iubeşte mult munca, nu?

- Absolut, domnule. Este un practician excelent, foarte conştiincios şi foarte apreciat de bolnave.

- Numai de ele oare? Mă întreb şi eu, s-a interesat Max Barrington, cu un aer misterios.

Rosalyn l-a privit surprinsă. Ce-l apucase? Ce voia să spună cu asta?

Nu părea hotărât să se explice, pentru că s-a ridicat fără vreo vorbă şi a părăsit biroul. Rosalyn a şovăit să-l urmeze. Nu-i dăduse nici o instrucţiune şi, în definitiv, era ora lui de odihnă în acel moment. Cu toate acestea, trebuia întotdeauna ca o infirmieră să-l asiste pe doctor când examina o pacientă.

Rosalyn a făcut deci haz de necaz şi s-a dus după doctor la patul Andreei. Aceasta fusese plasată într-o rezervă cu două paturi, unde se găsea deja o bătrână încântătoare.

- A, totuşi! Abia aşteptam să te văd venind, a declarat consultantul la sosirea lui Rosalyn. Da, o să putem, în fine, să ne ocupăm de această tânără.

Bolnava părea cu mult mai tânără decât cei douăzeci şi doi de ani înscrişi pe fişă. Era fermecătoare, cu ochii mari albaştri şi un păr blond-cenuşiu.

Max Barrington i-a pus câteva întrebări banale cu scopul de a face să se simtă bine. Răspunzându-i, Andrea îl sorbea literalmente din ochi. Se părea că şarmul medicului acţiona din nou.

- De ce se află domnişoara Skilton într-o cameră atât de mică? a întrebat brusc doctorul, fixând-o pe Rosalyn cu duritate.

- Salonul e complet ocupat, domnule, şi nu mai era nici un loc liber în altă parte. Oricum, mâine vom proceda la un schimb cu altcineva. Şi apoi...

Rosalyn a ezitat. Avea ea voie să dea toate aceste date în faţa persoanei interesa?

- Am apreciat că încăperea asta avea să-i convină mai mult. E mai puţin zgomot aici şi toaleta este foarte aproape.

- Să-i cauţi alta, aproape de birou, chiar azi, i-a ordonat el pe un ton hotărât.

- Am înţeles, a consimţit ea.

Fata a tăcut. Cât de nerăbdătoare era să devină infirmieră şefă. Va fi în măsură să spună ce avea pe suflet despre medicii care dădeau peste cap secţia din motiv personal.

Consultantul şi-a continuat examenul. Biata Andrea era de o slăbiciune jalnică. Lui Rosalyn i se sfărâma inima când vedea o fată frumoasă pierzându-şi astfel vitalitatea şi bucuria de viaţă.

După ce a terminat consultul, chirurgul i-a adresat câteva cuvinte încurajatoare şi apoi s-a retras. Rosalyn se pregătea să-l urmeze, când a interpelat-o Andrea.

- Domnişoară! Îl cunoaşteţi? E atât de frumos! Credeţi că e însurat?

- Nu cred. Dar, pentru moment, odihniţi-vă. Revin în câteva minute, a asigurat-o Rosalyn, cu un surâs binevoitor.

Biata Andrea! Asta i-ar mai trebui acum, să se îndrăgostească de acest om rece şi insensibil! I-ar agrava starea depresivă.

Când tânăra infirmieră a ajuns în birou, doctorul o aştepta acolo.

- Îţi reamintesc că pacientele nou admise nu sunt cazate niciodată în camera din fund, domnişoară Hayward.

- Ştiu. Totuşi...

- Ajunge! Conduita dumitale nu are scuze. Îţi reînnoiesc dorinţa mea de a te vedea plecată din pavilionul Saint-Anne. Cred că ţi-am mai spus?

- Serios? a exclamat Rosalyn, simţind cum creşte mânia în ea.

- În orice caz, nu voi mai tolera prezenţa dumitale aici. De ce nu te duci la secţia de medicină generală? Sau la maternitate? Personal, ador nou-născuţii.

- M-aţi vedea cu plăcere acolo, l-a ironizat Rosalyn. Vă urez cât mai mulţi.

Lui Max i s-au încleştat fălcile. Rosalyn şi-a dat seama pe loc că mersese prea departe. Însă era prea târziu!

- Am impresia că drumurile noastre se despart acum, a declarat chirurgul, fixând-o cu ochii implacabili.

- E şi părerea mea, i-a replicat ea, în ciuda emoţiei care-i pusese un nod în gât.

Deci, se întâmplase! Într-o clipă, tot universul lui Rosalyn se răsturnase. Îl pierduse definitiv pe Max Barrington.

Când a revenit Jessica, Rosalyn, cu moartea în suflet, i-a repetat instrucţiunile medicului. Cu toate acestea, a trecut sub tăcerea altercaţia lor.

După-amiaza s-a desfăşurat într-o activitate febrilă. Rosalyn, care normal trebuia să plece la patru şi jumătate, a rămas să uşureze puţin sarcina colegelor ei, supraîncărcate de muncă. Iniţiativa ei n-a fost pe gustul tuturor.

Într-adevăr, Max Barrington i-a telefonat Jessicăi şi i-a cerut s-o trimită acasă pe infirmiera Rosalyn Hayward.

- Rosalyn! a exclamat Jessica. De ce nu se poate trăi în bună armonie cu acest om?

- Nu ştiu. Ai spus chiar tu că nimeni nu se înţelegea cu el.

- Aşa e. Totuşi, ceilalţi fac cel puţin eforturi să evite orice discuţie cu el. Amândoi sunteţi teribili. Îndată ce sunteţi împreună se ajunge la dramă. Îmi amintiţi de nişte substanţe chimice, care intră în reacţie când sunt în contact una cu cealaltă.

- Asta s-a şi întâmplat azi. Şi de data asta s-a dus să se plângă de mine la consiliul de conducere.

- M-ar mira. Mi-a explicat pur şi simplu că nu-i place să întârzii prin secţie. După el, îi citez propriile cuvinte, din dorinţa de a manifesta prea mult zel, rişti să te omori de muncă.

Jessica a tăcut un moment, apoi s-a uitat zâmbind la prietena ei.

- Te asigur că mi-a lăsat mai degrabă impresia cuiva apropiat, îngrijorat de sănătatea ta, decât a unui medic nemulţumit de munca ta.

- E stupid! a conchis Rosalyn, luându-şi rămas bun de la Jessica.

În camera ei de la cămin, a meditat îndelung la situaţia ei. Chirurgul insista ca ea să plece din secţie. Din ce motiv? Unde să se ducă? Îi plăcea în departamentul de chirurgie. Era chiar specialitatea ei. De ce să-şi modifice profilul? Pentru a-i da satisfacţie lui Max Barrington? Nu, era absurd! Şi totuşi...

Rosalyn şi-a înăbuşit un suspin şi s-a aşezat în pat, sperând, fără să fie convinsă, că va adormi repede.

Săptămânile care au urmat au fost în mod deosebit posomorâte. Fata aştepta răspunsul la cererea de schimbare a ser-

viciului, pe care se hotărâse să o trimită consiliului de conducere. Trebuia să primească convocarea la interviul ce urma să-i decidă soarta dintr-o zi în alta.

În tot acest timp, a făcut eforturi, cât a putut, să-l uite pe Max Barrington, muncind cât mai mult. De la cearta lor nu-l mai văzuse nici măcar o dată. Ce se întâmpla cu el? Anunţase oficial logodna cu Danielle?

De fiecare dată când o asaltau aceste gânduri sumbre, îşi dubla activitatea. Muncind, evita cel puţin să se gândească întruna la toate astea.

Monotonia unei asemenea rutine a fost totuşi ruptă de un eveniment neprevăzut.

Ziua începuse fără vreun incident şi în mod cât se poate de banal, cu ceremonia raportului urmată de repartizarea medicamentelor şi distribuirea micului dejun.

Infirmiera de noapte semnalase că Andrea Skilton nu dormise şi că se plânsese încontinuu de o extremă oboseală. Se părea că tânăra bolnavă nu mai suporta spitalul.

La drept vorbind, cazul ei era problematic. Independent de mica afecţiune pentru care se găsea acolo, Andrea avea suferinţe psihice. Şi, în ciuda tuturor

precauţiunilor pentru a se evita cel mai mic zgomot, suferea de insomnie cronică.

Această situaţie o mâhnea pe Rosalyn, pe care o impresiona starea ei şi dorea din tot sufletul să se restabilească. Din păcate, dispoziţia constant depresivă a Andreei îi deteriora grav starea sănătăţii. Nu se putea prevedea nici o intervenţie medicală până nu se elibera de secretul care o măcina.

În acest scop, Rosalyn se preocupa din toată inima să-i câştige încrederea. O făcea pas cu pas, de teamă să n-o înspăimânte.

În ziua aceea, Leonora Atkins a alergat s-o caute pe Jessica. Biata fată era foarte agitată. Andreea dispăruse.

- Şedea în pat, agreabilă şi frumoasă, explica stagiara pe jumătate în lacrimi. Am jucat scrabble cu ea. Însă simţeam că nu merge. Nu se putea concentra şi părea preocupată. Şi numai ce lipsesc două minute... Când m-am întors, nu mai era în pat.

Rosalyn şi Jessica au schimbat o privire îngrijorată şi au organizat imediat căutările.

După momente îndelungate şi agonizante, Rosalyn a descoperit-o în sfârşit pe fugară. Aceasta se afla pe balustrada unui balcon. Cea mai mică mişcare bruscă ameninţa să o prăvălească în vid. În mod

normal, acel loc era interzis. Dar bolnava nu ţinuse cont. În plus, reuşise să deschidă, Dumnezeu ştie cum, uşa-geam şi s-o închidă după ea. Era imposibil deci să te duci la ea.

Rosalyn a bătut uşor în geam. Andrea a întors capul spre ea, dar nu s-a mişcat din loc.

- Te rog, Andrea. Suntem puţine în secţie. Nu pot să rămân cu tine prea mult, mai ales dacă mă laşi la uşă, pleda Rosalyn.

Tânăra bolnavă, fără să-şi părăsească locul, a deblocat fereastra. I se părea cu adevărat evident că Rosalyn nu avea de gând să-i facă nimic rău.

- Ce faci aici? a întrebat-o Rosalyn, simulând cel mai mare calm.

- E inutil să-mi ceri să merg înăuntru, pentru că nu vreau.

- Totuşi, trebuie... dacă nu, pierzi masa.

Rosalyn s-a cutremurat şi a întins instinctiv mâna. S-a temut un moment că Andrea se va rostogoli în faţă. Cu toate acestea, slavă Domnului, poziţia ei era stabilă şi fata a rămas pe loc.

Rosalyn s-a gândit în mare viteză. Cel mai bine era să nu-i arate prea mult interes. Era singura şansă de a o linişti pe disperată. Dacă aceasta din urmă simţea privirile spectatorilor aţintite asupra ei, i se va face cu siguranţă frică. Şi, atunci...

- Nu crezi că e frig afară? a continuat Rosalyn. Îţi place aerul rece atât de mult?

- Nu. Dar detest salonul. Sunt prea multe bătrâne care nu înţeleg nimic. Era mai bine în camera cea mică...

Andrea şi-a schimbat atunci poziţia. Rosalyn a făcut o mişcare maşinală spre ea. Din fericire, nu a fost nici o problemă.

În ciuda temperaturii relativ scăzute pentru acel anotimp, Rosalyn a simţit sudoarea curgându-i pe frunte.

În plus, i-a văzut, aplecaţi pe ferestre, pe membrii personalului, printre care se găseau Jessica şi... Max Barrington. Toţi erau foarte atenţi la ceea ce spunea tânăra infirmieră.

- Nu trebuie să fii supărată pe ei, Andrea, a încurajat-o Rosalyn. Ştii, cei mai mulţi au copii de vârsta ta şi bănuiesc că doresc pur şi simplu să te răsfeţe puţin.

- Mi-ajunge de la mama, a declarat ea întorcând privirea.

Rosalyn a profitat pentru a le face semn colegilor să plece. Dacă îi vedea, tânăra îşi ieşea din minţi. Rosalyn a constatat cu uşurare că Max Barrington se îngrijea să-i trimită pe oameni la treburile lor.

În acel moment, prin dreptul soarelui a trecut un nor negru. Se făcea din ce în ce mai rece.

- Bine, eu plec acum, a spus Rosalyn. O să plouă din clipă în clipă. Dacă nu ne grăbim, o să ne ude ploaia.

Brusc, profitând de neatenţia ei, a apucat-o strâns de braţ pe fată şi a obligat-o să coboare de unde se cocoţase. Apoi, într-o clipită, a tras-o spre ea. Dacă i-ar sări cineva în ajutor! Pentru că Andrea care îşi revenise din surpriză, începuse deja să se zbată. Din fericire, o infirmieră şi un brancardier au venit în grabă şi au ajutat-o pe Rosalyn s-o ţină pe pacientă.

- Ne-a fost cald! a spus ea pe un ton care se voia glumeţ. Presupun că ţi-e foame acum, Andrea.

Rosalyn a însoţit-o pe bolnavă în salon. Parcurgând coridorul, n-a zărit nici cea mai mică urmă a consultantului. Probabil că fusese chemat în altă parte.

Nu era nici o problemă. În momentul în care cele două tinere au ajuns la destinaţie, el a ieşit din biroul ei şi a abordat-o pe Andrea. A rugat-o să vină până în birou. Rosalyn a urmat-o şi ea, firește, pe fată, dar a fost respinsă în mod energic.

Decepţionată şi jignită de atitudinea arogantă a lui Max Barrington, s-a apucat să ajute la distribuirea micului dejun şi i-a raportat Jessicăi detaliile incidentului. Pe măsură ce timpul trecea, era din ce în ce mai

convinsă că doctorul nu va ezita să-i atribuie ei responsabilitatea pentru fuga Andreei. Nu era prima oară când ar fi fost nedrept faţă de ea.

N-a avut timp să se frământe cu aceste gânduri sumbre. O stagiară a anunţat-o, într-adevăr, că era chemată la direcţie.

S-a dus deci la consiliul de conducere, unde o aştepta o reprezentantă pentru întrevederea obişnuită. Era o femeie mai în vârstă, care a primit-o foarte cordial.

- Dă-mi voie să te felicit pentru sângele tău rece şi o remarcabilă prezenţă de spirit, a vorbit ea. Domnişoara Skilton era cât pe aci să se omoare. I-ai salvat viaţa.

- O!... N-a fost nimic. Adevărat, a bâiguit Rosalyn, roşie de zăpăceală.

- De ce vrei să te muţi de la pavilionul Sainte-Anne? a întrebat-o femeia mai în vârstă din senin. Faci echipă bună cu domnişoara Jessica Bradley. Cred că te înţelegi bine cu ea?

- Da, numai că asta nu are nimic de a face cu ea. Vreau pur şi simplu să schimb...

Vocea i s-a sugrumat în faţa minei neîncrezătoare a interlocutoarei ei.

- Hai, domnişoară Hayward! Eşti prea de puţină vreme în această secţie pentru a te fi plictisit deja. Nu e cumva din cauza doctorului Barrington?

Rosalyn a ridicat capul fără să scoată un cuvânt. Ce mai putea adăuga?

- La urma urmei, poate e preferabil, a continuat femeia. Doctorul Barrington mi-a mărturisit că ar dori pe cineva mai în vârstă pe postul tău.

Tânăra infirmieră a încuviinţat cu tristeţe. A convenit după aceea cu şefa personalului să mai rămână doar o săptămână la secţia de chirurgie.

În câteva zile, consultantul Max Barrington îi va ieşi pentru totdeauna din viaţă.

Era poate mai bine aşa!

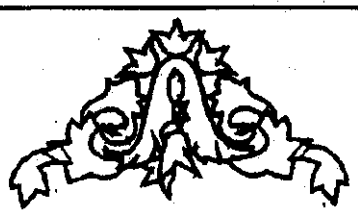

CAPITOLUL XI

Ultima săptămână a lui Rosalyn la chirurgie coincidea cu sărbătoarea anuală a spitalului. Weekendul dădea în mod tradiţional ocazia organizării unei zile, denumită a "uşilor deschise", care atrăgea întotdeauna multă lume.

Pentru a se conforma obiceiurilor, Rosalyn şi-a propus spontan să ţină un stand sâmbătă, prima zi a noii ei libertăţi. Într-adevăr, scurta ei carieră la pavilionul Sainte-Anne se sfârşea vineri seara.

Îşi va petrece apoi duminica la Fairhoven. Da, poate. Pentru că ideea de a-l întâlni acolo pe Max Barrington îi era greu de suportat. Cu toate acestea, câteva ore de odihnă la ţară i-ar prinde bine. Şi, în definitiv, mai avea timpul să chibzuiască!

În perspectiva aceasta, a muncit ca şi când nimic nu avea să se întâmple. Deşi, în jurul ei, toţi membrii personalului nu discutau decât de manifestarea de a doua zi şi de marele bal în continuare. Acesta constituia, în general, o ocazie de a te îmbrăca cu ce aveai mai bun şi de a fi împreună cu

chirurgul şi membrii consiliului de conducere.

-Rosalyn păstra o amintire proastă despre balul la care participase cu un an înainte. Nu dansase atunci decât o singură dată, cu Everett Scott. Şi deşi îi plăcea mult să danseze, s-a văzut obligată să-i ţină companie unui vechi consultant, doctorul Turner, care îşi rupsese piciorul. Îi rămăsese deci de la acea serată o impresie dezagreabilă de solitudine şi renunţare. De asemenea, se decisese să nu mai meargă altă dată.

În timp ce îngrijea o bolnavă, l-a zărit pe Everett care îi făcea semn să vină să-l vadă.

- Vin cumva prea târziu? Cenuşăreasa merge la bal? a întrebat-o el surâzând.

- Cum aşa?

Nu i-a venit să-şi creadă ochilor: popularul şi simpaticul Everett Scott părea hotărât s-o invite.

Rosalyn l-a privit pe tânărul medic cu un aer surprins.

- Credeam că n-o să am posibilitatea să particip în acest an la marele bal, i-a explicat el. Dar Max Barrington mi-a propus să facă el de gardă în locul meu. Firește că am acceptat. Puţină mişcare prin secţie te pune pe picioare. Asta îi va face bine.

- Domnul Barrington? a exclamat Rosalyn, fără să-i vină să creadă.

- În persoană. Mi-a mărturisit că de data asta nu va participa la serată. Îi este imposibil.

O fi oare din cauza lui Danielle? Se reîntorsese din Franţa? În acest caz, medicul nu va veni duminică la Fairhoven. Deci Rosalyn avea toată libertatea să se ducă.

- Ei bine, dulce Rosalyn, îmi acorzi privilegiul de a mă însoţi?

Rosalyn a ridicat involuntar capul.

- Da, cu plăcere. Fără un cavaler aş fi renunţat.

- Ce!? Curtezanul tău titular nu ţi-a telefonat? Da, aminteşte-ţi, e vorba de notarul seducător în compania căruia ai petrecut o noapte imprudentă. O ştiu de la consultantul nostru.

Rosalyn s-a înroşit, ceea ce l-a făcut pe Everett să izbucnească în râs. Gluma lui era de foarte prost gust. Cu toate acestea, nu-i purta pică.

Şi-a dat subit seama că uitase complet de existenţa lui Barry. Şi, ca atare, nu se gândise nici măcar o clipă că ar putea să o însoţească la bal. Ar fi pariat cu încredere că notarul ar fi fost, totuşi, încântat. Dar Rosalyn, pe de altă parte, nu ţinea prea mult

să meargă. Era mai cuminte, deci, să nu-i încurajeze dragostea nebunească pentru ea.

- Vin să te iau pe la şapte şi jumătate, i-a spus Everett. Nici nu se pune problema să stai singură la cămin mâine seară. Nu-i aşa?

- Absolut! Te aştept la uşa de la intrarea în anexă. Şi încă o dată, mulţumesc, Everett.

- Şi pentru ce motiv, mă rog? Norocul e al meu, de fapt. O voi însoţi pe cea mai frumoasă infirmieră din spital. Eu ar trebui să-mi manifest gratitudinea.

Rosalyn a râs în hohote. Această conversaţie cu Everett o dispusese. Se pregătea să meargă în salon pentru a se ocupa de pacienta ei, când l-a văzut pe Max Barrington la doi paşi de ea. O privea cu dezaprobare.

S-au fixat din ochi, fără să ajungă să pronunţe vreun cuvânt. O tăcere grea, de plumb, s-a aşternut între ei ca un zid de netrecut.

Tulburată, Rosalyn a considerat că e bine să înceapă ea.

- Ei bine, vă zic rămas-bun, domnule. E ultima mea zi la pavilionul Sainte-Anne.

- Ştiu, i-a replicat el laconic. Totdeauna am apreciat că e soluţia cea mai bună. Deci, la revedere, domnişoară.

Cu aceste cuvinte, el a intrat în birou, închizând uşa în nasul fetei. Rosalyn a tresărit ca şi cum ar fi fost lovită de o mână invizibilă.

Obţinuse, astfel, dovada pe care o căuta. Max Barrington nu o iubea. Până în prezent, refuzase inconştient o asemenea eventualitate. Cu toate acestea, de acum încolo nu-şi mai putea permite nici o îndoială. Şi nu-i mai rămânea decât să plece cât mai curând posibil.

A doua zi seara, Rosalyn era gata la ora indicată de Everett. Sărbătoarea de la Spitalul Jevington se desfăşurase bine şi se înregistraseră multe donaţii la standul ţinut de tânăra infirmieră.

Când s-a întors în camera ei, a îmbrăcat din nou rochia neagră pe care o purtase la recepţia de la Fairhoven. Era singura care corespundea pentru asemenea ocazii şi, în ciuda amintirilor dureroase legate de ea, ţinea mult la acea rochie.

Cum serile deveniseră tot mai răcoroase, Rosalyn s-a înarmat şi cu o jachetă albă. Era o precauţie indispensabilă, cu atât mai mult cu cât în maşina lui Everett se făcea un curent formidabil.

Dar soneria telefonului a smuls-o subit din gândurile ei. Era Everett. Părea enervat

la culme. Pentru moment, lui Rosalyn-i-a fost greu să înţeleagă explicaţiile pe care i le dădea.

- Cum? a explicat ea, stupefiată. Nu poţi să mă duci la bal? Şi ce legătură are asta cu Barrington?

- Imaginează-ţi că s-a răzgândit. M-a anunţat acum o clipă că se va duce, totuşi, la bal şi că, în consecinţă, va trebui să-mi fac garda în mod normal.

- Everett! Nu e frumos din partea ta să faci glume de-astea! a exlamat Rosalyn, în pragul lacrimilor. Nu poate să-ţi joace o asemenea festă. E absurd.

- Oh, ba da! Cu toate acestea, în marea lui bunătate, m-a asigurat că voi putea să particip cel puţin la sfârşitul seratei. Mă va înlocui pe la zece. Bănuiesc că mica lui prietenă s-a întors şi simte nevoia de a ieşi în seara asta. Sunt de-a dreptul mâhnit, Rosalyn. Te deranjează să mă aştepţi până scap? Chiar dacă voi fi atât de obosită, încât să nu fiu în stare să dansez măcar un rock...

- Asta nu are nici o importanţă, Everett. Voi aştepta cu răbdare. Nu-ţi face griji, a reuşit să mai articuleze Rosalyn, pe care decepţia o împiedica să vorbească.

După ce a închis telefonul şi-a reluat respiraţia şi a ieşit pe coridor să se calmeze puţin.

Chirurgul ăsta era un monstru de egoism! Ce avea cu bietul Everett? Dacă măcar ar fi fost atunci, acolo, în faţa ei, i-ar fi...

O voce gravă a făcut-o să tresalte.

- Ah! Eşti deja gata !

Era Max Barrington! Rosalyn a rămas multă vreme cu gura căscată, privindu-l, fără să zică nimic. El a apucat-o atunci de braţ şi a condus-o afară spre Jaguarul lui.

Incapabilă să reziste, Rosalyn făcea eforturi ca mai întâi să-şi stăpânească agitaţia care clocoteşte în ea. Îndată ce medicul a pornit maşina puternică, şi-a revenit, în fine, în fire.

- Aş putea să ştiu unde mă duceţi? a întrebat ea pe un ton glacial.

- La bal, firește. Unde altundeva aş putea s-o duc pe frumoasa Cenuşăreasă? a spus el cu ironie.

- Numai că... i-am promis lui Everett Scott să merg cu el, a protestat Rosalyn. Trece să mă ia ceva mai târziu.

- Serios? Şi i-ai dat rendez-vous la tine în cameră? a întrebat el cu voce brusc stinsă.

- De ce nu! Consemnele căminului sunt extrem de suple. Ştiţi doar, trăim într-o epocă liberală.

- Cred că-mi amintesc că mi-ai mai spus-o, a replicat el cu un surâs amuzat.

Rosalyn a considerat că e mai bine să nu mai adauge nimic. Când au ajuns la destinaţie, a ezitat să coboare din maşină. Se aştepta oare doctorul ca ea să stea cuminte pe scaun, în timp ce el o să danseze cu Danielle?

- N-am nici un cavaler, i-a spus ea. Aş prefera să-l aştept aici pe Everett decât să stau într-un colţ. Nu-mi place să rămân singură.

- Eşti într-adevăr un copil fantastic şi visător, a exclamat el, uitându-se fix la ea cu tandreţe.

- Cum aşa?

- Îţi aduci aminte de ziua când eram la Fairhoven şi mi-a mărturisit că mătuşa ta îţi spunea adesea aşa? Ţi se potriveşte încă perfect.

După ce a rostit acele cuvinte i-a mângâiat părul de culoarea mierii. Rosalyn s-a înfiorat fără să vrea.

- Parcă ar fi de mătase. De ce porţi părul strâns? Lasă-l liber, fiecare ar avea posibilitatea să-l admire.

O clipă, a avut impresia că intenţiona să se aplece spre ea şi s-o sărute. Cu toate acestea, el s-a încordat şi a ieşit foarte repede din maşină.

Puţin dezamăgită, Rosalyn i-a urmat exemplul. Hotărâtă să nu-şi manifeste

emoţia, a simulat că nu o interesează ceea ce se întâmpla în jurul ei. Îndreptându-se spre sala de bal, a văzut colegi de serviciu care i-au adresat mici semne amicale.

Fără nici o îndoială, toţi îl recunoscuseră pe însoţitorul ei. De mâine, tot spitalul va fi la curent cu presupusa legătură dintre Rosalyn Hayward, o simplă infirmieră, şi celebrul chirurg.

A oftat. Dacă ar fi fost prezentă Danielle, bârfele nu ar fi mers probabil prea departe.

După ce şi-a lăsat jacheta la garderobă, Rosalyn s-a îndreptat spre ringul de dans. Unde era oare domnişoara Dubois? A căutat-o din ochi câteva clipe. Spre marea ei stupefacţie, medicul se afla lângă ea. Şi, mai mult, a invitat-o chiar să danseze.

Slavă Domnului, era o melodie modernă, în care partenerii stau departe unul de altul. Făcând paşi foarte complicaţi. Rosalyn scruta mulţimea în speranţa de a o vedea pe sculpturala domnişoară Dubois. A descoperit în trecere chipuri cunoscute, dar franţuzoaica nu se afla printre ele. Lipsea, de asemenea, şi Jessica. Era de gardă în seara aceea.

Cât de mult îi lipsea lui Rosalyn, care resimţea nevoia imperioasă a prezenţei ei afectuoase.

Când orchestra s-a oprit, Max a condus-o pe Rosalyn la o masă pe care o rezervase. S-au instalat acolo în liniște. Un chelner a venit imediat și le-a adus câte un pahar de whisky. Chirurgul schimba din când în când câteva cuvinte cu vecinii, medici ca și el. Rosalyn care s-a simțit exclusă, a înghițit puțin alcool. Toate mijloacele erau bune pentru a uita tristețea îngrozitoare care o afecta. În plus, avea nevoie de forță pentru a o înfrunta pe Danielle.

Dar unde era ea oare? În mijlocul acelor oameni era imposibil să reperezi pe cineva.

- Cauți pe cineva pe care-l cunosc și eu? a întrebat deodată Max Barrington.

- Nu e nici o persoană aici, pe care să fie necesar să v-o prezint, a glumit Rosalyn.

- Nu lipsește decât seducătorul Everett Scott. E ocupat, cred.

- Serios? Știți perfect de bine unde e, s-a înfuriat Rosalyn.

- E privilegiul rangului, a decretat el surâzând.

Rosalyn era cât pe aci să-l pălmuiască. Însă ceva rece și enigmatic din ochii negri ai medicului a împiedicat-o.

Era tulburată și speriată în același timp. Privirea aceea îi făcea pielea ca de găină...

S-a cutremurat. Pentru a-şi da curaj din nou, a mai luat o înghiţitură de whisky.

Exact în acel moment, orchestra a început să cânte o melodie languroasă. Fără să-i ceară părerea, chirurgul a apucat-o de braţ şi a condus-o pe ringul de dans.

A luat-o în braţe şi a strâns-o la piept. O senzaţie delicioasă a inundat-o încet, încet pe fată, în ritmul muzicii. Dorea ca acele momente să se prelungească la infinit. Apoi, când a început valsul, a ţinut-o şi mai strâns. Rosalyn avea impresia că leşină de plăcere.

Era acum sigură că chirurgul îl înlăturase pe Everett pentru a o aduce el însuşi la bal. De ce? Din dragoste? Nu, sigur că nu! Poate, pur şi simplu din prietenie, cum îi spusese la Fairhoyen cu puţin timp înainte.

Oricum, nu o invitase pe Danielle. Aceasta probabil că stătea cu Anne-Marie.

Rosalyn se pregătea să-l chestioneze pe Max despre ea, când l-a văzut că se îndepărtează brusc şi priveşte pe cineva peste umărul ei. Tânăra infirmieră s-a întors şi a văzut-o... pe Danielle Dubois.

- Max. Dragul meu. Scuză-mă că am venit atât de târziu, a rostit aceasta din urmă, ignorând-o făţiş pe Rosalyn.

Chirurgul a condus-o înapoi la masă şi, după câteva scuze scurte, a părăsit-o.

Rosalyn s-a făcut lividă. Cum îndrăznea? Ştia că Danielle nu va veni la timp. Atunci, de ce n-ar profita de una din subordonate, în mod deosebit disponibilă? Se servise de ea, fără cea mai mică consideraţie faţă de sentimentele ei.

Când Danielle a revenit însoţită de consultant, i-a aruncat o privire veninoasă lui Rosalyn.

Era de neconceput să mai rămână lângă ei. Şi-a luat rămas bun foarte repede şi a fugit din sală, înainte ca medicul să aibă timp să reacţioneze.

Nu conta că nu avea nici un vehicul. Se va întoarce acasă pe jos. Mai degrabă aşa, decât să mai îndure o umilinţă!

CAPITOLUL XII

Rosalyn se agita acum în bucătăria de la Fairhoven. După scena care o pusese la grea încercare în ajun îşi căpătase tot calmul şi căuta să uite atitudinea odioasă a lui Max Barrington, pregătind masa de prânz.

Deodată un scrâşnet de pneuri i-a atras atenţia afară. Ce se întâmpla? Vreun automobilist imprudent care deviase de la drum? A observat atunci o maşină care venea în viteză spre casă. Era maşina chirurgului. S-a oprit brusc în faţa casei, în afara vederii lui Rosalyn.

În zadar şi-a întors gâtul cu speranţa de a-l zări pe medic. Unde dispăruse? S-a întors maşinal şi... a tresărit de uimire: se afla în faţa ei, cu ochii scânteind de uimire.

- Unde e? s-a înroşit el venind spre ea şi apucând-o violent de mână.

- Cine? Tot mai aveţi ceva cu mine? Daţi-mi drumul! Acest gen de intimidări poate o seduc pe... cealaltă femeie, dar nu pe mine.

- Cum? De cine vorbeşti? a întrebat-o el, stopat brusc în elanul lui.

Era încă foarte furios. Totuşi, stupoarea lui era atât de mare încât i-a dat drumul lui Rosalyn.

- Cum cine, domnişoara Dubois! a exclamat ea. Franţuzoaica pe care aţi aşteptat-o în compania uneia din infirmierele dumneavoastră.

Vocea lui Rosalyn s-a sugrumat într-un hohot de plâns. Nu mai ştia cum să-i explice, cum să-i arate...

- N-o mai amesteca pe Danielle, a întrerupt-o chirurgul. Unde e Anne-Marie? Am venit s-o iau acasă.

- Fetiţa dumneavoatră? s-a mirat Rosalyn. Din câte ştiu, nu e aici. I s-a întâmplat ceva?

- A dispărut. Sunt extrem de îngrijorat. Ziarele sunt pline de diverse fapte când fetiţele nu mai sunt găsite în viaţă, a declarat Max, pălind.

- Când v-aţi dat seama? a întrebat Rosalyn, lăsându-se pe un scaun.

- Foarte devreme în dimineaţa asta, a răspuns el punând mâna pe umărul infirmierei. Îşi bea laptele când am părăsit-o să văd nişte hârtii în cabinetul meu de lucru. Cum am constatat dispariţia ei, am alergat

la proprietăreasa noastră care are grijă de ea când nu sunt acasă.

- A? Credeam că Danielle face asta...

- Da. Uneori. De altfel, ea mi-a sugerat să vin să te văd. Se pare că i-ai spus lui Anne-Marie că este binevenită la Fairhoven. După cele spuse de Danielle, i-ai dat voie chiar să se refugieze aici oricând dorea. A fost o nebunie, Rosalyn.

- Nu i-am propus niciodată aşa ceva lui Anne-Marie!

- Şi eu am crezut că nu i-ai spus. Era o propunere absurdă să i-o faci unui copil. Cu toate acestea, trebuie să mă conving. Într- adevăr, Danielle m-a asigurat că...

E ezitat un moment.

- ... Ai atras-o pe Anne-Marie pentru a te răzbuna pe mine. Pentru că te-am abandonat ieri seară.

- Cum a putut pretinde o asemenea ticăloşie? s-a indignat Rosalyn. Ce fel de femeie e?

- Hai! Nu te supăra. În definitiv, bănuielile domnişoarei Dubois nu au prea mare importanţă. Esenţialul e să-mi găsesc fetiţa.

- Aveţi dreptate.

- Verifică din nou dacă nu se ascunde pe undeva prin casă. În acest timp, eu caut pe afară, i-a ordonat Max.

Rosalyn s-a năpustit imediat prin toată casa. N-a descoperit nici o urmă, nici în camere, nici prin dulapuri, nici prin numeroasele unghere ale acelei vile vaste. Să nu fi căzut cumva în...

Când Rosalyn a ajuns alergând la marginea piscinei, Max Barrington se afla acolo. Văzând-o, a clătinat din cap cu un aer descurajat.

- Nu e nici prin dependinţe, a informat-o el. Să încercăm în grădină, chiar dacă...

A lăsat fraza neterminată şi a pus mâna pe mâna lui Rosalyn. Degetele li s-au înnodat un moment şi s-au desprins la fel de repede.

După ce s-a risipit acea clipă scurtă de emoţie, medicul şi Rosalyn şi-au reluat cercetările. În zadar însă!

- Am senzaţia penibilă, Max, că nu e aici, a declarat fata fără să-şi dea seama că i se adresează cu numele mic. Mi se pare imposibil să se fi deplasat pe jos şi e numai un singur autobuz pe zi care deserveşte Fairhoven.

- Anunţ poliţia.

În acelaşi moment, în curte a pătruns un taxi. Din el a ieşit o bătrână cu părul cărunt ţinând de mână o Anne-Marie

ciufulită. Copilul s-a desprins numaidecât de ea şi a fugit spre tatăl ei.

- Nu vreau să plec, a strigat Anne-Marie, care începuse să se înece de plâns.

S-a aruncat apoi în braţele lui Rosalyn şi şi-a îngropat capul în fusta ei, plângând în hohote.

- Nu-i lăsa să mă ia, te implor. Vreau să rămân cu tata.

Rosalyn a strâns-o pe fetiţă la piept şi a legănat-o cu tandreţe. Era singura modalitate de a o consola în durerea care o zguduia. Tânăra infirmieră a dus-o apoi pe fetiţă în bucătărie şi i-a oferit îngheţata cu frişcă pe care o pregătise pentru dejun.

Anne-Marie s-a uitat cu interes la desert.

- Înainte, aş vrea să mă spăl pe dinţi şi pe păr. E plin de pânze de păianjen şi de praf.

- Du-te în baie. Îţi promit că nu mă ating de îngheţată, a adăugat Rosalyn surâzându-i cu drag.

După câteva clipe, fata i-a văzut că intră pe Max Barrington şi pe bătrână. Necunoscuta era doamna Bradwell, proprietăreasa chirurgului.

- Anne-Marie se afla la mine, a explicat consultantul. Se ascundea în magazia de cărbuni.

- O, înţeleg acum de ce e în halul ăsta! Se spală în acest moment, a explicat Rosalyn.

- Magazia e de regulă închisă cu cheia, a intervenit doamna Bradwell. Însă broasca s-a stricat şi micuţei nu i-a fost greu să intre acolo. Pe de altă parte, nu-mi explic de ce domnişoara Dubois n-a reuşit s-o descopere. Se uitase şi înăuntru.

- Unde... unde e Danielle Dubois? a întrebat Rosalyn. O mai caută încă pe fiica ei adoptivă? În sfârşit... vreau să spun Anne-Marie. Trebuie să fie teribil de îngrijorată şi...

N-a terminat, speriată de privirea înnegurată ce i-o arunca Max. Se pare că făcuse o gafă, în faţa nou-venitei.

- Oh! A abandonat căutările, a declarat doamna Bradwell. S-a întors la ea, furioasă la culme. Mi-a spus că atâta timp cât domnul Barrington nu o va da pe fetiţă la pension, refuză să se căsătorească cu el.

În mod vizibil, bătrâna era încântată.

- A spus chiar că va trebui să fie implorată pentru a reveni, a continuat ea. Drept care, i-am zis că ar face mai bine să se întoarcă la Paris. Domnul nu e dintre aceia care se prosternează în faţa oricărei femei.

Chirurgul a râs amuzat. Rosalyn a pufnit şi ea la rândul ei. Pe drept cuvânt, pe de

o parte, tonul indignat al proprietăresei o înveselea mult şi, pe de altă parte, o încânta ideea că şansele lui Danielle de a deveni doamna Barrington se diminuaseră.

Doctorul a plătit taxiul şi i-a propus doamnei Bradwell să o conducă acasă.

În acest timp, Rosalyn i-a servit îngheţata cu frişcă lui Anne-Marie, care revenise curată şi rozalie din baie. Aceasta i-a mărturisit atunci motivul fugii ei. O auzise pe Danielle cerându- i tatălui ei să o plaseze într-o şcoală-internat. Pentru o fetiţă atât de mult ataşată de unicul ei părinte, a fost intolerabil.

Rezulta, din ceea ce spunea, că franţuzoaica nu suporta ca Anne- Marie să se comporte ca toţi copiii de vârsta ei. Nu vedea în viitoarea ei fiică adoptivă decât un animal mic dresat, pe care îţi făcea plăcere să-l arăţi în societate. Nimic mai mult.

Rosalyn a luat-o pe Anne-Marie de umeri şi a îmbrăţişat-o cu tandreţe. Se simţea plină de compasiune faţă de aceea pentru care domnişoara Dubois îl mustrase pe Max. Pentru că nu era nici o îndoială că franţuzoaica era geloasă pe fetiţă. Cu atât mai mult cu cât ea nu locuia cu chirurgul, după cum spunea doamna Bradwell.

Această noutate i-a alinat inima lui Rosalyn.

Când Jaguarul a revenit, amândouă deveniseră prietene bune şi discutau vesele. Anne-Marie vorbea deja că vroia să crească peşti roşii într-un mic bazin.

Intrând în bucătărie, Max a surâs cu indulgenţă.

- Şi cine o să se ocupe de ei? a întrebat el.

Anne-Marie a tresărit, dar a fost liniştită imediat de Rosalyn, care a luat-o cu gingăşie de mână.

- Trebuie mai întâi să ai acordul noului grădinar, a reluat el. Şi pe de altă parte, nu stai suficient la Fairhoven pentru a-i îngriji cum se cuvine.

Lui Rosalyn i s-a strâns inima. Biata Anne-Marie! Dacă ar avea posibilitatea să locuiască fericită acolo... pentru totdeauna. Dar vai, nici nu te puteai gândi... Numai dacă Rosalyn ceda Fairhoven.

- Rămâneţi la dejun? s-a interesat ea brusc. Aştept un invitat, dar am de mâncare pentru un regiment întreg.

- Şi cine e? a întrebat-o chirurgul cu un aer consternat.

- Everett Scott. Când a ieşit din gardă seara trecută, era prea obosit pentru a mă mai conduce la bal... şi l-am invitat să vină azi. Dragul de el! Îi datorez asta!

- Rosalyn! a exclamat consultantul. Aveam intenţia să petrec o duminică liniştită, mai ales după toate emoţiile prin care am trecut. Îţi mărturisesc că ideea de a suporta prezenţa unuia din colaboratorii mei nu mă încântă deloc. Drept care, ţi-aş fi recunoscător să ai grijă să nu fiu deranjat.

Cu aceste cuvinte, s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit, lăsând-o singură pe Rosalyn cu fetiţa. Cu toate acestea, tânăra infirmieră era de altă părere. În ciuda atitudinii dezagreabile a medicului era hotărâtă, mai mult ca niciodată, să-l pună la curent cu marea ei decizie.

I-a dat hârtie şi creioane colorate lui Anne-Marie şi s-a dus în salon după Max Barrington.

A cuprins-o înfiorarea când a simţit privirea grea şi insistentă a chirurgului aşternându-se asupra ei.

- Aţi vrea partea mea din Fairhoven? i-a propus ea dintr-odată.

- Cum? Vrei să o vinzi? a întrebat el apropiindu-se de ea.

Instinctiv Rosalyn s-a dat înapoi până s-a ciocnit de perete.

- Da, a bâiguit ea. Aţi avea astfel toată casa şi Anne-Marie şi-ar putea creşte peştişorii ei roşii şi poate şi un câine...

- Şi mai ce? a ironizat-o el.

- Când vă veţi căsători vă veţi simţi cu siguranţă mai bine într-o locuinţă încăpătoare ca aceasta.

- Şi dumneata ce faci?

- Am alte proiecte, a minţit ea.

- A, da!? Şi care ar fi ele? a întrebat el pe un ton muşcător. Are legătură cu Everett Scott?

- Posibil. Oricum, asta nu vă priveşte.

- Ia uite! Bănuiam că ai intenţia să te căsătoreşti cu el.

Şi unde o să locuiţi?

Roşie de zăpăceală, Rosalyn a tăcut.

- În definitiv, nu contează, a reluat el sec. Viitoarea mea soţie va dori desigur să locuiască într-un cadru atât de plăcut ca acesta. Îţi cumpăr deci jumătatea de casă care îţi revine.

- Mulţumesc, a murmurat Rosalyn.

Deci, nu negase că se va căsători cu Danielle. Micuţa Anne-Marie va avea de suferit, dar se va duce la un pensionat. Mai ales după ce a avut atâta libertate de la tatăl ei.

Inima îi lăcrima. Soarta fetiţei o întrista la fel de mult ca şi a ei. Cu toate acestea, aşa era viaţa făcută, Rosalyn nu avea altă soluţie decât să se închine.

Dejunul, la care a participat şi Everett, s-a desfăşurat într-o atmosferă încordată.

Chirurgul şi tânărul medic au abordat numai subiecte profesionale. Rosalyn încerca senzaţia penibilă de a fi privit ca o ciumată. În plus, ideea de a părăsi curând locurile copilăriei îi punea un nod în gât. Şi-a propus ca înainte de a pleca definitiv, să facă curăţenie în casă, de sus până jos. Va fi ultimul cadou pentu această casă atât de iubită. În afară de asta, nu va lua de aici decât puţine lucruri: o vază, o faţă de masă brodată...

Recapitula mental aceste lucruri, când un zgomot strident a făcut-o să tresară. Everett se ridicase atât de brutal încât scaunul lui a scrâşnit pe pardoseală. Tânărul era foarte furios.

- Bine! Dacă-mi permiteţi, trebuie să mă întorc la spital, a afirmat el pe un ton sec.

- Nu rămâi la cafea?, l-a întrebat Rosalyn stupefiată. Te gândeai chiar să faci o baie în piscină.

Ce se întâmplase? Complet cufundată în gânduri, Rosalyn nu urmărise discuţia dintre cei doi bărbaţi.

S-au înfruntat din priviri un moment interminabil, apoi Everett a plecat prost dispus.

Rosalyn l-a ajuns din urmă înainte de a ieşi şi l-a apucat de braţ.

- Te rog! Spune-mi ce e. Dacă prezenţa domnului Barrington te indispune, te asigur că a venit pe neaşteptate.

- Să-ţi aduc aminte ce mi-ai spus ieri seară? După modul în care s-a purtat cu tine, mă surprinde chiar că mai stai de vorbă cu el.

Rosalyn a ridicat capul în tăcere. Nu avusese curajul să-i dezvăluie că Max Barrington nu era atât de odios. Încercase de fapt în zadar să dea de ea după ce fugise.

Incapabilă să articuleze un cuvânt pentru a-l reţine, Rosalyn s-a uitat după Everett care se îndepărta.

- Întrerup oare o discuţie importantă? a întrebat o voce glacială în spatele ei.

- Vorbeam de dumneavoastră, dacă vreţi să ştiţi, a replicat Rosalyn pe un ton agresiv. N-aveţi nici un drept să-l tulburaţi astfel pe Everett.

- I-am spus pur şi simplu că dacă se căsătoreşte cu tine, va trebui să renunţe la Fairhoven. L-am sfătuit, de asemenea, să aibă bine grijă de tine, căci altfel va avea de-a face cu mine. A fost surprins şi părea chiar să nu ştie că e logodnicul tău. Mi-am dat seama imediat de neînţelegere şi mi-am cerut scuze. Cu toate acestea, se pare că nu le-a acceptat. În sfârşit, nu contează. Ce subînţelegi exact prin alte proiecte?

- N-am nici un motiv să mă destăinui cuiva care şi-a bătut joc de mine. Ieri seară, v-aţi păzit să-mi dezvăluiţi motivul invitaţiei dumneavoastră surpriză.

- A, da. Şi care era, te rog?

- Doreaţi s-o aşteptaţi în mod agreabil pe Danielle, viitoarea dumneavoastră soţie.

- E greşit! Danielle a venit fără să fie invitată. Şi de ce crezi că va fi soţia mea?

- Pentru că m-aţi lăsat să înţeleg asta şi pentru că aveţi nevoie de o casă mare pentru ea. În această situaţie, cu cine altcineva v-aţi căsători?

- Ei bine, dacă nu te căsătoreşti cu Everett, cu tine, poate.

- Poftim? a întrebat Rosalyn.

Nu era nici un dubiu. Înţelesese greşit.

- Rosalyn! Sunt un om dificil. Am un caracter foarte rău şi îmi place să comand. Cu toate acestea, accepţi să devii soţia mea?

- Da, a bâiguit Rosalyn, fără să ştie ce spune.

Era un vis minunat! Avea să se trezească. Bineînţeles, nu-i spusese că o iubeşte. Totuşi, nu avea dreptul să spere la mai mult. Fără îndoială, o considera demnă numai de a fonda o familie cu el şi de a se ocupa de Anne-Marie... fiica lor, acum.

A simţit atunci degetele lungi ale chirurgului mângâindu-i gâtul şi obrajii. A

atras-o spre el şi a sărutat-o cu tandreţe la început, apoi cu pasiune. Timp de o secundă, Rosalyn a pierdut noţiunea timpului şi a spaţiului.

Brusc, un sunet de claxon a adus-o la realitate. În curte intrase o maşină sport de un verde ţipător. Era maşina lui Barry Simpkin. Sosirea lui neaşteptată avea de ce să surprindă.

- Rosalyn! Vin de la spital, a strigat el, ieşind din automobil. Am aflat că ai părăsit serviciul şi...

Fata se pregătea să se ducă în întâmpinarea lui, când Max a reţinut-o de braţ.

- Nu, nu te duce. Mă ocup eu, i-a comandat el.

De departe, Rosalyn a constatat că purta o convorbire animată cu notarul. Acesta din urmă s-a urcat brusc înapoi în maşină şi a demarat în trombă. Rosalyn pierduse un prieten. Era tributul pe care trebuia să-l plătească doctorului pentru că o lua în căsătorie? În fond nu avea importanţă. Îl iubea prea mult pe Max pentru a nu se supune tuturor exigenţelor lui.

Când a revenit, a luat-o în braţe.

- Îţi cer scuze, Rosalyn. Sunt într-adevăr imposibil. Din cauza mea, Barry Simpkin n-o să mai revină. Dacă te-ai răzgândi, aş înţelege perfect.

- Oh, nu. Căsătoria asta rămâne dorinţa mea cea mai scumpă, a exclamat fata cuibărindu-se lângă el.

Max a privit-o cu emoţie.

- Îţi promit că te voi face să uiţi în curând anii de la orfelinat, i-a declarat el, urmărind cu degetul conturul perfect al buzelor ei cărnoase. Dacă mă gândesc mai bine, sunt sigur chiar că unirea noastră corespunde intenţiilor mătuşii tale Gwen. Lăsându-ne fiecăruia o parte din Fairhoven, dorea cu adevărat să trăim împreună.

- Presimţea deja cât de mult te voi iubi.

- Cum!? Nu e posibil! a exclamat el. Credeam că ai numai puţină afecţiune pentru mine şi dorinţa de a fonda o familie adevărată. Nu mi-am imaginat niciodată că ai putea simţi şi dragoste pentru mine.

- Totuşi, păreai atât de rece, uneori chiar agresivă cu mine.

- Da, e adevărat. Eram indignată, i-a explicat Rosalyn. Credeam că nu eşti de acord cu munca mea, că mă consideri o puturoasă şi o smintită.

- Din contră! Imediat am remarcat competenţa ta profesională. Ştii, te urmăream adesea prin uşa cu geam de la biroul infirmierei şefe.

Rosalyn s-a uitat la el, nevenindu-i să creadă.

- Şi totuşi, foloseai toate pretextele pentru a-mi face observaţii.

- Eram, deja, nebuneşte îndrăgostit de tine, i-a răspuns el, strângând-o la piept. Am încercat totul pentru a mă detaşa de tine, pentru a nu fi mereu sub ochii mei. Cel mai bun lucru era să-ţi produc dezgust faţă de serviciu şi... faţă de mine. Înţelegi, îmi era frică să merg prea departe cu tine. Sunt mult mai în vârstă decât tine şi...

- Oh! ajunge! S-a indignat Rosalyn. Nu vreau să-mi mai vorbeşti de tinereţea mea. şi, de altfel, nu eşti aşa de în vârstă... cum nici eu nu sunt o adolescentă, a adăugat ea, ridicându-şi ferm capul.

Chirurgul a izbucnit în râs şi a sărutat-o din nou.

- M-am convins că vei fi o tânără mamă de familie fermecătoare, i-a şoptit el punând accent pe ultimele cuvinte.

Roşie de emoţie, Rosalyn i-a surâs. Brusc i-a trecut o idee prin minte şi a înspăimântat-o.

- Max! a strigat ea. Crezi că Anne-Marie mă va accepta?

- Mai bine ar fi s-o întrebăm imediat. Hai, curaj! Vino cu mine.

Fără să-i lase timp să reacţioneze, a luat-o de mână şi.a condus-o în bucătărie. Fetiţa şedea la masă, în faţa unei foi mari de

hârtie, pe care încerca să deseneze diverse motive. Se părea că creioanele pe care i le dăduse Rosalyn aveau un mare succes.

- Anne-Marie! a strigat-o Max. Rosalyn vrea să te întrebe ceva.

- Da? a zis fetiţa, fixându-şi ochii de un albastru transparent pe cei ai lui Rosalyn.

- Adică... s-a bâlbâit aceasta, agăţându-se de braţul doctorului... Da... În fine, uite. Ai vrea să devii fiica mea?

- O! Vrei să te măriţi cu tata?

Puţin neliniştită de tonul serios al fetiţei, Rosalyn a ridicat capul cu gravitate.

- Nimic nu mi-aş dori mai mult, a răspuns Anne-Marie, ţâşnind spre ea. Voi putea în sfârşit să-ţi zic tu. De când doresc asta!

Rosalyn a început să râdă şi a sărutat-o din toată inima.

- Dar, spune-mi, Rosalyn! a întrebat deodată Anne-Marie gravă, n-o să mă trimiţi la pension, cel puţin tu?

- Binînţeles că nu, draga mea. Îţi promit că nu mă voi despărţi niciodată de tine.

Fetiţa a scos un ţipăt de bucurie şi şi-a îngropat faţa în fusta noii ei mame. Cu lacrimile în ochi, Rosalyn a strâns-o în braţe.

Fericirea lui Rosalyn era, astfel, completă.

A întrezărit o clipă zilele fericite şi tihnite pe care le va petrece, de acum încolo, în marea casă de la Fairhoven, împreună cu un soţ pe care-l iubea cu tandreţe, şi cu copii extrem de afectuoşi. În sfârşit, i se oferea o nouă viaţă.

- SFÂRŞIT -

40

Sora Rosalyn Hayward lucrează la spitalul Javington din apropierea Londrei împreună cu şeful secţiei de chirurgi, medicul Max Barrington. Acesta din urmă îi face zile fripte tinerei Rosalyn, care, însă începe să-l îndrăgească în taină.

Uluită, Rosalyn l-a privit direct în ochi, nu era prea sigură că înţelesese bine. Cu toate acestea, Max nu i-a dat timp să reactioneze. A luat-o în braţe şi şi-a apăsat buzele pe buzele ei. Aceasta a încercat la început să se elibereze, dar, inundată de un val de dorinţă, a renunţat repede.
- Rosalyn... a murmurat el cu o voce pe neaşteptate ezitantă.
- Vă... vă rog, domnule Barrington... daţi-mi drumul... trebuie să ne întoarcem în salon, ce-o să zică Danielle dacă nu vă vede.

THE BEST

ISBN 973 - 96672 - 0 - 1

LEI 1600

Hazel Fisher